Charlotte Lamb

Mireasa mofturoasă

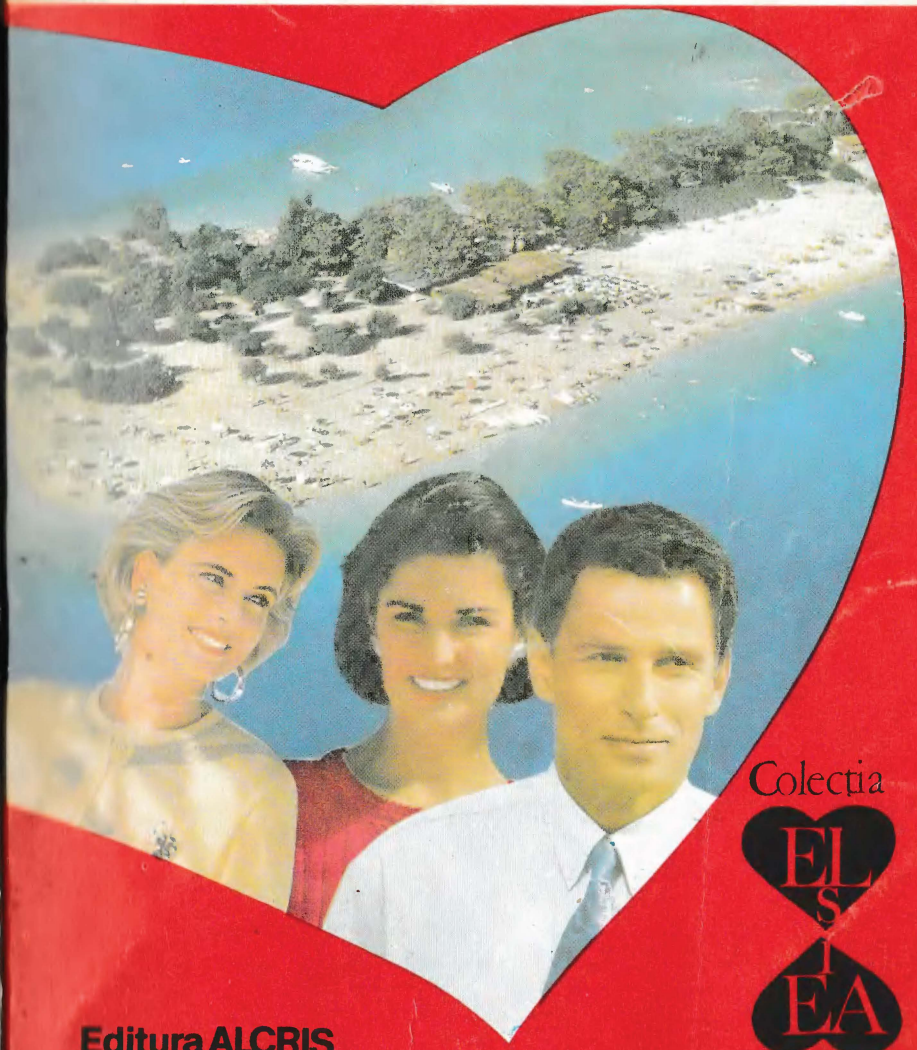

Colecția ELSEA

Editura ALCRIS

Miranda află întâmplător că tatăl ei aranjase cu Sean căsătoria lor. Tânăra ar fi vrut să anuleze ceremonia care i se părea o farsă. Prinsă ca într-o capcană, nu știa ce să facă: îl iubea pe Sean, dar bănuielile ei privind sentimentele soțului par că sunt confirmate. Va reuși ea să-l facă să o iubească?

Sean se aplecă și-i strivi buzele cu un sărut pătimaș. Ochii ei se închiseră și gura se destinse. Mâna lui se strecură sub bluză.

THE BEST

ISBN 973-9197-12-4

Lei 1500

CHARLOTTE LAMB

MIREASA MOFTUROASĂ

Coperta ANDY

© by Charlotte Lamb, 1985
THE BRIDE SAID NO
Mills & Boon Limited
Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
editurii ALCRIS-M 94

CHARLOTTE LAMB

MIREASA MOFTUROASĂ

Traducere din limba engleză de
CEZAR NICULESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1995

Redactor AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-12-4
Colecția „EL și EA"

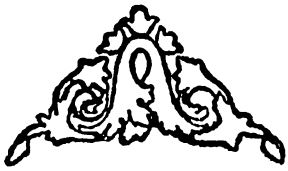

CAPITOLUL I

Miranda intră în bibliotecă şi respiră uşurată văzând că nu este nimeni în sala de lectură, doar o singură lampă fiind aprinsă. Restul bibliotecii era cufundat în întuneric. Simţise nevoia să rămână singură, chiar şi numai pentru câteva minute ; era atât de extenuată de discuţiile avute, încât chipul i se transformase într-o mască de nerecunoscut, iar muşchii maxilarelor o dureau de atâtea zâmbete acordate cu dărnicie. Tâmplele îi zvâcneau nebuneşte. Pe drum îşi lepădă pantofii, mergând în picioarele goale pe covorul ce acoperea podeaua, dorind să-şi relaxeze gleznele care i se umflaseră de atâtea ore de stat pe tocuri înalte. De ce acceptase să participe la marea petrecere dată de tatăl ei ? Numai Domnul putea şti cât de mult ar fi dorit să meargă la culcare. Mâine va avea o zi destul de grea.

Se opri în faţa oglinzii imense şi se uită curioasă la chipul său. Nu-şi mai recunoştea trăsăturile. Oare imaginea din oglindă era chiar a ei ? Chipul i se părea al altei fiinţe ochii ei

albaştri erau înconjuraţi de cearcăne adânci datorate oboselii şi plictiselii, iar pielea era uşor înroşită.

– Mâine, exclamă ea cu voce tare şi-şi puse palmele pe obrajii care-i ardeau ca focul... Mâine, repetă ea râzând nervos. Unde era Sean ? Ce făcea la această oră ? Bea cu prietenii într-un bar ? De dimineaţă îl tachinase pe această temă.

– Ai de gând să-ţi îneci în alcool ultima zi de burlăcie ?

– Să mă despart de prietenii mei, dând o masă de adio ? replicase el pe un ton ironic. Este o idee minunată, mulţumesc, draga mea. Ai cumva vreo obiecţie ?

– Nici una, atâta timp cât nu vei fi mahmur mâine dimineaţă şi nu vei uita să vii la biserică !

– Oh, nu-ţi fă nici o grijă, voi ajunge la timp, o asigură el, cu aceeaşi voce gravă care-i dădea fiori ori de câte ori o asculta, aplecându-se şi sărutând-o tandru pe obraji.

Sărutarea lui o emoţionă mult. Ţinea enorm la Sean, aproape se temea de intensitatea iubirii ce o nutrea pentru el. Nu atracţia fizică o înspăimânta, din contră, sângele îi curgea mai repede prin vine la gândul nopţilor care vor urma după căsătorie. Miranda era îngrijorată de vulnerabilitatea ei în faţa lui Sean ; se temea că-l iubeşte prea mult, mai mult decât o iubea el şi gândul acesta îi strecura frica în suflet. Parcă ar fi ghicit că o aşteaptă un chin nesfârşit şi nemeritat.

Se îndepărtă de oglindă, încruntată și îngrijorată, și se apropie de perdelele de catifea roșie care mascau ferestrele. Cu un gest rapid, dădu perdelele deoparte și-și lipi fața congestionată de geamul rece. Cerul nopții era luminat de razele lunii care străpungeau norii mici împrăștiați de adierea vântului, dându-le contururi argintii. Grădina era minunată, iarba perfect tăiată și arborii foșneau în bătaia vântului.

Tocmai era pe punctul de a ieși din spatele perdelelor când auzi ușa bibliotecii deschizându-se și o voce pe care o recunoscu imediat, rostind încet

— Slavă Domnului, nu-i nimeni aici.

Miranda stătu nemișcată, respirând cu greu, așteptând ca noii sosiți să plece, dar ușa se închise și vocile celor care intraseră se auziră și mai tare

— M-am plictisit de moarte, aproape că-mi venea să urlu. Dar dacă Ferdy m-ar fi surprins că moțăi, mi-ar fi reproșat acest lucru tot timpul. Dacă lucrezi pentru el, îți ia și sufletul și trupul.

Vocea aparținea unei femei ce se fandosea în fața partenerului Miranda n-o agrea, dar nici nu era surprinsă de atitudinea ei. Niciodată n-o auzise pe secretara tatălui său vorbind pe un asemenea ton de șeful ei, dar n-o șocase faptul că Diana Cobbold putea fi atât de răutăcioasă, chiar dacă se ferise de a-l bârfi în

public pe Ferdy. Secretara era o femeie înaltă, cu bucle blonde şi ochi verzi alunecoşi. Oricât de mult zâmbea, ochii de piscă răsfăţată îi trădau caracterul.

– M-am întrebat de multe ori despre modul în care lucrează Ferdy, se auzi vocea bărbatului care o însoţea pe secretară şi Miranda încercă să recunoască identitatea acestuia. Vorbise cu el în seara aceea – era sigură de acest lucru – dar cine putea fi ?

– Mai întâi termină-ţi whisky-ul, dragul meu. Trebuie să fie pe aici o sticlă de vin din soiuri fine. Oare unde-o fi ?

Miranda auzi foşnetul fustei de mătase a Dianei şi o exclamaţie de satisfacţie :

– Ah, este aici, pe masa asta. O sticlă din acest vin, Paul, costă cam tot atât cât câştigi într-o săptămână din comisioane.

Bărbatul scoase un fluierat de uimire.

– El îşi poate permite acest lucru. Aş vrea să ştiu cu cine se mărită fata lui.

Diana pufni în râs şi Miranda auzi clipocitul vinului în pahare, apoi zgomotul dopului de cristal pe sticlă.

– Se mărită cu Sean Hinton. El este alesul Am auzit discuţia dintre el şi Ferdy în urmă cu câteva luni. Deîndată ce va deveni ginerele lui, Sean va obţine postul de director şi o parte din acţiunile firmei. Nu-i deloc prost, Sean ! Înainte de a face cererea în căsătorie, a făcut investigaţii amănunţite în legătură cu fir-

ma lui Ferdy, pentru a fi sigur că nu se păcălește. Mi se face greață când îi aud pe cei de aici vorbind că a fost o iubire romantică între miri, când toată lumea știe că Ferdy l-a cumpărat pe Sean pentru a-i deveni ginere. Așa cum am mai spus, cel care lucrează pentru Ferdy își pierde și trupul și sufletul.

Miranda aproape că se sufocă de indignare la auzul vorbelor Dianei, dar se stăpâni, mușcându-și buzele, să nu izbucnească în reproșuri binemeritate. Nu putea crede că Diana spusese adevărul era sigură că secretara scornise niște minciuni nerușinate din invidie feminină, dar cuvintele ei îi făcură rău, rănindu-i mândria. Nu putea admite nici o vorbă de-a Dianei, dar gândul că tace, în loc să-i spună vreo două impertinentei secretare, o făcu să tremure din tot corpul, așa cum se clătinase iarba din grădină în bătaia vântului.

— Te-a cumpărat și pe tine, draga mea ? se auzi vocea lui Paul și insinuarea întrebării o făcu pe Miranda să se strâmbe dezgustată.

— Așa crede el, replică Diana.

— **Și trupul** și sufletul ? râse el. Parcă așa spuneai, nu-i așa ?

— Așa vrea Ferdy, dar nu sunt așa de proastă pe cât mă crede el. Nu sunt prima femeie sedusă de Ferdy, dar el nu s-a căsătorit cu nici una din femeile cucerite, dar când va veni și timpul meu, îl voi face să vadă că eu nu concep decât căsnicia.

– Ești foarte sigură pe tine, remarcă Paul cu admirație.

Miranda putea să-și închipuie cu ușurință cum arăta Diana în timp ce vorbea ; secretara avea trăsături drăguțe, dar care erau estompate de lucirea felină a ochilor săi verzi, de nasul puțin coroiat și de arcuirea brutală a buzelor pe care Diana le dădea invariabil cu un ruj violet.

– Îi știu slăbiciunea, zise ea pe un ton triumfător. Este un om vanitos și asta reprezintă un ajutor neprețuit. Nu-i vine să creadă că se apropie cu pași repezi de șaizeci de ani și perspectiva unei soții cu jumătate din vârsta lui, îl va zăpăci complet.

– Dar ai spus mai înainte că nu s-a căsătorit cu nici una din cuceririle sale.

Miranda înțelegea de ce Diana îi făcuse bărbatului această confesiune ; acesta avea același caracter ca al secretarei, iar tonul vocii sale era plin de ironie și maliție.

– Nu mă îndoiesc că vei reuși să-l îmbrobodești, oricine se uită la tine își dă repede seama ce calități ai, dar nu se știe cum va reacționa când îi vei face propunerea de căsătorie.

– Știi de ce nu s-a căsătorit cu celelalte femei ? îl întrebă Diana, care se îndepărtă de fereastră și vocea i se auzea din ce în ce mai greu. Pe patul morții, soția lui l-a făcut să-i promită că nu se va recăsători până ce Miranda

va fi mireasă. Soția lui se temea ca nu cumva Ferdy să-și găsească o nouă soție care să nu se preocupe de fiica ei. A făcut o treabă bună, nu-i așa ? Miranda avea numai doisprezece ani când a murit mama sa. Zece ani fără nevastă l-au cam nevropat un pic și de-abia așteaptă să se recăsătorească cum scapă de Miranda, se va prinde în plasa pe care i-o voi întinde și dacă voi avea un fiu de la el, vom mai vedea noi dacă Sean Hinton va mai deține același număr de acțiuni ale firmei lui Ferdy

– Doamne, dar ai ceva minte în spatele ochilor aceștia verzi, exclamă Paul, râzând. Sper să-ți atingi scopul, draga mea, și nu uita că sângele apă nu se face. M-am săturat să trăiesc din comisioane și să-mi tocesc coatele într-un birou de funcționari.

– N-ai nici o grijă, Paul, nu te voi uita. Am nevoie de aliați de nădejde dacă am de gând să-l înfrunt pe Sean Hinton.

– Trebuie să ciocnim un pahar pentru această înțelegere. Voi mai bea puțin Porto. Este un vin excepțional. Pot să spun că bătrânul Ferdy se pricepe la băuturi.

– Bine că ai amintit de el. Nu mai pot rămâne aici. Șeful meu se va întreba unde am dispărut. Paul, trebuie să plec. Se auzi ușa deschizându-se. Ies eu prima, mai stai aici câteva minute și când ți se pare că este liniște, strecoară-te neobservat printre invitați.

Miranda auzi cum se sărută, apoi ușa se închise și bărbatul se îndreptă spre ea. Își în-

fundă și mai tare capul în perdeaua de catifea, de teamă să nu fie descoperită. Paul își turnă un alt pahar de Porto. După ce-l sorbi, fluieră ușor și ieși din cameră tot așa de ușor ca Diana și Miranda respiră ușurată.

Ea se simțea tulburată de vorbele secretarei și încă mai tremura din tot trupul, având senzația că se trezise dintr-un vis fericit pentru a descoperi în fața ei o viperă veninoasă. Nu putea admite că Diana avea dreptate. Știa că totul este scornit de mintea răutăcioasă a Dianei, dar auzind-o cum îi ponegrise tatăl, pe Sean și chiar pe ea, i se făcuse rău. Otrava șarpelui invidiei se răspândise în trupul ei cu iuțeala fulgerului și îi cuprinsese sufletul ; otrava era în sângele ei. Sean o iubea cu adevărat și nu-i păsa dacă ea nu ar fi avut nici un ban în contul ei de la bancă. Diana minți se când afirmase că între Sean și tatăl ei avusese loc o târguială privind cererea în căsătorie, ca și cum ea ar fi fost o marfă de vândut și ei n-ar fi făcut decât să negocieze prețul. Era o minciună, nici nu era nevoie să se gândească la acest lucru pentru a fi sigură de temeinicia opiniei sale.

Era adevărat că Sean va deveni director în cadrul firmei tatălui ei, dar asta nu avea nici o legătură cu ea. Tatăl ei avusese oricum intenția de a-l promova pe Sean. Ferdy îi mărturisise că se săturase să-și asume responsabilitatea obositoare de a asigura buna desfășurare a treburilor companiei și că dorea să devină

preşedintele firmei, lăsându-i lui Sean postul extrem de solicitant de director.

Diana pornise de la această evidenţă şi-şi clădise o versiune proprie, mincinoasă şi defăimătoare. Miranda ştia foarte bine că Diana era invidioasă pe ea, dar nu dăduse importanţă acestui lucru, deoarece puţin îi păsa ce gândeşte secretara despre ea. Nu remarcase ostilitatea Dianei, căci atunci când erau în aceeaşi încăpere, numai de ea nu-i păsa. Diana nu era decât una din secretarele care se succedaseră în funcţie de câţiva ani, fără ca Miranda să fie preocupată de gândurile lor secrete. Privind înapoi, ea îşi reaminţi că toate fuseseră foarte drăguţe şi atractive. Această constatare o îngrijoră puţin. Să fi fost o sămânţă de adevăr în vorbele Dianei ?

Ea dădu deoparte faldurile perdelei de califea, uitându-se în cameră. Totul i se părea ciudat şi mohorât. Era locul unde auzise atâtea răutăţi usturătoare despre ea şi despre cei doi bărbaţi pe care-i iubea atât de mult. Penumbra camerei părea mai misterioasă, iar cu'oarea roşie a pielii din care erau confecţionate coperţile cărţilor devenise întunecată şi ameninţătoare. Biroul tatălui arunca reflexe hidoase şi inima ei tresări speriată.

Tatăl ei nu precupeţise nici nu efort pentru a decora interiorul casei ; îi plăcea să-şi etaleze bogăţia şi totul era aranjat cu gust, chiar cu fineţe. Luxul nu bătea prea tare la ochi.

Ferdy fusese sărac în tinerețe și reușise să pună pe picioare o companie prosperă. Singura slăbiciune a lui fusese nevoia de a se asigura că are o casă îmbelșugată, pentru eventualitatea unei întoarceri a roții norocului. Miranda fusese impresionată de bucuria lui aproape copilărească de a achiziționa cele mai fine obiecte de artă și de mobilă. Aceasta îl făcea mai uman și mai apropiat de ea, în ciuda faptului că muncea enorm pentru a asigura prosperitatea firmei. Dealtfel, profitul companiei creștea în fiecare an, iar bogăția lui sporea. Bărbatul dur și necruțător din afaceri care reușise să treacă peste obstacole se transforma într-un părinte iubitor căruia îi plăcea să-și etaleze bogăția acumulată gândindu-se cât de sărac fusese în copilărie.

Diana îl pusese pe tatăl ei într-o altă lumină și imaginea acestuia o cutremurase. Nici nu-și putea închipui că el este capabil de o asemenea tranzacție rușinoasă, se gândi ea, amintindu-și cuvintele Dianei. Îi păru rău că-l vede pe Ferdy într-un mod atât de simplist și de lipsit de logică. Părea o nebunie să dea crezare unor bârfe veninoase. Era doar tatăl ei și-l iubea nespus de mult ; nu putea avea altă părere despre el. Cât de naivă fusese totuși, dacă se adevereau vorbele Dianei.

O voce interioară îi șopti că dacă fusese naivă în privința lui Ferdy, atunci cât de sigură putea fi pe comportamentul lui Sean ?

Ea făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi vrut să-și alunge gândurile negre din minte. Dorea să iasă din încăpere pentru a uita că a ascultat conversația dintre cei doi și se rugă Domnului s-o ajute să treacă peste acest moment de cumpănă. Cât ar fi dat să nu fi fost în spatele perdelelor la intrarea Dianei și a lui Paul ! Ajunsese la ușă și de-abia aici constată că merge în picioarele goale. Se opri și se întoarse uitându-se după pantofii pe care-i aruncase din picioare în momentul când intrase în bibliotecă.

Îi găsi sub biroul tatălui ei și se aplecă să-i ridice. Când se ridică, dădu cu capul de colțul biroului masiv și în ochi îi apărură lacrimi de durere. Își duse o mână la cap, urlând de ciudă

– La naiba, of ! La naiba !

Se duse la oglindă clătinându-se ușor pentru a vedea ce se întâmplase Era trasă la față de spaimă și de durere ; își aminti cât de îmbujorată fusese cu un sfert de oră în urmă când se gândea emoționată la momentul fericit al nunții. Unde dispăruse privirea ei scânteietoare ? Diana o făcuse să dispară cu cuvintele ei răutăcioase și mincinoase.

Ce putea face în situația în care se găsea ? Cum trebuia să procedeze cu Diana ? se întrebă ea în timp ce-și masa umflătura de la tâmplă. Cum putea motiva apariția cucuiului ?

De obicei este atât de calculată şi prevăzătoare : numai şocul produs de vorbele secretarei o făcuseră să-şi piardă controlul. Îşi puse pantofii în picioare şi se îndepărtă de oglinda batjocoritoare. Trebuia să-i vorbească tatălui de cele ce auzise în bibliotecă ? Nu se simţea în stare să le mai repete, căci i-ar fi făcut greaţă.

Crezi că el ţi-ar spune care este secretul căsătoriei, dacă lucrurile ar fi aşa cum a pretins Diana ? o întrebă din nou vocea interioară.

Nu este nimic adevărat, se gândi ea, îndreptându-se spre uşă, ştiind însă că nu va îndrăzni să-l întrebe pe tatăl ei, de teamă că lui îi va fi destul de dificil să-i răspundă. Era frământată destul de faptul că nu ştia ce să facă să se mai mărite cu Sean când o asaltau întrebările încărcate de dubii ? Era atât de tulburată, încât nu ştia nici ea la care întrebări să răspundă mai întâi. Care din remarcile Dianei avuseseră un sâmbure de adevăr ? Avusese Ferdy relaţii mai strânse cu celelalte secretare ? Îi promisese oare lui Sean că dacă se căsătoreşte cu Miranda, va ajunge în fruntea companiei ? Deîndată ce-i veni în minte această întrebare îşi muşcă buzele, negând cu vehemenţă ceea ce putea fi adevărat, ştiind că nu va îndrăzni să-i spună vreodată tatălui său acest lucru. Totuşi, această ezitare nu putea să-i şteargă cu totul întrebarea sâcâitoare care

continua s-o chinuie. Acesta era pericolul la care se expunea dacă dădea crezare bârfelor probabil pe jumătate erau mincinoase, pe jumătate adevărate și Diana îi băgase în suflet spinul amar al îndoielilor. Degeaba căuta să le alunge, ele rămâneau adânc înfipte, chinuind-o fără încetare.

Îndată ce ieși din bibliotecă, auzi zgomotul petrecerii pe care ușa masivă i-l ascunsese ; oaspeții umpleau încăperile, ținând în mâini pahare cu băuturi și muzica se auzea în surdină. Ea scoase un oftat zărind un grup de cunoștințe vorbind cu aprindere, deoarece dorea să urce în camera ei să se culce, dar știind că nu va trece nici un minut și tatăl ei o va căuta peste tot.

— Hei, Miranda, ai încă picioarele reci ?

Ea tresări și se întoarse, forțându-se să zâmbească la vederea unei verișoare.

— Oh, bună, Polly.

— Pari obosită, rosti Polly Stansfield, uitându-se mirată la ea. O, ce-ai pățit la cap ? Ai un cucui de toată frumusețea. Să nu-mi spui că Șean a încercat deja să te bată.

Miranda își duse mâna la frunte, căutând cu febrilitate o scuză plauzibilă.

— Am scăpat ceva pe jos și când m-am aplecat, am dat cu capul de colțul unei mese. Arată așa de rău ?

— Trebuie să pui o compresă cu apă rece, altfel vei avea o vânătaie de toată frumusețea,

tocmai în ziua nunții, răspunse Polly, punându-i o mână pe braț. Hai la baie, să văd ce pot să fac pentru tine.

Polly era o fată inteligentă și energică, cu un an mai tânără decât Miranda și lucra ca secretară într-un spital, așa că se pricepea puțin ce trebuia să facă în caz de prim-ajutor. Fusese autoritară încă din copilărie și trăsătura asta de caracter se accentuase cu vârsta. Mama ei era soră cu mama Mirandei. Familia Stansfield nu era bogată, dar Miranda îi invidiase întotdeauna pe verii săi, căci ea își dorise întotdeauna să aibă mai mulți frați. Mătușa Ana avea șase copii ; casa ei răsuna de glasurile lor și era întotdeauna plină de veselie.

În timp ce urcau scările, auziră fragmente din discuțiile dintre musafiri care se interesau de aspectul Mirandei.

– Cine a câștigat disputa ? întrebă cineva.

– Încă douăsprezece ore până la ceremonia nupțială, spuse altcineva, surâzându-i Mirandei.

– Ai petrecut bine ? făcu o prietenă.

Miranda răspundea surâzând tuturor întrebărilor, dorind să ajungă cât mai repede la baie.

– Cum te simți ? o întrebă Polly, înfășurând un prosop ud în jurul capului Mirandei.

– Am o durere de cap îngrozitoare, se plânse Miranda.

– Îmi place rochia ta, remarcă Polly și Miranda se străduí să zâmbească.

– Mulțumesc.

– Îți amintești că-mi împrumutai lucrurile tale ? Când creșteai, mi le dădeai de tot. Îmi amintesc că de multe ori doream să crești mai repede dacă-mi plăcea o rochie de-a ta, izbucni Polly în râs.

Miranda rămase surprinsă. Să fi avut Polly o asemenea dorință ?

– Acum pot să-mi cumpăr câte rochii vreau, continuă vara sa, dar nu mai au farmecul de atunci când le doream cu ardoare. Polly îndepărtă prosopul și examină lovitura.

– Cum te simți acum ?

– Mai bine, minți Miranda, zâmbindu-i recunoscătoare. Oh, părul meu este în dezordine, exclamă ea, privindu-se în oglindă.

– la pieptenele meu, se oferi Polly care se îndepărtă puțin, uitându-se cum vara ei își aranjează coafura. Miranda avea părul lucios și negru și trăsăturile fine și delicate ; un nas mic și drept, ochi mari frumoși, pometi rotunzi și o gură admirabil arcuită.

– Îți place Sean ? o întrebă Miranda pe Polly înapoindu-i pieptenele.

Verișoara rămase puțin pe gânduri.

– Nu l-am cunoscut prea bine. Este un bărbat atrăgător, asta este tot ce pot spune despre el, zâmbi ea dându-și peste umăr frumosul ei păr castaniu. Ești o fericită, adăugă ea.

Trebuie să rămân cu speranța că pot pune mâna pe el, dacă te plictisești de iubitul tău ?

Era o glumă nevinovată și Miranda pufni în râs, dar ochii săi rămaseră triști. Oare starea ei psihică era atât de deznădăjduită încât acum vedea totul în negru ? Dar dacă până acum fusese legată la ochi și nu văzuse care este adevărul ? Oare răutățile Dianei o influențaseră mai mult decât se așteptase și acum vedea lumea cu alți ochi ?

Coborâră în salonul de unde se auzea rumoarea discuțiilor. Tatăl Mirandei era în partea cealaltă a încăperii, vorbind cu Diana. Fără să vrea, privirile Mirandei rămaseră îndreptate spre ei, încercând să afle ce-și spun, îngrijorată și curioasă.

Ferdinand Boston era un bărbat puternic, de vreo cincizeci de ani, cu un păr sur ce fusese cândva tot atât de negru ca al Mirandei. Ferdinand avea ochii albaștri, ca și fiica sa care moștenise însă silueta delicată de la mama ei. Ferdy, așa cum îi spuneau prietenii, avea trăsături ferme, maxilare puternice și o gură cu buze groase.

Ferdy părea străin în această casă, deși el însuși alesese mobilierul și celelalte accesorii care împodobeau încăperile. El dăduse dispoziții ca pereții să fie zugrăviți în culoare crem pentru a se asorta cu mesele de mahon, pendulele și lămpile din fiecare cameră.

Forța și soliditatea sa distonau cu eleganța rafinată și aproape delicată a interiorului casei,

dar Miranda știa că tatăl ei este mândru că reușise să fie proprietarul unei asemenea averi, el care în copilărie suferise mult din cauza sărăciei, într-un cartier periferic al Londrei. Când o vedea, tatăl ei îi zâmbea cu duioșie, deși de multe ori Miranda se întrebase dacă Ferdy nu și-ar fi dorit un fiu care să moștenească afacerile companiei.

Cu o tresărire neliniștitoare își aminti cuvintele tatălui ei când îl anunțase că se va mărita cu Sean.

Constatase că Ferdy nu fusese deloc surprins de hotărârea lor. Se comportase ca și cum era la curent cu intenția lor de a se căsători, înainte ca ea să scoată vreun cuvânt. Ferdy se uitase la tinerii îndrăgostiți din spatele biroului său masiv, cu o privire aprobatoare și fără nici o mirare.

– Acum am și un fiu, pe lângă o fiică, exclamase Ferdy întinzând brațele și ea se aruncă la pieptul său, îmbrățișându-l cu putere. Draga mea, știu că vei fi foarte fericită cu Sean. Nu concep să nu te știu în siguranță, la casa ta. La urma-urmei, îi întind o mână alesului tău și doresc tot ce este mai bun pentru fetița mea dragă !

Atunci ea izbucnise în râs și-și lăsase capul pe umărul lui Sean, conștientă că tatăl ei și Sean au schimbat priviri semnificative, fără să aibă bănuieli că ei ar fi putut hotări ceva ce semăna cu o târguială. De ce ar fi trebuit să

se îndoiască ? Lui Ferdy îi plăcea să-şi închipuie că tot ce i se întâmpla în viaţă se datora faptului că el hotărâse acest lucru. El îi alesese şcoala, hainele şi postul ei în cadrul companiei trăgând concluzia că nu era făcută pentru viaţa tensionată a afacerilor, o repartizase la serviciul de proiectare, unde nu trebuia să fie atentă să obţină cât mai multe beneficii şi se dovedise o alegere foarte bună. Mirandei nu-i plăcea hărţuiala continuă la care era expusă în cadrul serviciului de management şi se simţea admirabil în încăperea puternic luminată, destinată realizării proiectelor.

Era pricepută în meseria ei şi în ultimii ani fusese avansată de două ori, datorită talentului de care dăduse dovadă şi nu din cauză că era fata directorului firmei. Miranda fusese atrasă de desenul artistic încă din timpul şcolii şi găsise în desenul tehnic pentru proiecte şi reclame un sector plin de imaginaţie şi satisfacţii. Tatăl său putea să se felicite pentru alegerea fericită a slujbei ei, punând omul potrivit la locul potrivit, dar era conştientă că-şi datora succesul ajutorului lui Ferdy. Nu credea că în altă parte ar fi fost apreciată de la început în profesia aleasă.

– Cine e blonda de colo ? o întrebă Polly şi Miranda îşi îndreptă privirile spre Diana. Tresări speriată, căci uitase cu totul de prezenţa verişoarei sale.

– Este Diana Cobbold, secretara tatălui meu.

– Ce caracter are ?

Miranda ezită.

– N-o cunosc prea bine, afirmă ea.

– Este cam țipătoare, șopti Polly după ce o examinase cu atenție. Este numai zâmbete și miere, dar dacă dai poleiala deoparte, constați că ascunde o nulitate periculoasă.

Miranda se prefăcu că ia totul în glumă și râse

– Am să-l previn pe tata.

Una dintre mătuși veni să discute cu ea, arătând cam obosită după șampania și icrele negre servite.

– Miranda, scumpa mea, vei fi o mireasă minunată, așa cum a fost mama ta. Tot timpul a fost ceă mai drăguță și mai sensibilă dintre surori. Aș fi vrut să fie aici să vadă cât de drăguță ești.

– Îți mulțumesc, mătușă Patsy, zise Miranda, sărutând-o pe obraji. Sper că ai petrecut bine până acum.

Miranda ținea mult la toate surorile mamei sale.

– Oh, Ferdy organizează întotdeauna niște petreceri minunate. Tatăl tău este un om extraordinar, afirmă Patsy Wood care era o femeie micuță și simpatică, ajunsă la vârsta când părul i se albise.

– Știu cât de bun este tatăl meu, rosti Miranda emoționată.

– E lucru de mirare că a reușit să nu te răsfețe prea tare. Niciodată n-am cunoscut un tată mai grijuliu ca el. Soțul meu nici nu mai știa câți băieți are. Zilele trecute a trecut pe lângă unul din ei și George m-a întrebat :

– Ăsta cine e ?

Polly izbucni în râs.

– Pun pariu că a fost Johnny. Nu-l poți condamna pe unchiul George din cauză că Johnny și-a vopsit părul violet de când s-a luat după moda punk și se îmbracă numai în pantaloni peticiți.

Patsy Wood chicoti încântată.

– Oh, Johnny a crescut de atunci și s-a maturizat. Pot să vă mărturisesc că părul violet nu-mi vine bine, dar voi puteți să folosiți această culoare.

– Ce va spune unchiul George dacă mă va vedea cu părul vopsit în violet ? replică Polly și mătușa ei râse din nou.

– George este un tip conservator ; a uitat că a fost tânăr. Ceea ce admir la tatăl tău, Miranda, este faptul că a rămas tânăr. Văd că știe să petreacă, uitați-vă la el, este în centrul atenției, înconjurat de oameni tineri. Opinia mea este că ești tânăr atâta timp cât consideri că ești deschis spre lume. Soțul meu, George, pare că are o sută de ani.

Miranda se întoarse pentru a lua un pahar de șampanie de pe tava purtată de unul din chelnerii angajați de tatăl ei pentru petrecerea din acea seară. Mâna îi tremură și-și vărsă că-

teva picături pe rochie în timp ce ducea paharul la gură. Tatăl ei părea că petrece de minune își ținea un braț în jurul umerilor Dianei, râzând zgomotos la cuvintele ei și ochii îi scânteiau de plăcere.

În acel moment întâlni privirea lui și Ferdy își luă brațul de pe umerii Dianei, se scuză față de ceilalți musafiri și se îndreptă spre ea

— Bună, pisicuțo. Cum te-ai distrat la petrecere ? o întrebă el, sărutând-o pe nas și pe frunte, uitându-se îngrijorat la cucuiul ei.

— Ce-ai pățit ? Unde te-ai lovit ? întrebă el, devenind neliniștit.

— M-am lovit de colțul mesei, răspunse ea și Polly îi sări în ajutor.

— Mă tem că a băut prea multă șampanie, o tachină ea și Miranda se forță să surâdă.

— Nu mă băga în aceeași oală cu tine ! replică ea.

Ferdy Boston își dădu cu mâna prin păr, îngrijorat.

— Te doare lovitura ? De ce nu ești mai atentă ? Cel puțin vei putea masca umflătura cu părul tău bogat ; n-aș vrea ca Sean să se plângă că i-am vândut o marfă stricată.

Toți râseră de gluma lui, cu excepția Mirandei care-și aplecă privirile înspre podea, simțind un cuțit în inimă. Cu câteva minute în urmă ar fi râs împreună cu ceilalți și nu s-ar mai fi tras la față, considerând că tatăl ei făcuse o remarcă inofensivă, fără nici o aluzie.

– Ești posomorâtă, ce s-a întâmpat ? Te doare capul ? o întrebă Ferdy.

– Cred că este cazul să merg la culcare, răspunse ea și toți ceilalți izbucniră iar în râs.

– Emoția dinaintea nunții, comentă mătușa Patsy.

– Și eu aș fi avut emoții dacă m-aș fi mărităt cu Sean Hinton, zise Polly. Miranda, nu mi-e rușine să mărturisesc, dar mor de invidie. Este un bărbat fascinant.

– Cred și eu că este, doar eu l-am ales, susținu Ferdy cu ironie, iar Miranda tresări neplăcut.

– Cel mai bine este să vă spun noapte bună și să mă duc în camera mea, murmură ea și începu să le sărute pe rudele sale, zâmbind mecanic la urările lor. Nimeni din preajmă nu păru să observe că avea o înfățișare schimbată, cu excepția unui bărbat al cărui chip i se părea cunoscut deși nu-și amintea să-l mai fi întâlnit vreodată.

– Păreți foarte abătută, nu vă lăsați copleșită de amărăciune, îi spuse el. Ea-și ridică privirile și se uită mai bine la el și îngheță, deoarece îi recunoscuse glasul. Era bărbatul care intrase cu Diana în bibliotecă.

– Nu cred că am avut ocazia să ne mai vedem, nu-i așa ? îl întrebă cu o voce nesigură.

El făcu un gest ușor cu mâna, zâmbindu-i cu multă artă dar fără căldură ; ochii lui alunecoși semănau cu cei ai Dianei.

—iMă numesc Paul Cobbold, verișoara mea este secretara domnului Boston. Sunt reprezentantul firmei voastre la serviciul de vânzări, adăugă el zâmbind din nou. Așa cum a spus și șeful Companiei mai înainte, este bine ca afacerile să se facă în familie.

— Așa e, recunoscu Miranda. Firma aparține familiei mele. Noapte bună, îmi pare bine că ați venit la petrecere.

Ea se îndepărtă grăbită, încercând să-și păstreze calmul, deși în sufletul ei era încă destul de zguduită. O asaltau o mulțime de întrebări chinuitoare. Cât de adevărate puteau fi vorbele Dianei ? Cât de mult reușise să îmbine minciuna cu bârfa ?

Oare tatăl său făcuse un târg rușinos cu Sean ? Căsătoria ei fusese aranjată între cei doi, fără știrea ei ?

Îl întâlni pe Ferdy chiar lângă ușă și-i spuse

— Tăticule, mă duc la culcare, dar vreau să vorbesc cu tine câteva minute.

El zâmbi înțelegător.

— Ultimele minute dinaintea nunții ? Nu-ți fă griji. Neliniștea va trece.

— Numai cinci minute, tăticule, îl rugă ea cu insistență, încât el dădu din cap aprobator și, petrecându-și brațul în jurul taliei ei, o conduse încet pe scară.

— De-abia acum încep să-mi dau seama că este ultima noapte când ești în această casă, spuse el, clătinând melancolic din cap. Voi

rămâne foarte singur. Sper că te voi vedea din când în când. Nu vreau, draga mea, să te pierd cu totul în favoarea lui Sean.

– Nu-ți fă griji, tăticule, îi promise ea, deschizând ușa de la dormitor. Miranda se așeză pe pat, uitându-se la el. Tăticule, de ce nu te-ai căsătorit ? îl întrebă ea brusc și văzu fața lui surprinsă. Ferdy nu se așteptase la asta.

– Cred că n-am întâlnit ființa care merita să fie nevasta mea, răspunse el, așezându-se lângă ea. Draga mea, nu trebuie să te îngrijoreze cuvintele mele. Sunt prea ocupat ca să mă simt singur. Când voi simți nevoia, voi veni să vă vizitez, pe tine și pe Sean. Nu-ți bate capul cu mine, o liniști el, luându-i mâna și mângâind-o ușor. Sunt mai tare decât arăt !

Ea zâmbi nervos.

– Cineva mi-a spus, în seara aceasta, că mama ți-a smuls, înainte de moartea ei, promisiunea de a nu te recăsători, zise ea uitându-se fix în ochii lui.

– Oh, Doamne, cât pot vorbi femeile ! Cine ți-a spus acest lucru ? Mătușa Patsy ? Numai ea putea ști ce s-a întâmplat atunci.

– Înseamnă că e adevărat, susținu ea.

El se încruntă și se ridică în picioare.

– Mama ta avea o idee fixă în această privință. Tot ce i-am promis a fost să nu mă recăsătoresc până nu crești mare. Nu are nici o importanță asta, să nu crezi că mi-am sacrificat viața pentru tine. Adevărul este că n-am

întâlnit femeia cu care să fi dorit să mă însor. Am fost prea ocupat cu afacerile şi nu-mi place să fiu sub papuc. Asta-i tot. Am fost fericit aşa cum am trăit. Ferdy se îndreptă spre uşă Eşti liniştită acum, draga mea ?

— Tăticule, după nuntă, voi moşteni o parte din acţiunile firmei ?

El îi aruncă o privire rapidă, nemulţumită.

— N-ai mai auzit asta din partea avocaţilor, atunci când te-ai logodit cu Sean ? Legea prevede ca acţiunile pe care le moşteneşti să aparţină copiilor tăi, iar Sean se va ocupa de administrarea lor. Nu ştiu de ce ne-am bătut capul amândoi să-ţi explicăm acest lucru : văd că ţi-a intrat pe o ureche şi a ieşit pe alta.

— Tăticule, ai vrut ca eu să mă mărit cu Sean ? îl întrebă ea pe un ton liniştit, fără să-l scape din ochi.

— Ştii foarte bine că am vrut. Scumpa mea, nu puteai alege pe altul fără aprobarea mea. N-am putut dormi nopţi întregi din cauza coşmarului că puteai să fi ales un soţ care să ruineze firma pe care am adus-o la prosperitate. Acum ştiu că pot lăsa, cu încredere, firma pe mâinile lui Sean. Este un tip extraordinar.

Miranda clipi din ochi şi spuse :

— Aşadar l-ai ales pentru mine ? zâmbi ea nervos.

Ferdy izbucni şi el în râs, nesesizând nota de nelinişte din glasul Mirandei.

— Poţi să consideri că am fost un bun Cupidon, zise el aplecându-se pentru a o săruta.

Bine, acum culcă-te. Îți doresc vise plăcute. Amintește-ți că mâine este cea mai importantă zi de viața ta.

Când ușa se închise în urma lui, Miranda rămase cu privirea pierdută, încercând să-și pună ordine în gândurile sale frământate. Dacă tatăl ei pusese la cale căsătoria, înseamnă că Sean n-o iubea. Se lungi pe pat, tremurând din tot trupul. Nu-i venea să creadă că Sean se prefăcuse în aceste luni, declarându-i dragostea lui sinceră. Se cunoscuseră cu șase luni în urmă și se logodiseră de trei luni. Ea îl văzuse de două, trei ori pe săptămână și nu avusese impresia că el joacă teatru.

Oare ? interveni vocea interioară. Ce te face să fii atât de sigură ?

Își reaminti de momentele când o sărutase, când o ținuse de mână la teatru, alergând după ea pe nisipul auriu al plajei în timp ce ea râdea. Fusese atât de fericită și de sinceră încât crezuse că și el îi împărtășește sentimentele.

Se gândi că nu exista decât un singur lucru de făcut. Trebuia să-l întrebe direct pe el pentru a fi sigură.

Când vei avea posibilitatea să faci acest lucru ? o întrebă din nou vocea conștiinței și ochii ei se întunecară. Nu mai avea timp să discute cu Sean. Mâine la ora unsprezece dimineața va deveni soția lui. Se uită la ceas. Era aproape ora unu noaptea și mai erau doar zece ceasuri până când se va duce la biserică. Nu-l va întâlni pe Sean decât în fața altarului

şi odată căsătoriţi, va fi foarte greu să-i mai adreseze vreo întrebare.

Ce s-ar întâmpla dacă-i va cere lui Sean să amâne nunta ? Intră în panică numai la gândul cum vor reacţiona Sean şi mai ales Ferdy. Fără îndoială că vor încerca să-i înlăture orice îndoială, vor râde de ea ca şi cum ar considera cererea ei ca o ultimă temere a unei mirese. La urma-urmei, ce motiv putea invoca, în ultimul moment ? Că nu mai este sigură pe dragostea lui Sean ? O conversaţie ascultată fără voie şi în care răutăţile fireşti şi aluziile veninoase ale Dianei nu făcuseră să sporească gradul de neadevăr al vorbelor sale. Nu avea nici o dovadă că Diana spusese adevărul.

Deodată îşi aduse aminte că secretara avusese dreptate totuşi într-o anumită privinţă Ferdy îi făcuse mamei sale promisiunea de a nu se căsători până când ea devine matură şi ţinuse extrem de mult la măritişul fiicei sale cu Sean.

Nu putea rămâne toată noaptea trează, chinuindu-se cu asemenea întrebări, deoarece momentul ceremoniei religioase se apropia pe nesimţite. Timpul trecea implacabil şi era nevoită să ia o hotărâre.

Acum auzea distinct zgomotul maşinilor care transportau oaspeţi şi vocile acestora în afara casei. Petrecerea luase sfârşit şi ultimii musafiri părăseau reşedinţa somptuoasă a familiei Boston.

Trebuia să se gândească bine cum va acționa în momentul când va fi în fața lui Sean și a lui Ferdy și le va spune ce are de gând să facă. Se uită la rochia elegantă de mătase crem și chipul îi deveni și mai răscolit. Nu trebuia să fi fost de acord cu tatăl ei în privința petrecerii. Își puse o pereche de jeanși și un pulovăr subțire, întrebându-se unde să meargă, căci nu-i venea deloc somnul. Simțea nevoia să vorbească și să se destăinuiască, nu unei ființe apropiate, ci unei persoane din afara familiei, care va fi în stare s-o asculte fără a încerca să-i schimbe hotărârea. Dar cine anume ?

Își puse câteva lucruri într-o geantă și-și trecu în revistă numele prietenilor săi, dar majoritatea erau apropiați și cu Sean și nu găsea pe nimeni care să fie numai de partea ei. Clara ? îi trecu brusc prin minte. Bineînțeles, Clara era persoana potrivită. Era singura prietenă de școală cu care rămăsese în legătură. O invitase la nuntă pe Clara Holm care locuia într-un apartament mic aflat la vreo câțiva kilometri de ea. Era o femeie lipsită de convenționalism, deșteaptă și înțelegătoare. Miranda era sigură că va putea vorbi cu ea deschis și va căpăta un sfat util.

Când deschise ușa, casa era cufundată în liniște. Îi lăsă un bilet tatălui său explicându-i că-i pare rău dar nu putuse să se ducă la biserică ; altceva nu putea să-i spună deocamdată.

Se furişă încet pe scări, cu inima cât un purice de teamă să nu-l vadă pe tatăl ei venind turbat în urma ei. Deschise uşa de la intrare cu multă precauţie şi se uită cu teamă peste umăr să nu fie surprinsă. Ezită încă un moment, gândindu-se că face o greşeală. Nu cumva era mai bine să se întoarcă şi să se mărite cu Sean şi apoi...

Închise ochii, răvăşită de gânduri. Cum să se mărite ? Niciodată nu va fi fericită, atâta timp cât are asemenea îndoieli. Oricâtă zarvă ar stârni decizia ei, cel puţin nu va comite greşeala de a se mărita cu un bărbat care n-o iubeşte şi care doreşte numai să pună mâna pe compania tatălui ei. Dacă Sean ar fi iubit-o, ar putea să înţeleagă gestul ei, atunci când lucrurile se vor mai linişti. Va putea vedea că n-a avut o altă alegere.

Ea închise uşa de la intrare şi merse pe jos spre casa Clarei, în aerul răcoros al acestei dimineţi liniştite din luna martie. La capătul străzii găsi un taxi şi-i dădu şoferului adresa prietenei sale. Numai după ce maşina porni, îşi dădu seama că are puţini bani la ea. Se rugă să-i ajungă pentru a-şi plăti taxiul. Se rezemă cu capul de spetează scaunului, căutând să se liniştească, sperând că a făcut ceea ce trebuie.

Editura ALCRIS

vă recomandă două cărți de excepție :

MESAJE DE DINCOLO DE MOARTE

Camille Flamarion – apărută

Înfățișându-ne faptele uluitoare care demonstrează supraviețuirea sufletului dincolo de moarte apariții, mesaje, semne, prevestiri, viziuni, premoniții, vise, transmisii telepatice, ilustrul astronom francez Camille Flamarion, care și-a dedicat aproape 60 de ani din viață, studierii a peste 5000 de astfel de manifestări, cu seriozitatea, exigența și probitatea omului de știință, ne deschide prin această lucrare o fereastră către necunoscutul din noi și de dincolo de noi.

DIALOG CU CEI DE DINCOLO

James Pike – în curs de apariție

James Pike, episcop de San Francisco, care și-a găsit moartea în 1969, în timp ce parcurgea deșertul Iudeei pe urmele lui Christos, a fost una din personalitățile religioase cele mai celebre din Statele Unite.

În 1966, fiul său mai mare, Jim, se sinucidea la vârsta de douăzeci de ani. Cincisprezece zile mai târziu, reverendul Pike constata misterioase deplasări de obiecte în camera sa. Ideea că fiul său mort încerca „să-i vorbească" sfârși prin a i se impune și, în cursul a cinci ședințe conduse cu ajutorul mediumurilor, episcopul putu, într-adevăr, să se întrețină cu cel mort.

Condus de formația sa de jurist, James Pike se înconjură de toate precauțiile posibile pentru a evita riscurile de a fi înșelat și avu grijă să-i pună fiului său întrebări al căror răspuns mediumurile nu le puteau cunoaște.

CAPITOLUL II

Miranda sună de mai multe ori înainte de a se aprinde lumina la geamul de la etaj și auzi pașii cuiva care cobora scara. Clara deschise ușa peste câteva clipe și se uită cu mirare la vizitatoarea neașteptată.

– Miranda ? exclamă ea, intrigată și tot somnul îi pieri imediat.

Clara purta un halat ușor și venise în picioarele goale până la ușă. Miranda își spuse că o sculase din pat și-i păru rău.

– Regret nespus că te-am trezit la această oră nepotrivită, dar trebuia să vorbesc cu cineva, șopti Miranda pentru a nu deranja pe ceilalți locatari.

Clara îi aruncă o privire nedumerită, apoi se dădu înapoi spunându-i :

– Intră, te rog.

O conduse pe prietena ei într-o bucătărie mică și aprinse lumina.

– Vino aici. Am să pregătesc cafeaua. Stai unde vrei.

Puse fierbătorul electric în priză și o examină cu atenție pe Miranda.

– Presupun că nu suferi de amnezie şi n-ai uitat că mâine este nunta ta ? o întrebă ea direct, apoi se uită la ceasul de pe perete. Oh, este deja ziua ceremoniei religioase. Este ora două dimineaţa.

– S-a întâmplat ceva groaznic, începu Miranda.

– Am bănuit eu, o încurajă Clara zâmbindu-i cu căldură. Era o femeie înaltă, cu păr negru şi ochi căprui, privirile ei trădând un calm interior şi un caracter potolit.

– N-am ştiut cui să mă confesez, adăugă Miranda. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva, nu ştiam ce să mă fac singură.

Clara turnă cafeaua în două cesti şi le puse pe masă. Se aşeză în faţa Mirandei, cu mâinile în jurul ceştii, sorbind din cafeaua fierbinte şi aşteptând ca prietena ei să-şi continue destăinuirea.

– Acum este mai bine, mă simt în stare să te ascult, zise ea încurajând-o pe Miranda. Care este problema care te-a adus aici şi ce pot face pentru tine ?

Prietena ei răsuflă adânc şi-şi duse mâna la faţă.

– Totul a început la petrecerea de aseară. M-am simţit foarte obosită şi am vrut să mă retrag să mă odihnesc câteva minute. Cred că toţi membrii familiei au fost la fel de hărţuiţi. Am intrat în bibliotecă, deoarece era singura cameră unde nu erau musafiri.

Clara asculta cu atenție, privind fix la fața prietenei sale și sorbind din când în când din cafeaua aburindă. Miranda îi relată ce auzise și ce aflase apoi de la mătușa și tatăl ei. Glasul său era scăzut și stăpânit. Făcea pauze dese, dorind să dea o formă coerentă întregii întâmplări care se închega dintr-o serie de conversații avute cu puțină vreme în urmă.

Când tăcu, Clara îi spuse pe un ton înțelegător

— Nu mă interesează ce-a spus secretara. Nici nu contează vorbele mătușii sau ale tatălui tău. Un singur lucru este important : îl iubești pe Sean ?

Miranda o privi cu ochii măriți.

— Da, rosti ea printre dinți. Îl iubesc, dar...

— Dar el te iubește cu adevărat ? o întrebă Clara încruntându-și sprâncenele.

Miranda dădu aprobator din cap și-și plecă privirile în jos. Începu să-și soarbă cafeaua care se răcise. Clara o pregătise tare și amară, dar se potrivea cu starea ei sufletească.

— Am impresia, continuă Clara cu blândețe, că ai avut aceste îndoieli cu mult mai înainte de seara trecută. Dacă n-ar fi căzut pe un teren prielnic, remarcile răutăcioase ale unei femei nu te-ar fi deranjat absolut deloc.

Miranda își ridică privirile, nemulțumită de afirmația Clarei, dar nu ripostă pentru că ar fi însemnat să piardă esențialul ce trebuia să facă acum ? Nici ea însăși nu-și făcuse pro-

bieme în privința suspiciunilor sale, dar dacă-și amintea bine, se întrebase adesea dacă Sean nutrea pentru ea aceeași dragoste curată pe care o avea ea pentru el. Nu știa cum începuse să se înfiripeze în mintea ei sămânța îndoielii. Avusese o vagă senzație că Sean dorește s-o ia de nevastă numai pentru a avea o viață lipsită de griji : fusese ceva aproape insesizabil, dar bănuiala aceasta o determinase să fie mai rezervată față de el.

— Nu crezi că nu cu mine trebuia să discuți toate acestea ? o întrebă Clara, zâmbind. Cu Sean trebuia să vorbești, nu-i așa ?

— Oare îmi va spune el adevărul ? Dacă Diana n-a mințit și tatăl meu a negociat căsătoria mea cu Sean fără să-mi spună nici o vorbă, crezi că el va recunoaște acest lucru ?

Clara îi aruncă o privire nedumerită.

— Nu-l cunoști pe Sean prea bine, nu-i așa ? De câte ori l-am întâlnit, mi s-a părut un om sincer, chiar direct. Nu am avut impresia că este un mincinos.

Miranda răspunse repede

— Așa e, el nu m-a mințit niciodată. Făcu o pauză, mușcându-și buzele. Cum pot să mă mai mărit cu el, dacă am asemenea incertitudini ?

— Căsătoria este un lucru de maximă importanță și nu este surprinzător că te simți nesigură și temătoare la cele ce se vor întâmpla de-a lungul convietuirii cu o altă ființă. În general, oamenii iau hotărâri în urma unei în-

delungi chibzuințe, dar dacă tu ai acceptat să te măriți și ai început deja să ai îndoieli, poți foarte ușor intra în panică.

Miranda își apăsă capul cu mâna, gemând ușor.

– Am o groaznică durere la tâmple. Clara, ești atât de drăguță și de înțelegătoare. Ce n-aș da să fiu la fel de înțeleaptă ca tine.

Prietena ei râse stânjenită.

– Mă faci să mă simt prost.

– Îmi pare rău, n-am vrut să te pun într-o situație dificilă, se scuză Miranda, zâmbind, deși durerea o împiedica să se concentreze asupra vorbelor.

– Cred că migrena este de vină, adăugă ea cu mâhnire.

Clara se ridică.

– Am să-ți dau aceste pilule care-ți vor potoli durerea de cap și te vor ajuta de asemenea, să dormi puțin. Voi pune ceasul deșteptător la ora opt și vei avea la dispoziție timpul necesar luării unei decizii finale în privința ceremoniei de nuntă de mâine dimineață.

Umplu repede un pahar cu apă, se duse la dulap de unde scoase o cutie cu medicamente și-i dădu Mirandei două pastile.

– Înghite-le și apoi întinde-te pe pat. Camera de oaspeți este mică dar curată și te poți odihni în liniște. Mama mi-a spus că va veni mâine în vizită, așa că am pregătit patul : așternutul este proaspăt schimbat.

Îți mulțumesc mult că m-ai ascultat, zise Miranda în timp ce-și lua pastilele. Bău puțină apă, apoi îi dădu Clarei paharul. Încă o dată, îți mulțumesc.

Clara o conduse spre dormitor.

– Ai cumva o pijama în geantă ?

Miranda dădu afirmativ din cap.

– Am luat câteva lucruri de strictă necesitate. M-am grăbit și n-am fost atentă, așa că banii nu mi-au ajuns decât să plătesc taxiul. Șoferul a zâmbit strâmb văzând că i-am dat un bacșiș mic.

Clara râse cu poftă.

– Nu-ți fă griji, va ști el să scoată din altă parte mai mulți bani. Pot să-ți împrumut orice sumă.

– Ce bună ești ! exclamă Miranda.

– Mă îndoiesc totuși că voi trece prin aceeași situație ca a ta. Tatăl meu nu se interesează de viața mea particulară, tot ce-l preocupă este cum să-și rotunjească veniturile. Clara îi deschise ușa camerei și se uită la prietena ei, puțin stingherită

– Nu cred că ești obișnuită cu un dormitor atât de mic.

– Pentru moment este exact ce-mi trebuie, spuse Miranda. Doresc un loc unde să nu mai fiu sub presiunea gândurilor. Acasă nu puteam să mai stau. Din cauza tensiunii interioare, începusem să număr bătăile ceasului.

– Nu mai trebuie să te frămânți de pomană Nici să nu te gândești să stai de veghe, îi porunci Clara. Acum trebuie să dormi, ăsta este primul lucru de care ai nevoie. Lasă toate grijile pentru mâine dimineață.

Clara ieși și Miranda se dezbrăcă încet, simțindu-se obosită și năucită. Își puse pijamaua și se strecură în pat, stingând lumina. Abia puse capul pe pernă, că pleoapele i se închiseră și căzu într-un somn adânc.

Se trezi brusc, auzind glasuri pe coridor. Se ridică într-un cot și se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora opt și jumătate și camera era deja luminată, dar ea avea senzația că nu dormise decât o oră. Era încă somnoroasă și pe moment nu-și dădu seama unde se află, uitându-se nedumerită în camera mică. Căscă și se întinse, își aduse aminte că dormise la prietena ei și-i păru bine că este aici.

Deja opt și jumătate ? se gândi ea. Oh, Doamne, Clara mi-a promis că mă va trezi la ora opt. Înseamnă că n-a auzit ceasul. Cu o mișcare rapidă se dădu jos din pat. Vocile se auzeau și mai tare, dar ea începu să deslușească sunetul uneia, părându-i cunoscută.

– Sean ! murmură ea, înmărmurită. Nu este posibil ! Ce căuta el aici ? Să fi vorbit Clara cu el la telefon ? Nu credea că prietena ei o trădase.

Crăpă puțin ușa și ascultă cu atenție. Glasul lui Sean era inconfundabil, dar acum avea o tonalitate pe care n-o mai auzise. Începu să-i fie teamă, căci vocea lui Sean era încărcată de furie.

— Scoate lanțul de la ușă, dacă nu, voi fi nevoit s-o sparg ! amenință el.

— Te sfătuiesc să nu încerci așa ceva, se auzea vocea calmă a Clarei. Nu cred că vrei să-ți petreci ziua nunții la sediul poliției !

Se lăsă tăcere, apoi Sean spuse :

— Totuși ea este aici, nu-i așa ? Nu consideri că am dreptul să-i vorbesc ?

— Părerea mea nu are nici o importanță. Numai ceea ce gândește Miranda contează în aceste momente.

— Miranda ! o strigă el tare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește încet. Nu țipa, că deranjezi vecinii, îl avertiză Clara. Ai să trezești toată casa. Adu-ți aminte că este ora opt și jumătate.

Lui Sean puțin îi păsa ce oră este.

— Miranda ! țipă el, nu plec de aici până nu vorbesc cu tine. Vino și spune-i cerberului tău să-mi deschidă ușa.

Inima Mirandei tresări cu violență. Simți o transpirație rece pe spate și o apăsare puternică pe piept. Deveni palidă la față și o cuprinse o amețeală ușoară. Ezitarea ei nu dură decât o clipă. Nu putea să-l lase pe Sean să-i facă o scenă Clarei la ușa de la intrare. Simțea că are nevoie de câteva momente înainte

de a-și aduna puterile pentru a-l înfrunta pe Sean, dar timpul o presa și deschise ușa de la camera ei.

Clara îi aruncă o privire peste umăr.

— Miranda, dacă nu vrei să-l vezi, nu-i dau drumul înăuntru. Dacă mai face scandal, dau telefon la poliție, și se liniștește imediat.

— De ce te bagi unde nu-ți fierbe oala ? o apostrofă Sean.

Clara se uită mânioasă la el.

— O cunosc pe Miranda de când avea șapte ani. A venit la mine să se odihnească, așa că este treaba mea dacă vreau să se simtă bine în casa mea. La ce folosește să faci gălăgie când ea trece printr-un moment de cumpănă ? Dacă ai de gând să țipi la ea așa cum urli la mine, nu vei face decât să-i sporești tensiunea.

Miranda ieși din cameră și se apropie de Clara. Sean se uita la ea prin geamul de la ușă cu niște ochi furioși.

— Scoate lanțul de la ușă, îi ordonă el Clarei care-și îndreptă privirile spre Miranda, încruntându-și sprâncenele în așteptarea unui răspuns din partea ei.

— Să-i dau drumul ?

— Da, are tot dreptul. Mai bine voi sta de vorbă cu el, spuse Miranda cu un glas hotărât.

Clara dădu din umeri și scoase lanțul. Sean năvăli pe coridor și o urmă pe Miranda în cameră. Clara se opri în prag :

– Dacă aveți nevoie de cineva neutru, vă stau la dispoziție.

– Nu avem nevoie de nimeni ! îi tăie Sean vorba.

– Nu mă refeream la tine.

Miranda se forță să zâmbească.

– Îți mulțumesc, Clara. Mă descurc și singură.

După ce închise ușa, Miranda își trase răsuflarea, puțin înspăimântată de prezența lui Sean. Aștepta ca el să înceapă discuția. Ea nu știa ce să-i spună ; avea capul încă buimac. De-abia atunci își dădu seama că avea pe ea numai pijamaua transparentă. Auzind vocea lui Sean, nu se mai gândise la nimic altceva. Ar fi vrut să-și pună pe umeri halatul.

Sean se uita la ea tremurând din tot trupul de furie. Acum că rămăseseră singuri, el părea că ezită să-i vorbească. Miranda îl privi pe sub gene, simțindu-și inima cât un purice. De fiecare dată când îl vedea pe Sean, ea rămânea fără putere în fața magnetismului pe care el îl degaja. Nu mai întâlnise nici un bărbat care s-o fi tulburat în asemenea măsură, deși el nu era un bărbat drăguț chipul lui avea trăsături accentuate care trădau mai mult forță decât delicatețe. Avea nasul rupt în urma unei încăierări pe când fusese elev. Ochii lui negri erau însă extrem de vioi și de expresivi, având o mare putere de sugestionare ; dacă te uitai în ochii lui, nu se putea să nu cazi sub vraja

privirilor sale intense. Oricine păstra amintirea chipului lui energic. Părul său negru era ciufulit ca şi cum abia s-ar fi dat jos din pat, dar de obicei era lucios şi pieptănat cu grijă. Gura sa fermă întregea impresia de voinţă puternică şi autoritate. Deşi era înalt, mergea cu graţia unui sportiv antrenat. El însuşi practica tenisul şi juca rugby într-o echipă de amatori.

— De ce ? rupse el tăcerea şi ea simţi un nod în gât. De ce ai plecat de acasă ? N-ai avut nici un motiv, nu mă poţi bănui de nimic rău, nu ţi-am greşit nici cât negru sub unghie... Atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu ?

Ea simţi că picioarele încep să-i tremure şi se aşeză pe un scaun pentru a-şi reveni puţin.

— Cum ai ştiut că sunt aici ? îl întrebă ea

El izbucni în râs.

— Tatăl tău n-a putut adormi, a coborât să bea un pahar cu lapte şi a zărit lumină în camera ta. A venit să vadă de ce eşti trează.

Miranda îşi ţinu răsuflarea. Oh, ce proastă fusese în grabă, uitase să stingă lumina din dormitor înainte de a pleca.

— Şi a citit... ?

— Desigur şi a rămas înmărmurit. Ce-ţi închipui, că poţi pleca de acasă fără să-i îngrijorezi pe cei ce ţin la tine ? Îndată ce a citit biletul tău, mi-ai telefonat să vin imediat la el. Am sosit cât am putut de repede şi am început să te căutăm. Am sunat mai întâi la rudele tale : mătuşi şi verişoare, adăugă el încruntân-

du-se. Ai reușit să tulburi toată familia din plin toți au fost îngrijorați de disperiția ta, frământându-se toată noaptea unde poți fi.

Îmi pare rău, rosti ea, aruncându-i o privire sarcastică.

– Chiar îți pare rău ? Ce păcat că nu te-ai gândit la consecințele faptei tale înainte de a pleca de acasă. Poate că n-am fi reușit să te găsim dacă nu mi-aș fi amintit de Clara Holm ca fiind singura colegă de școală cu care ai păstrat legătura. Am sunat-o acum o oră, dar n-a vrut să-mi spună că te ascunzi la ea. Ceea ce m-a intrigat a fost faptul că nu era deloc surprinsă de telefonul meu. Ceilalți au rămas perplecși la auzul veștii, ea însă a rămas calmă, prea calmă chiar și imediat am bănuit că te afli la ea. Am venit repede cu mașina și acum te întreb pentru ce ai plecat de acasă.

– Am vrut să meditez puțin, spuse Miranda cu voce scăzută și el se aplecă în față pentru a auzi mai bine cuvintele ei. Trupul lui masiv îi trezea puțină teamă.

– Să meditezi ? La ce, pentru numele lui Dumnezeu ?

– Nu țipa la mine ! izbucni ea nervoasă.

Ea îi auzea răsuflarea întretăiată și îi citea mânia pe față.

– Ai fugit de acasă în ziua nunții noastre și-mi ceri acum să nu țip la tine ?

Ea clătină din cap năucită în timp ce el n-o slăbea din priviri, inspirând cu greutate din

cauza furiei. Mâinile lui se agitau nervoase, trădând starea sa de uluială. După câteva clipe se dădu înapoi și-i spuse pe același ton indignat :

– Cred că este mai bine să-l sun pe tatăl tău și să-l anunț că te-am găsit aici, altfel va alerta poliția. Ferdy se teme să nu ai o depresiune nervoasă și nu vreau să se mai chinuiască inutil din cauza ta. Să știi că este într-o stare de plâns, dar am impresia că-ți pasă prea puțin de el.

– Să știi că țin mult la tatăl meu, protestă ea indignată.

Sean se uită la ea disprețuitor, zâmbindu-i ironic.

– Chiar așa ? zise el și deschise ușa.

Clara se îndepărtă repede pe culoar.

– Tragi cu urechea ? o întrebă el și, fără să mai aștepte răspunsul ei, adăugă : Unde este telefonul ? trebuie să-i telefonez tatălui ei și să-l liniștesc.

– În dormitorul meu, spuse Clara și-i arătă camera. Sean se îndreptă în grabă într-acolo, spre a vorbi cu Ferdy.

Clara intră în sufragerie și se uită mirată la Miranda.

– Te simți bine ?

Prietena ei dădu afirmativ din cap.

– Cel puțin nu te-a strâns de gât, comentă Clara cu un umor negru care n-o distră deloc pe Miranda. Nu vrei să bei puțină cafea ?

– Te rog, articulă cu greutate Miranda.

Un moment mai târziu, Clara se întoarse cu o ceaşcă cu cafea pe care i-o întinse prietenei sale. Chiar în acel moment auziră paşii lui Sean

– Vrei o ceaşcă cu cafea ? îl întrebă, dar Sean îi făcu semn că nu.

– Toată noaptea n-am făcut decât să beau ceaşcă după ceaşcă, pentru a rămâne treaz. Nici nu vreau să aud de cafea.

Clara se scuză şi închise uşa în urma ei.

Miranda sorbi din cafea şi se uită îngrijorată la Sean.

– Acum te rog să-mi explici de ce ai fugit de acasă şi ce înseamnă acest bilet, îi spuse el, arătându-i foaia de hârtie lăsată pentru tatăl ei. Sean purta nişte pantaloni negri şi o jachetă strânsă cu elastic pe talie. În timp ce ea îl privea năucită încă de gânduri şi îndoieli, el se descheie, lăsând să se vadă cămaşa albă de mătase deschisă la gât.

– Ţi-am mai spus că am simţit nevoia... N-am ştiut dacă eu... vocea ei se frânase şi Miranda puse ceaşca de cafea pe masă.

– Am impresia că vrei să-mi spui că nu mai doreşti să te măriţi cu mine, rosti el pe un ton acuzator... Ţi-ai schimbat părerea ? Nu mă mai iubeşti ?

Ea încercă să-şi adune gândurile, dar prezenţa lui o stânjenea evident. Nu putea să re-

flecteze cu calm când era el în apropiere, deoarece fascinația lui asupra ei era prea mare.

Atitudinea lui devenise brusc ostilă și nerăbdătoare și ea începu să-i mărturisească ce îndoieli o rodeau

— Cum pot fi sigură că te căsătorești pentru că ții la mine și nu pentru că sunt fata lui Ferdy ? Sean, nu-i așa că vrei să pui mâna pe compania lui ? Acesta este motivul pentru care vrei să fiu nevasta ta ?

El tresări la auzul întrebării ei și se schimbă și mai mult la față, încât ea îndrăzni să se uite la Sean numai pentru o clipă, pentru a vedea ce efect avuseseră vorbele sale. Privirea lui amenințătoare o înspăimântă și ea își lăsă ochii în jos, clipind încurcată.

— Așa deci, spuse el după o pauză. Crezi că mă căsătoresc cu tine pentru banii tăi ?

— Pentru banii tatălui meu, îl corectă ea cu amărăciune, gândindu-se că și Ferdy face parte din conspirație.

— Este același lucru, nu-i așa ? Ferdy nu va lăsa altcuiva averea pe care a agonisit-o. Știi foarte bine că iubește până și pământul pe care-l calci ! Furia lui atinse paroxismul și-o întrebă nervos

— Cum poți să-i faci o asemenea rușine ? Tatăl tău poate foarte bine să nu mă numească directorul firmei dacă tu nu mai ții la mine. Știi însă că el te iubește mai mult decât orice pe lume, cum va putea suporta o asemenea lovi-

tură ? Nu-ți dai seama că l-ai scos din minți când ai părăsit casa ? I-au trecut prin cap tot felul de idei care mai de care mai înspăimântătoare. Mi-a spus că seara trecută erai într-o dispoziție îngrozitoare, că spuneai lucruri ciudate și puneai întrebări absurde, dar a pus totul pe seama emoțiilor legate de nuntă. Când a observat că ai plecat de acasă, și-a amintit de discuția avută cu tine și s-a întrebat înmărmurit dacă nu cumva ai o stare de șoc. Și-a închipuit că ești călcată de o mașină sau rănită și ești la spital... Numai Domnul știe cât s-a chinuit.

– Îmi pare rău că l-am făcut să sufere din cauza mea, nu m-am gândit prea bine ce fac.

– Asta mai poți spune o dată ! se răsti el.

– Nu știam ce să fac ! Simțeam nevoia să am un moment de liniște și să-mi adun gândurile. Timpul mă presa și știam că tatăl meu nu dorea să mă asculte și că m-ar fi determinat să accept căsătoria n-aș fi fost în stare să-l înfrunt.

– Ți-a luat cam mult timp să constați că nu dorești să te măriți cu mine, nu-i așa ? o întrebă cu o voce aspră.

Miranda nu îndrăznea să se uite la el, căci privirea lui o înspăimânta, dar simțea furia lui fără să fie nevoie să-și ridice ochii.

– Totul s-a petrecut atât de repede, spuse ea și Sean nu mai putu să se stăpânească Se apropie de ea și o apucă de brațe ridicând-o

de pe canapea. Miranda se uita înfricoşată la el.

– Ce vrei de la mine ? exclamă ea alarmată.

– Hai să facem o mică experienţă, răspunse el în ciuda faptului că ea tremura din tot trupul, deoarece îşi dăduse seama ce dorea el să facă.

Buzele lui se apropiară de faţa ei.

– Nu ! protestă Miranda, dar nu mai avu timp să adauge altceva.

Gura lui îi pecetlui buzele şi ea fu răscolită de intensitatea sărutului. O căldură puternică îi cuprinse corpul şi emoţii adânci îi zguduiră pieptul. Braţele sale îi înlănţuiră gâtul şi capul ei se lăsă pe spate sub ardoarea îmbrăţişării. El îşi alunecă mâna pe spatele ei, apăsând-o energic şi corpul ei se lipi strâns de al lui, lăsându-se în voia presiunii crescânde.

Când el îşi desprinse buzele, ea rămase tremurând din tot trupul, atârnând moale în braţele lui, cu ochii închişi şi gemând uşor. Orice atingere a lui avea acest efect cutremurător asupra simţurilor ei ; durerea şi dorinţa se întrepătrundeau cu voluptate în aşteptarea sărutărilor şi gura ei rămase întredeschisă, fremătând de nerăbdare.

– Foarte bine, foarte bine, spuse el cu amărăciune şi ea deschise ochii tresărind : toată pasiunea i se spulberă pe nesimţite şi începu să-şi revină. Faţa ei era aprinsă şi ea se simţi ruşinată. Pe buzele lui se ivi un zâmbet batjocoritor şi ochii lui o cercetau cu asprime.

– Vrei să spui că acest sărut a fost o probă de indiferență și repulsie ? spuse el pe un ton ironic.

Ea se zbătu și-l împinse înapoi.

– Asta nu are nimic de-a face cu întrebarea mea, murmură ea ușor indispusă.

– Ba aș afirma că are o mare importanță dacă te simți atrasă de mine, replică el încruntându-se.

– Într-o căsnicie nu contează doar atracția sexuală, îl înfruntă ea, ridicându-și bărbia. Nu pot avea încredere în tine.

Ochii lui se întunecară, iar gura lui se schimonosi.

– N-ai încredere în mine ? repetă el uluit.

Se lăsă tăcere și se auzi pendula din perete care bătu o dată. El se uită la ceasul de mână și exclamă

– Este ora nouă și jumătate.

O apucă de braț și o trase spre ușă.

– Ce ai de gând să faci ? îl întrebă ea neliniștită.

– Îmbracă-te imediat și mergem acasă la tine, răspunse el, conducând-o pe coridor spre camera în care dormise.

Clara își făcu apariția în ușa bucătăriei. Sean nu-i dădu nici o atenție și intră cu Miranda în dormitor, trântind ușa cu violență.

– Te descurci singură sau te îmbrac eu însumi ?

Ea se dădu înspăimântată înapoi.

– Nu merg nicăieri, nu poți să mă obligi să plec de aici.

– Nu mă pune la încercare, o avertiză el, zâmbind.

– Sean, vorbesc serios, nu pot să mă mărit cu tine.

El se strâmbă la față și zâmbetul îi pieri. Se uită furios prin cameră și văzu hainele ei bucuros, se îndreptă grăbit spre ele.

Miranda simți cum i se accelerează bătăile inimii.

– Bine, mă îmbrac singură, spuse ea în grabă, neputând suporta gândul că el o va îmbrăca. Te rog să ieși din cameră. Nu mă pot aranja în fața ta.

– De ce nu ? o sfidă el în batjocură. De azi încolo va trebui să te obișnuiești cu asta.

– Nu mă mărit cu tine ! repetă ea înciudată.

Sean se îndreptă spre ușă.

– Îți dau cinci minute și dacă nu ești gata, vin eu să te ajut să-ți pui rochia. Vrei, nu vrei, trebuie să te întorci să vorbești cu tatăl tău. Poate că vei fi în stare să-i explici ce dracu' se petrece cu tine. Nu stau prea departe ca să nu mă păcălești, adăugă el închizând ușa în urma sa.

Ea se năpusti imediat să încuie ușa, dar nu găsi nici o cheie sau zăvor. Dădu neputincioasă din umeri și se duse să se schimbe cât mai repede mâinile îi tremurau nervoase în momentul când își puse pulovărul. Îl auzea pe

Sean că vorbeşte cu Clara şi vocea lui părea mânioasă ; fără îndoială, prietena ei îl certase pentru atitudinea lui autoritară, pentru faptul că o tratase pe Miranda ca pe un copil. Miranda auzea că glasul lui devenea mai distinct pe măsură ce se apropia de uşă şi se îmbrăcă repede, pentru a nu fi surprinsă de el. Ardea de furie dar voia să-şi păstreze energia pentru momentul când îi va înfrunta pe amândoi — şi pe Sean şi pe Ferdy — pentru a le explica de ce se răzgândise în privinţa căsătoriei.

Singurul lucru pe care nu putea să-l destăinuie era faptul că ascultase discuţia Dianei cu Paul ; dacă ar fi făcut acest lucru, ei ar fi negat cu înverşunare şi ar fi convins-o să participe la ceremonia nupţială. Trebuia să prezinte hotărârea ca fiind una personală, şi foarte serioasă. Voia să lase impresia că ştie bine ce face.

Dacă ar afla că este influenţată de nişte bârfe ordinare, nici n-ar mai asculta-o. Nu şi-ar putea da seama că încercase această stare cu mult înainte de a auzi remarcile veninoase ale Dianei. Dacă se gândea bine, suspiciunile ei datau de câteva luni. Nu-l cunoscuse prea bine pe Sean şi o mulţime de întrebări referitoare la viitorul soţ rămăseseră fără răspuns. Din câte observase, Sean avea o voinţă de nezdruncinat de a pune mîna pe putere. Oricât îşi ascunsese Sean gândurile, ea

nu întârziase să-şi dea seama că se ascunde ceva în graba cu care el acţionase şi care o făcuse să cadă pe gânduri.

Fusese prea orbită de iubire, dacă voia să afle adevărul era necesar să fie şireată. Nu dorise cu adevărat să ştie ce fel de om este bărbatul cu care se va căsători ; senzualitatea puternică pe care o simţea în preajma lui o împiedicase să analizeze motivele care-l împingeau pe Sean să se căsătorească. Se comportase ca o femeie care merge pe marginea unei prăpăstii, fără să îndrăznească să privească în jos, de teamă să nu ameţească. Acum ştia că aerul de munte putea s-o năucească, dar şi mai rău putea fi golul ce se căsca în faţa ei o viaţă legată pentru totdeauna de o persoană nesinceră. Bănuise că el nu se comportă ca o fiinţă deschisă şi serioasă, dar nu putuse să se oprească din cauză că-l dorea atât de mult.

Ochii i se umplură de ruşine şi regrete când îşi aminti că nu găsise tăria de a-i respinge sărutările, numai cu câteva minute în urmă. Din contră, răspunsese cu pasiune la îmbrăţişarea lui şi Sean ştia foarte bine care va fi reacţia ei. Îi reveniră în minte zâmbetul sardonic şi privirile lui batjocoritoare şi satisfăcute, când constatase că ea se topea la focul sărutărilor lui.

Cum putea să-l convingă că, în ciuda justificărilor nesigure, hotărârea ei rămâne fermă şi definitivă ?

★

★ ★

Uşa se deschise în momentul când îşi aranja părul negru mătăsos. El îi aruncă o privire nemulţumită şi întrebă pe un ton dur :

– Eşti gata ?

Clara apăru în spatele lui, roşie în obraji după cearta avută cu Sean.

– Nu eşti obligată să mergi cu el, îi reaminti ea. Nu-l lăsa să te determine să faci ceva de care mai târziu îţi va părea rău.

– Nu mai avem timp să discutăm, se adresă Sean Mirandei, uitându-se ameninţător la ea.

– Miranda, insistă Clara, nu eşti forţată de nimeni să faci ce nu vrei.

– Ştie şi ea foarte bine, nu-i nevoie să repeţi, răspunse Sean, petrecându-şi braţul după umerii Mirandei şi conducând-o spre uşă.

Ea se smulse de lângă el şi o îmbrăţişă pe prietena sa.

– Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Trebuie să merg să vorbesc cu tatăl meu.

– Să nu-i laşi să te oblige să te măriţi, dacă nu doreşti cu adevărat acest lucru, o rugă Clara.

– Nu te mai băga unde nu-ţi fierbe oala. Ea vrea să se mărite cu mine, o ameninţă Sean.

– Ești sigur ? De unde știi ce vrea ea ? fu reacția promptă a Clarei. Nu vezi că are nevoie de timp pentru a se hotărî ?

– Nu mai este o copilă, are douăzeci și doi de ani și n-are nevoie de sfaturile tale, replică el dur. Ne vedem la biserică, îi aruncă el peste umăr, lăsând-o pe Clara fără glas.

Sean se îndreptă cu toată viteza spre casa lui Ferdy și Miranda putea simți mirosul de cauciuc ars atunci când el frâna brusc la intersecții.

– Încetinește, îl rugă ea înfricoșată. De ce ai fost atât de aspru cu Clara ?

– M-a scos din sărite.

– Este o prietenă veche și n-ai dreptul să te porți astfel cu ea. S-a arătat atât de îngrijorată de soarta mea !

– Nu-i așa că nu prea suportă bărbații ? o întrebă el, luând o altă curbă în viteză. Mașina parcă zbura, încât Miranda își ținea răsuflarea, așteptându-se să se ciocnească la fiecare intersecție. Sean stăpânea însă foarte bine tainele conducerii automobilului și era atent la trafic.

– Am impresia că este o adeptă a mișcării feministe și că nu precupețește nici un efort să atace bărbații pe care-i cunoaște, adăugă el cu convingere.

– Ce prostie, murmură ea. N-o cunoști. Ești împotriva ei pentru că nu te place.

– Am văzut asta destul de bine. Aș vrea să știu dacă ea este în spatele acțiunii tale ! Ea ți-a băgat în cap să renunți la căsătorie ? Ea ți-a spus că vreau să mă însor cu tine numai pentru averea ta ? Știi ce mi-a spus pe hol ? A avut tupeul să mă întrebe dacă am făcut o înțelegere cu tatăl tău înainte de a-ți face cererea de căsătorie ! Dacă ai împins-o tu sau a făcut-o din proprie inițiativă, asta nu contează. A avut noroc că nu mi-am pierdut cumpătul, altfel aș fi plesnit-o imediat.

Miranda se uită siderată la el, frământându-se în scaun. Prietena ei fusese mai directă decât ea, și îndrăznise să-i pună întrebarea care-i ardea sufletul.

– Și care a fost răspunsul tău ? se interesă ea cu o voce pierdută.

El îi aruncă o privire amenințătoare. Trăsăturile sale se schimbară și deveniră ostile, încât ea simți un gol în stomac.

– Miranda, ferește-te să mă provoci, îi răspunse el printre dinți, apăsând pe fiecare cuvânt. Sean ajunse pe drumul care ducea spre casa ei și Miranda se uita visătoare la castanii care se aliniau de o parte și de alta a șoselei ; din loc în loc, mugurii începeau să apară, vestind apropierea primăverii. În curând se zări zidul din cărămidă roșie al reședinței lui Ferdy. Iarba verde de pe pajiști era învăluită de ceața

care începuse să se ridice sub căldura razelor de soare.

În ochi îi apărură câteva lacrimi amare.

Sean luă o mână de pe volan şi-i luă bărbia între degete întorcând-o cu faţa spre el. Deşi ea se strădui să-şi ascundă lacrimile, el coborî mâna în buzunar şi scoase o batistă cu care îi şterse obrajii.

– Caută să-ţi aminteşti că tatăl tău are aproape şaizeci de ani, îi spuse el pe un ton rece. Vrea să aibă nepoţi încă ctâta vreme cât se poate juca cu ei şi este îngrijorat de posibilitatea de a muri şi de a te lăsa pe tine şi firma lui fără protecţie.

Ea îl întrebă repede :

– Asta a fost înţelegerea dintre voi ? I-ai promis că vei avea grijă de compania lui şi de mine ?

– I-am promis că nu va mai avea de ce să se teamă în privinţa ta, răspunse el alegându-şi cuvintele cu grijă.

Aşadar – se gândi ea înspăimântată – el recunoştea că acuzaţia ei era adevărată se căsătorea pentru firmă şi poziţie socială. Inima ei începu să bată cu putere.

Sean o mai privi o secundă, apoi se uită la uşa de la intrare şi se schimbă la faţă.

– Iată-l pe tatăl tău. Să ţii minte că el doreşte din tot sufletul să aibă loc căsătoria noastră. Înainte de a lua vreo hotărâre, să te gân-

deşti la acest lucru. Sunt sigur că vei fi fericită cu mine. Pe moment te afli într-o stare de confuzie. Eşti prea şocată din punct de vedere emoţional. Toate miresele au trecut prin astfel de momente, – zâmbi el cu înţelegere. Este păcat că nu mi-ai mărturisit mai devreme ce frământări te încearcă. Am fi avut mai mult timp să discutăm despre asta. Acum avem numai o oră la dispoziţie. Nu poţi anula toate pregătirile făcute, spuse el pe un ton ironic. Gândeşte-te la toate cadourile pe care trebuie să le trimitem înapoi şi la invitaţiile ce vor fi retrase. Nu poţi să mă faci să te aşept la altar.

Ochii ei se întunecară de tristeţe.

– Crezi că nu pot ?

Miranda se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre tatăl ei. Acesta arăta palid în obraji şi avea cearcăne la ochi, încât ea se simţi vinovată.

– Miranda ! exclamă el, îmbrăţişând-o.

Glasul lui era atât de cald încât ea-şi dădu seama ce necazuri îi pricinuise prin fuga de acasă. Ferdy arăta atât de chinuit ! Tot timpul lăsase impresia unui om puternic, fără vârstă şi plin de voinţă, şi acum arăta atât de dărâmat şi de neputincios ! Pentru prima oară observă cât de bătrân era tatăl ei – parcă îmbătrânise într-o singură noapte. O strângea cu putere în braţe ca şi cum s-ar fi temut că n-o va mai vedea vreodată. Ea tremura la gândul că va trebui să-l înfrunte în privinţa căsătoriei cu Sean. Nu va mai avea timp să argumenteze de ce

dorește să anuleze ceremonia. Sean avusese dreptate, era prea târziu să mai dea înapoi. Dacă ar face acest lucru, l-ar răni prea tare pe tatăl ei care, deși aranjase cu Sean căsătoria, dorise numai să-i asigure o existență fericită și să se bucure că fiica sa este alături de un soț iubitor și protector.

Ar putea să-i spună : „Nu ai nici un drept să dispui astfel de viața mea !", dar intențiile lui fuseseră bune și pornite din dragoste părintească. Ținea prea mult la el pentru a provoca o ceartă inutilă doar pentru că orice părinte dorește să-și vadă copilul fericit la casa sa, odată ce ajunge la vârsta maturității.

— Cum ai putut ? murmură el cu tristețe.

— Îți cer iertare.

El se îndepărtă puțin, uitându-se fix în ochii ei.

— Te simți bine ? o întrebă Ferdy îngrijorat.

— Da, tată.

Sean apăru de după mașină, arborând o atitudine circumspectă.

— Miranda se simte foarte bine. Totul este în regulă. I-a trecut frica, Ferdy, dar dacă nu vrea să întârzie la biserică, trebuie să se ducă imediat să se îmbrace în rochia de mireasă.

Glasul său răsuna calm și apăsat și Ferdy Boston se uită la el neajutorat.

— Așadar, ceremonia nupțială va avea loc ? întrebă el privind-o cu neliniște pe Miranda.

– Totul se va petrece așa cum am hotărât, răspunse Sean înainte ca ea să fi avut timpul să deschidă gura.

Ferdy răsuflă ușurat.

Miranda se îndreptă spre casă, cu privirea întunecată și cu trăsăturile feței încordate. Chinul sufletesc o împiedică să se mai gândească la altceva. Trebuia să ducă până la capăt această mascaradă de căsătorie ; nu avea altă posibilitate. Ar fi trebuit să se certe cu tatăl ei și nu se simțea în stare de acest lucru. Era frământată de viața pe care o va duce alături de Sean, deoarece știa că acesta n-o iubește.

Îngrijorarea tatălui și a lui Sean luase sfârșit, a ei abia începuse.

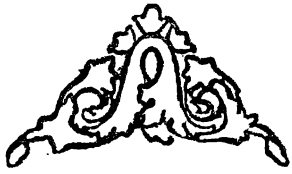

CAPITOLUL III

Numai în momentul când se află în faţa altarului alături de Sean, în lumina soarelui care făcea să strălucească vitraliile bisericii, îşi dădu seama că va trebui să devină soţia lui. Se gândi cu amărăciune că toate visurile se îndepliniseră şi grijile din trecut luaseră sfârşit. Îşi auzi propria voce repetând vorbele preotului şi simţi mâna lui Sean care o ţinea de braţ, dorind să fie liberă şi să poată fugi din biserică, departe de ceremonia care i se părea că-i distruge orice speranţă de fericire.

Nu mai avusese nici o clipă de linişte de când se întorsese acasă. Mătuşile şi verişoarele o luaseră în primire, neliniştite să afle dacă nunta va avea loc. Îşi ridicaseră privirile curioase spre ea şi, zărindu-i chipul răvăşit, rămăseseră tăcute. Mătuşa Ana venise în întâmpinarea ei şi o condusese cu autoritate spre camera ei, în timp ce mătuşile celelalte aveau grijă ca domnişoarele de onoare să fie cât mai frumos îmbrăcate.

Polly intră în camera ei, peste o jumătate de ceas, cu un pahar de coniac în mână.

– Bea puțin, o să-ți facă bine, zise ea, întinzându-i paharul și Miranda, albă la față, se uită mirată la verișoara ei.

– Bea-l, doar nu vrei să leșini la biserică, nu-i așa ?

– Băutura îmi face rău.

– Nu este cazul acum, bea-l și nu mai protesta de pomană, insistă Polly, zâmbindu-i convingător. Te va ajuta să treci peste această zi grea, adăugă ea.

Miranda se forță să zâmbească, încă năucită de gândurile ei negre.

– Da ? În acest caz...

Luă paharul și-l duse la buze în timp ce Polly îi admira rochia splendidă de mireasă. Din satin alb și cu franjuri ce-i puneau în evidență talia subțire, rochia se mula perfect pe trupul ei armonios. Coniacul îi aduse culorile în obraji și, după câteva momente, simți că sângele circulă mai repede. Parcă era ametită. Nu mâncase nimic dimineața aceea, doar băuse cafeaua oferită de prietena ei.

– Am impresia că nu trebuia să beau coniac pe stomacul gol, spuse ea posomorâtă.

Polly exclamă uimită

– Cum ? n-ai luat încă micul dejun ? Vai, Miranda, dar mi se pare că dai dovadă de o naivitate stupidă. De ce nu mi-ai spus înainte de a-ți oferi băutura ?

– Îi aduc eu ceva, se oferi mătușa Ana, îndreptându-se în grabă spre ușă. Miranda, pen-

tru numele lui Dumnezeu, să nu cumva să te așezi pe scaun căci vei șifona rochia înainte de a ajunge la biserică.

Miranda își luă privirile din oglindă unde își vedea figura tristă și se întoarse spre verișoara ei.

– Arăți minunat, scumpa mea, culoarea rochiei se armonizează perfect cu părul tău.

Polly era principala domnișoară de onoare și le ajutase pe celelalte domnișoare de onoare să-și aleagă rochiile. Polly preferase o culoare delicată de lămâie palidă care o prindea de minune și-i scotea în relief părul castaniu. Celelalte domnișoare de onoare acceptaseră cu plăcere aceeași culoare tinerească, ce se armoniza cu coroniței din argint filigranat în care erau încrustate perle strălucitoare. Polly fusese aceea care se ocupase de toate amănuntele legate de trusoul domnișoarelor care o vor însoți pe mireasă.

– Mașina este la scară și unchiul Ferdy așteaptă în hol semnalul de plecare, îi spuse Polly adresându-i un zâmbet cald, observând că Miranda are ochii triști și lipsiți de strălucire.

Miranda nu se uită la pendulă, dar auzi bătăile fatale care o anunțau că este timpul să se îndrepte spre biserică, părăsind casa natală pentru a deveni soția lui Sean, deși acesta n-o iubea.

– Arăți minunat, draga mea, o admiră Polly. Rochia este atât de romantică.

Miranda se forță să zâmbească. Era atât de tristă în sinea ei, încât și zâmbetul ei păru amar. Își alesese rochia aceasta tocmai pentru că avea o croială romantică. Cu un decolteu accentuat și mâneci lungi încheiate cu brățări din perle, rochia se lărgea la poale și-i dădea un aer nevinovat și tineresc.

— Miranda, ce s-a întâmplat cu tine ? nu se mai putu abține Polly, văzând în ce stare se află vara ei. Nu-mi vine să cred că tocmai în această zi ești atât de tristă. Dai impresia să mergi la moarte, nu la ceremonia care va consfinți dragostea ta pentru bărbatul ales !

Miranda era pe cale să-i răspundă lui Polly când mătușa Ana se întoarse cu o farfurie pe care se aflau o felie de pâine prăjită cu unt, un măr și un pahar de lapte. Uitându-se bănuitoare la nepoata ei, mătușa Ana îi zise cu blândețe

— Nu mai sta pe aici, Polly, nu vezi că ne încurci ? Du-te mai bine să vezi dacă și celelalte domnișoare de onoare sunt gata. Plecăm imediat la biserică.

Polly ezită puțin, apoi sărută mireasa pe obraji.

— Fii fericită ! îi ură și dispăru din cameră urmărită de privirile severe ale mamei sale.

— Te rog să fii atentă și să nu verși nimic pe rochia asta atât de frumoasă, o atenționă mătușa Ana pe Miranda, întinzându-i farfuria. Îi dădu de asemenea un șervețel de hârtie. Să

nu mănânci prea repede, că faci indigestie. Ai tot timpul. După ce termini de mâncat tot, îţi voi pune vălul de mireasă.

Când coborî treptele scării pentrur a-l întâlni pe tatăl său, vălul era deja pus pe creştetul ei şi-i acoperea chipul palid. Se uită la Ferdy printre gene şi observă că trăsăturile feţei sale erau încă posomorâte.

Ferdy o privi transfigurat, deoarece, fără îndoială că ritualul căsătoriei o transformase făcând-o să pară deja o străină în ochii lui. Rochia o forţă să meargă încet, atentă la fiecare pas pe care-l făcea.

Ferdy Boston îi luă mâna şi exclamă îngrijorat :

— Eşti atât de rece !

Ea însă nu putea să vorbească, era ameţită şi resemnată cu tot ritualul care-i va transforma viaţa. Dacă i-ar fi răspuns, ar fi trebuit să se străduiască să gândească şi nu dorea deloc acest lucru. Nu se opri din mers şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Când se instalară în eleganta limuzină albă care-i va conduce la biserică, tatăl ei îi vorbi din nou

— Draga mea, eşti încă nervoasă ?

Ea clătină din cap ; era o minciună tăcută dar necesară deoarece dorea să-şi păstreze intreaga energie pentru ceremonia religioasă.

— Toate miresele au trac, continuă Ferdy, bătând-o uşor pe mână. Nu trebuia să fi plecat ieri noapte, Miranda, mai bine ai fi discutat cu mine şi mi-ai fi destăinuit care este necazul tău.

Pasul pe care-l faci în viață este destul de important – căsătoria este un lucru serios. Desigur că ai câteva îndoieli în privința aceasta, dar peste o săptămână sau două vei vedea cât de puerile au fost.

– Așa e, tată, reuși ea să articuleze cu greutate și Ferdy nu mai spuse nimic, considerând că este mai bine s-o lase în pace.

Ultimele cuvinte pe care i le adresă înainte de ceremonie fură în momentul când ajunseră în fața ușii bisericii, așteptând ca orga să atace marșul nupțial.

– Miranda, ce frumoasă ești ! Să nu uiți niciodată că te iubesc foarte mult și voi veghea mereu ca să fii fericită. Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă și voi alerga într-un suflet să te ajut.

Ea îi strânse mâna, căci emoția o copleșise și era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu putea spune nici o vorbă.

Muzica se auzi distinct și păși împreună în biserică. Ea zări prin voal lumina puternică ce pătrundea prin vitralii și spatele lui Sean. Cavalerul de onoare își întoarse ochii spre mireasă dar Sean continuă să se uite spre altar și ea se simți mai liniștită, deoarece nu dorea să-i întâlnească privirile. Ea dorea să reziste până la capătul acestei ceremonii, cu condiția ca ritualul să fie la fel de ireal și de ciudat ca și cum n-ar fi fost ea personajul principal.

Momentul ruperii acestei vrăji se produse când domnișoarele de onoare îi dădură voalul peste cap și ea putu să privească atentă la cele ce se petreceau în biserică.

Ea clipi din ochi și Sean îi aruncă o privire curioasă. Miranda își duse repede mâna la nas pentru a evita să strănute. Sean văzu că este foarte palidă.

Ea se gândi că privirea lui strălucitoare nu exprima decât triumful total al celui care învinsese orice obstacol. Acum el avea tot ce-și dorise, ea era nevasta lui și era sigur că va pune mâna pe compania tatălui ei.

O durere puternică o cuprinse, amintindu-și că el se folosise de ea ca de o momeală pentru a-și atinge scopul de înavuțire. Ar fi fost dispusă să uite și acest motiv josnic, numai dacă el n-ar fi mințit-o spunându-i c-o iubește. Aceasta era însă o minciună de neiertat. Nu știa care ar fi fost reacția ei dacă el ar fi aranjat căsătoria fără să pretindă că o iubește. Probabil că ar fi refuzat propunerea lui, deși ea se îndrăgostise de el, dar acum se simțea umilită de comportarea lui din ultimele luni. Sean își bătuse joc de ea, prinzând-o în capcană ca pe o pasăre.

Când semnă în registrul bisericii îi tremură mâna care i se păru mai grea cu verigheta de aur pe deget. Ea se concentră să scrie corect și el îi spuse, râzând :

– Să nu uiți că acum te numești Miranda Hinton !

– Ca și cum aș putea să împiedic acest lucru, replică ea cu tristețe.

– Sunt sigur că nu poți, o ironiză el și ceilalți martori râseră, cu excepția lui Ferdy Boston care rămăsese îngrijorat, uitându-se la Miranda Lumina dimineții îi dădea un aer și mai distins, iar părul lui sur devenea parcă argintiu în razele soarelui. Miranda observă câteva femei care îi aruncau tatălui ei priviri admirative. Ferdy era încă un bărbat cu multă prestanță și femeile erau captivate de farmecul pe care-l degaja. Ea se întrebă cu trisețe cât de repede îl va convinge Diana să se căsătorească din nou. Ar fi dat oricât să aibă curajul de a-i mărturisi tot ce auzise în bibliotecă, dar el era un bărbat care putea să-și poarte singur de grijă, iar intervenția ei i-ar fi produs mai multe neplăceri decât bucurii. Se temea ca să nu-i dea chiar ea ideea de a se căsători cu Diana, căci poate până acum nu se gândise la așa ceva și dacă secretara ar descoperi mai târziu că a intervenit pe lângă Ferdy în defavoarea ei, ostilitatea viitoarei doamnei Boston ar fi fost nemărginită. Îi era frică deoarece Diana era capabilă să vâre zâzanie între tată și fiică și o știa în stare de o ură implacabilă.

Biserica era plină de chipuri cunoscute care îi felicitau pe mirii ce începeau să se îndrepte spre ieșire în sunetele orgii, urmați de domnișoarele de onoare ce țineau în mâini buchetele

de flori de primăvară, mai ales gingașele frezii care răspândeau o mireasmă suavă. Miranda zâmbea automat tuturor, la brațul lui Sean, ducând în cealaltă mână un buchet mare de flori. Ea alesese freziile deoarece îi plăceau culoarea și parfumul lor ; acum dorea să nu mai vadă aceste flori în viața ei. Cea mai mică aromă a acestei flori i-ar fi întors stomacul pe dos. Fusese atât de copleșită de ceremonie că, pe moment, avu o senzație de ușurare când ieșiră din biserică în lumina intensă a soarelui, gândindu-se că nu va mai fi nevoită să urce în limuzină și să plece acasă. Când zări grupul de fotografi care erau în așteptarea mirilor, avu o tresărire. Mâna care ținea brațul lui Sean tremură și el se uită imediat la ea.

— Te simți bine ? Ea își ridică privirile și el adăugă încet Nu-ți face griji, nu va mai dura mult timp.

Ea își mișcă buzele dar nu reuși să spună nici un cuvânt, ca și cum ar fi devenit mută. Nu putea să se concentreze asupra înțelesului vorbelor lui Sean ; își reaminti că el o sărutase pe treptele altarului, când se terminase ceremonia religioasă. Ea îi întinsese docilă fața și el o sărutase ușor pe gură, dar fusese prea năucită ca să mai simtă apăsarea buzelor lui. Acum începu să tremure, deoarece se temea să rămână singură cu el.

Mătușa Ana și Patsy se ocupară de aranjarea membrilor familiei pentru fotografia de nuntă, de-o parte și de alta a mirilor.

Rudele râdeau şi făceau glume. Miranda se auzi ea însăşi râzând şi răspunzând întrebărilor lor. Vălul ei de mireasă tremura uşor în adierea vântului de primăvară. Când rochia începu să se ridice la o pală mai puternică, ea îşi duse mâna la poale şi simţi din nou greutatea verighetei. În mod involuntar, o răsuci pe deget, uitându-se mirată la ea şi simţind o undă de tristeţe în suflet. Astăz' ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă zi din viaţa ei, în loc de aceasta era o zi de care n-ar mai fi vrut să-şi amintească niciodată.

— Acum o fotografie numai cu mirii, ceru unul dintre fotografi.

Rudele se dădură deoparte şi Sean cu Miranda zâmbiră în faţa aparatelor. Unul dintre fotoreporterii de la cele mai importante ziare exclamă în glumă

— Nu staţi atât de rigidă, doamnă Hinton !... Întorcându-se spre colegii săi, adăugă Deja a uitat cum o cheamă. Ce caraghios lucru nunţile întotdeauna provoacă amnezii mireselor. De câte ori n-am asistat la astfel de scene nostime !

Miranda se strădui să surâdă şi reporterul insistă

— Acum să facem o fotografie cu mirii sărutându-se. Doar este vorba de o nuntă, nu-i aşa ?

Sean simţi că ea ezită, dar rămase calm şi arboră un zâmbet cald. Se întoarse spre ea şi o cuprinse în braţe. Ea nu mai avu timp să protesteze sau să se dea înapoi. Sărutul lui fu

atât de pasionat, încât ea închise ochii simţind în acelaşi timp şi durere şi plăcere. Auzi rumoarea invitaţilor, zgomotul camerelor de luat vederi şi simţi că blițurile fotografilor imortalizau momentul. Unele verişoare chicotiră, uşor excitate şi remarcile lor îi reamintiră faptul că avea acum un alt statut social.

După ce fotografii se declarară mulţumiţi, Sean se grăbi să strângă mâinile invitaţilor care-l felicitau şi ea îşi coborî vălul, sperând că gestul ei nu va da naştere la prea multe comentarii răutăcioase. Mai avea de înfruntat încă o altă probă grea petrecerea, şi va avea nevoie de multă energie pentru a împărţi zâmbete şi a răspunde la toate felicitările nuntaşilor. Dorea să-şi adune forţele căci deja o dureau maxilarele de atâta efort.

Când mirii se urcară în limuzina albă ea tremura şi Sean se uită îngrijorat la soţia lui în timp ce-şi aranja părul răvăşit de vânt.

– Eşti foarte obosită. Nu vom sta la petrecere mai mult de două ore. Trebuie să ajungem cât mai repede la aeroport, ca să prindem avionul de la ora cinci şi să verificăm bagajele. Vom pleca de la petrecere în jurul orei trei şi jumătate pentru a ne schimba hainele. Ne va trebui o oră până să ajungem la aeroportul Heathrow, dar este bine să ne luăm o marjă de siguranţă în caz că traficul este foarte intens.

Ea dădu afirmativ din cap, aranjându-şi vălul şi coafura, evitând să se uite în ochii lui. De fiecare dată când mişcările maşinii îl apropiau pe Sean de ea, Miranda simţea că este mai nervoasă, conştientă că erau singuri pe bancheta din spate şi că şoferul nu putea auzi ce vorbesc, deşi putea zări gesturile lor în oglinda retrovizoare. Ea îşi încruntă sprâncenele. Dacă de pe acum găsea apropierea lui Sean neplăcută, cum va putea reacţiona în momentul când vor rămâne numai ei doi în vila închiriată de la un prieten ? Soţul ei îi mărturisise că locul era izolat şi încântător, parcă special ales pentru o lună de miere. Ea se arătase bucuroasă când el îi spusese că vila se afla în Bahamas, acum însă simţea fiori reci pe spinare la gândul că va petrece două săptămâni împreună cu Sean.

Cum va reuşi să se descurce în această situaţie dificilă ? Cum va trebui să procedeze în momentul când el va îndrăzni s-o îmbrăţişeze ? Îi va permite oare s-o atingă ? Căsătoria lor nu era adevărată, totul nu fusese decât un târg între Ferdy şi Sean. Ideea de a dormi alături de el i se păru intolerabilă.

– Mai ai numai câteva ore de îndurat şi poţi să respiri uşurată, rosti Sean în timp ce ea se uită supărată la el şi replică pe un ton ostil

– Uşurată ? Glumeşti cumva ? Pot să mă prefac că sunt fericită faţă de invitaţii de la petrecere, dar este bine să punem la punct un lucru important înainte de a începe aşa-zisa lună

de miere. Nu se pune problema să dormim împreună. Suntem poate legal căsătoriți, dar acest lucru nu implică și faptul că trebuie să respectăm acest pact social. Dacă pui mâna pe mine, dacă îndrăznești să faci acest lucru, fug și nu mă mai vezi toată viața ta !

Zâmbetul lui pieri la fel de repede cum apăruse și ochii lui începură să arunce scântei mânioase.

– Asta sună ca un ultimatum, zise el pe un ton rece, făcând o grimasă.

– Oh, asta și este ! accentuă ea cu hotărâre. Să știi că știu ce înseamnă acest lucru și țin cu tot dinadinsul să respecți condițiile mele.

– Chiar așa ? replică el în bătaie de joc, în timp ce ea simțea că tensiunea dintre ei este insuportabilă.

– Încearcă și ai să vezi !

– Aceasta este o invitație sau o amenințare ?

– Sean, nu-mi place să fac glume proaste ! ridică ea tonul. Față de ceilalți voi putea lăsa impresia că sunt o mireasă fericită, numai de dragul tatei, dar când suntem numai noi este bine să păstrezi o distanță respectuoasă, altfel toată convenția se duce dracului !

Limuzina încetini în momentul când se apropie de casă și Sean aruncă o privire spre șofer care se uita curios la ei în oglinda retrovizoare. Fără îndoială că nu putuse auzi vorbele, dar chipurile lor încruntate îl făcuseră să-și dea seama că se întâmplase ceva neplăcut între

miri. Miranda încercă să-şi închipuie la ce se gândea Sean în acel moment. Gura lui care se schimonosea, trăda oare nervozitate sau mânie ? Îi vorbise destul de clar de intenţiile sale şi era încrezătoare în puterea ei de convingere, hotărâtă să-şi respecte promisiunile şi ferm convinsă că va reuşi să-l determine să accepte condiţiile sale, dar nu putea comite greşeala de a-şi imagina că va fi uşor să câştige bătălia cu soţul ei. Îl cunoştea destul de bine pentru a nu-l subaprecia. Cele spuse de ea nu constituiau decât începutul frecuşului, adevărata luptă va începe abia când vor rămâne singuri.

Era necesar ca ea să-i poată ghici intenţiile soţului înainte de atacurile venite din partea lui ; trebuia să-i citească pe faţă hotărârile pentru a şti cum să acţioneze mai bine. De aceea comisese o greşeală de neiertat de la început, deoarece se îndrăgostise de un bărbat pe care nu-l cunoscuse bine. Avea acum timp berechet pentru aceasta şi dorea să vadă ce zace în inima lui, mai ales că va trebui să-l observe ca adversar şi nu ca iubit.

— Vreau să ştiu ce ai de gând să faci, şopti Sean. Am impresia că s-a întâmplat ceva grav ieri, ceva ce te face să acţionezi în felul acesta

Ochii lui căutau să treacă prin vălul de pe faţă pentru a vedea care este expresia ei. Remarcă deja că se înroşise în obraji.

— Am ghicit, nu-i aşa ? continuă el cu o voce schimbată. Ceva s-a întâmplat din momentul când te-am văzut ultima oară şi până

ai fugit de acasă, nu ? Dar pentru ce nu-mi spui adevărul ? Ai întâlnit pe cineva la petrecerea de aseară ! Am senzaţia că asta e. Un fost amorez ?

Ea făcu o strâmbătură şi el se încruntă şi mai tare.

– Nu, nu este vorba de vreun iubit, constată el tare, dar atunci înseamnă că întâlnirea cu altcineva te-a determinat să te schimbi atât de mult. Spune-mi cu cine te-ai văzut ! Un alt bărbat ?

Limuzina se opri în faţa uşii de la intrare. Şoferul se dădu jos şi deschise portiera din partea Mirandei. Ea se strecură afară, fără să se mai uite la Sean şi-şi ţinu vălul cu o mână, iar cu cealaltă rochia, căci vântul se înteţise. Se îndreptă repede spre intrare unde menajera îi zâmbea cu căldură.

– Domnişoară Miranda, ce nuntă minunată ! Am plâns de fericire. Ce flori încântătoare ! Biserica era atât de plină de lume şi orga a cântat dumnezeieşte. Nu sunt obişnuită cu o asemenea muzică, dar mi-a plăcut enorm.

Doamna Hammond plecase de la ceremonia religioasă când mirii semnau în registrul bisericii, pentru a fi mai repede acasă deoarece avea de pregătit masa pentru petrecere.

– Totul este gata, se adresă ea lui Sean. Toate mâncărurile au fost aduse în timpul dimineţii. Cortul pentru oaspeţi este deja ridicat Sper să nu plouă. Mi-e teamă puţin de vânt, să nu strice buna dispoziţie a musafirilor. Cred

că nu este cazul să ne îngrijorăm de faptul că vântul ar putea dobori cortul.

– Bineînțeles că nu este nici o primejdie, o asigură Sean.

– Primiți felicitările mele, domnule. Sper ca domnișoara Miranda... pardon, am vrut să spun doamna Hinton, să fie fericită.

– Mulțumesc, spuse Sean, întinzându-i mâna.

Menajera, cu părul alb acum, lucra pentru familia Boston de multă vreme și făcea oarecum parte din ea.

Miranda o îmbrățișă și-i adresă un zâmbet cald. Doamna Hammond își desfăcu șorțul de culoarea zmeurei și-i spuse :

– Nu cred că petrecerea va fi prea animată. Mă duc să am grijă de gustări, altfel jumătate de caviar va dispare înainte de a veni oaspeții.

Când menajera dispăru în bucătărie, celelalte mașini cu nuntași își făcură deja apariția. Sean se uită repede la soția sa

– Sper să mă înșel pentru binele tău, dar cred că toată proasta ta dispoziție se datorează acelei persoane pe care ai întâlnit-o aseară. Toate astea nu mai au nici o importanță, deoarece este prea târziu, Miranda. Ești deja soția mea și nu voi permite desfacerea căsătoriei. Suntem soț și soție și va trebui să respectăm îndatoririle conjugale, așa că nu mă impresionezi deloc cu ultimatumul pe care mi l-ai dat. Singurul rezultat al demersului tău va fi

doar că-mi voi pierde răbdarea şi crede-mă, nu vreau să ajungi să cunoşti ce-mi poate pielea.

Ea se prefăcu că nu dă atenţie vorbelor lui, deoarece prima maşină se opri şi tatăl ei împreună cu mătuşile o înconjurară imediat. O jumătate de oră trecu cu îmbrăţişările şi felicitările din partea rudelor şi a invitaţilor. Petrecerea era plină de rudele ei numeroase, căci părinţii lui Sean erau morţi şi singurul lui frate, Declan, participa alături de el. Mezinul era în ultimul an de facultate. Miranda zări nişte rude de-ale lui Sean într-o atitudine mai rezervată şi se îndreptă iute spre ele. Ea nu-i cunoştea pe membrii familiei lui Sean şi se părea că nici el nu este prea apropiat de ele. Când începu să discute, Sean se simţi chiar mai stingher decât Miranda care era obişnuită să discute cu rudele sale.

Sean avusese douăzeci de ani când părinţii săi fuseseră ucişi într-un accident de maşină şi rămăsese în sarcina lui creşterea lui Declan, care era un puşti de unsprezece ani. Discutând cu unul din verii lui, Miranda se gândi câtă grijă dovedise soţul ei pentru educaţia fratelui.

Când toţi oaspeţii sosiră, Miranda şi cu Sean îi conduseră la cortul unde se serveau mâncărurile şi băuturile. Cu greu reuşi Miranda să se atingă de delicioasele preparate comandate de menajeră. Luă o farfurie cu somon rece în aspic şi salată, bău un pahar de şampanie şi conti-

nuă să zâmbească mecanic tuturor invitaților când aceștia se apropiau de ea.

De vreo două ori, se nimeri în preajma Dianei Cobbold și de fiecare dată se gândi cu groază cât de primejdioasă este secretara tatălui ei. Aceasta purta un costum albastru decoltat care-i punea în evidență pieptul și lăsa să se vadă că nu purta nimic pe dedesubt. Pe cap avea o pălărie colorată asortată cu părul ei blond și privirile bărbaților erau atrase de Diana ca de un magnet. Ea chicotea ușor și flirta cu cel mai apropiat dintre invitați.

Miranda constată cu surprindere că și tatăl ei îi aruncă priviri admirative.

– Nu-i așa că pălăria Dianei este drăguță ? îl întrebă ea și Ferdy Boston tresări ușor.

– Ce spui ? Ah, da, ea se îmbracă întotdeauna cu gust.

– Este foarte atrăgătoare, continuă Miranda, pe un ton cât se poate de neutru.

– Îți place de ea ? replică Ferdy și ea se întrebă ce răspuns să-i dea. Era oare tatăl ei doritor să cunoască părerea fiicei sale înainte de a cere mâna secretarei ?

Ea răspunse cu precauție

– N-aș putea spune că-mi place foarte mult. Nu este o femeie care poate fi agreată de semenele sale. Nu-i convine decât compania bărbaților. La suratele sale nici nu se uită.

Ferdy se încruntă, aruncându-i o privire uimită și încărcată de reproș.

– Ea ține mult la tine.

Miranda izbucni în râs.

— Ți-a mărturisit ea acest lucru ? Dacă e așa, află că este o distanță ca de la cer la pământ între ce afirmă o femeie și ce gândește cu adevărat.

Tatăl ei rămase o clipă pe gânduri și apoi adăugă cu tristețe :

— Se poate să ai dreptate. N-aș putea spune cu certitudine că știu ce se petrece în mintea femeilor, deși am crezut că în privința ta lucrurile sunt mult mai clare. Din păcate, uneori mi-am dat seama că m-am înșelat.

Ea se strădui să zâmbească.

— Uneori nici eu nu știu ce fac, mărturisi ea, dar vocea nu avea o intonație sinceră. Toată viața fusese tratată de tatăl ei, ca și de întreaga familie, ca o fetiță o adorabilă și răzgâiată fetiță, odorul tatălui.

Avusese o copilărie fericită și nu trecuse prin crizele obișnuite de adolescență care izbucnesc ca o furtună la această vârstă. Nu avusese motive pentru a se considera o victimă a neînțelegerii, căci afecțiunea cu care era înconjurată fusese prea caldă și constantă. Toți manifestaseră aceeași iubire față de ea. Ferdy n-o copleșise cu daruri care să-i strice caracterul. O crescuse cu atenție și-și petrecuse o mare parte din timp alături de ea, astfel că ea avusese tot timpul senzația că este iubită de ceilalți.

Până acum nu-și dăduse seama că oricât de mult o iubea, tatăl ei era capabil s-o manipuleze în secret ; fără îndoială că înțelegerea fă-

cută cu Sean era pentru propria ei fericire şi că Ferdy avea o justificare destul de solidă pentru planurile sale. Cu toate acestea, se simţise vulnerabilă în momentul când descoperise că tatăl ei nu-i acordase posibilitatea de a face ea însăşi alegerea viitorului soţ şi ceva ce schimbase în sufletul ei. Nu era de acord să fie manipulată — era doar o fiinţă matură — şi nu găsea că era normal ca Ferdy s-o manipuleze, chiar dacă făcuse acest lucru din dragoste şi având cele mai bune intenţii.

Fusese un lucru de maximă importanţă pentru personalitatea ei faptul că descoperise, noaptea trecută, că era o femeie adultă şi că putea gândi cu propria minte ; aceasta nu fusese însă şi opinia lui Sean şi a tatălui ei care o trataseră ca pe o fetiţă, dar acum era ferm hotărâtă să-i facă să înţeleagă că era matură şi că putea să-şi poarte singură de grijă.

Ea nu se schimbase de fapt deloc, numai că nici unul din cei care o cunoşteau nu-şi dăduse seama că ajunsese la vârsta deplinei împliniri a fiinţei sale şi nu mai era fetiţa dulce şi alintată de odinioară.

Ea îi zâmbi tatălui său, care părea destul de mulţumit de petrecere. Ferdy era o persoană cu o mentalitate conservatoare, care nu dorea să se schimbe ceva din jurul său ; nu dorea să se trezească într-o lume nouă, preferând status quo-ul, întotdeauna uitându-se cu regret în urmă, amintindu-şi cu plăcere de vârsta de aur când nu existau probleme dificile de rezolvat

și viața era minunată. Timpul acela trecuse de mult și totul se schimbase, dar el se încăpățâna să se agațe de un trecut mai mult decât iluzoriu.

– Arăți extrem de elegant în costumul acesta, tată, îi spuse ea. Ar trebui să-l porți mai des.

– Doamne ferește, răspunse el, aranjându-și gulerul cămășii care-l strângea puțin.

Miranda zâmbi văzând că Ferdy era puțin stânjenit.

Un chelner luă farfuria ei cu somonul pe jumătate mâncat și tatăl ei îi răspunse zâmbetului, mângâind-o ușor pe mână.

– Ce lucru ciudat, miresele nu au poftă de mâncare, afirmă el. Toate trebuie să fie extrem de nervoase și nu mai pot să suporte nici un fel de mâncare.

Miranda observă privirea ironică a lui Sean la remarca aluzivă a tatălui ei și înghiți în sec, gândindu-se cu teamă că se apropia ceasul când va rămâne singură cu el. Oare liniștea de care dădea dovadă se va risipi ?

Vă recomandăm :

PARIUL – Anna Hudson

(Ed. ALCRIS colecția „ROMANTIC" nr. 47)

O talentată și independentă artistă, Elisabeth Sheffield, designer de bijuterii, vine la Gems Unlimited în căutarea unei slujbe. Jared Mc Knight o ia drept „femeie de stradă". Hotărâtă să-i dea o lecție pe care să n-o uite niciodată, Elisabeth face un pariu cu el... cel mai ciudat pariu din tânăra ei viață.

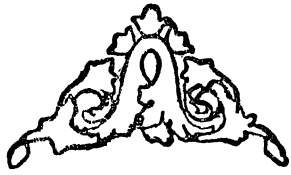

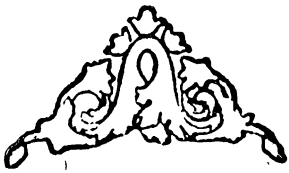

CAPITOLUL IV

Miranda rămase în întuneric, ascultând cu atenție, cu trupul tremurând de teamă și de emoție. Nu putea vedea unde se află, dar știa că el este undeva în cameră. Îi auzea mișcările și era înspăimântată de apropierea lui ; inima îi bătea cu putere și se simțea puțin amețită.

– Nu poți pleca nicăieri, Miranda, îi spuse el și panica ei se intensifică, încât era pe punctul de a țipa, dar nici un sunet nu ieși din gura ei. Era înmărmurită, incapabilă să vorbească : se uita cu spaimă căutând să-l vadă ce face el, mai mult ghicindu-i intențiile. Își spuse că trebuie să rămână calmă pentru a fi în stare să fugă cât mai repede din camera aceasta întunecată. Trebuie să găsească ușa. Dar dacă era deja încuiată ? Își aminti că ea însăși o încuiase când intrase în dormitor ; nu-și dăduse seama că el este deja înăuntru, în așteptarea ei.

De afară se auzea clipocitul valurilor care se izbeau de țărm. În alte împrejurări, ar fi fost un zgomot liniștitor, dar acum nu făcea decât să-i sporească teama.

Brusc el o atinse cu mâna și ea se întoarse pentru a fi față în față cu Sean, simțind că inima îi bate de să-i spargă pieptul. Atunci îi zări ochii două puncte luminoase care o hipnotizau. Dorința o făcu să aibă un moment de ezitare și când el o îmbrățișă, ea nu mai avu putere să i se împotrivească.

Așteptase acest moment de atâta vreme încât tremura din tot trupul și înfierbântată, începu să-l sărute, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui. El râse ușor, în semn de biruință și ea se zbătu să scape din brațele lui, rușinată de aprinderea de care dăduse dovadă. Dorea să-și revină din starea de confuzie în care se cufundase și spera să aibă voința de a-l înfrunta.

★
★ ★

Încă mai era în starea de visare. Pentru câteva secunde rămase ametită și nu-și dădu seama unde se află până când recunoscu scaunele din avionul care zbura spre Bahamas. Se uită în jurul ei și-l văzu pe Sean lângă ea, cu capul îndreptat spre ea. Era încă transpirată și cu trupul acoperit pe jumătate cu o pătură. Scaunul era înclinat și în tot avionul nu era nici o mișcare.

El avea ochii deschiși. Observă că străluceau.

– Nu poți dormi ? o întrebă încet.

Ea se lungi din nou pe scaun și-și puse pătura în jurul umerilor, întorcându-se cu spatele la Sean. Nu știa cât este ceasul dar își amintea că la ora zece seara luminile din avion se stinseseră și ea încercase să adoarmă. Ziua fusese destul de istovitoare, atât din punct de vedere fizic cât și emoțional, de aceea se cufundase deîndată într-un somn adânc.

Nu fusese nici o dificultate în a discuta pe un ton politicos cu Sean ; imediat după decolare, stewardesa le oferise ziare, reviste, băuturi, țigări și mâncare. Miranda remarcase că privirile tinerei și drăguței însoțitoare de zbor erau îndreptate numai către Sean. Dacă nu ar fi fost și ea acolo, precis că el ar fi dat curs invitației politicoase adresate lui de a vizita cabina piloților și a vedea câteva componente ale pilotului automat care fuseseră fabricate într-una din uzinele lui Ferdy Boston.

Miranda nu dorise ca știrea căsătoriei lor să fie cunoscută de toată lumea. Nu voia să se știe că sunt în călătorie de nuntă. Verificase cu atenție bagajul de mână și îndepărtase de pe haine orice urmă de confetti aruncate cu dărnicie de către Declan Hinton înainte de plecarea spre aeroport. Fratele lui Sean băuse cam multe pahare de șampanie la petrecere, fusese într-o stare de euforie prelungită și legase de mașina mirilor niște ghete vechi și câteva cutii de conserve, după ce vopsise capota cu ajutorul unui spray, alcătuind cuvintele : „Proaspăt căsătoriți". Din fericire, sprayul se dovedise a

fi cremă de ras și soțul ei se dăduse jos din mașină după câteva sute de metri și curățase suprafața metalizată a limuzinei.

Tot Declan fusese ultimul care o sărutase pe Miranda în momentul când ea se străduia să se urce în limuzina albă. Avusese intenția să păstreze ultimul sărut pentru tatăl ei, dar abia se îndepărtase Ferdy de ea, că lunganul de Declan, cu părul răvășit de vânt, se repezi la ea, sărutând-o. L-a mai putut zări cum le sărută pe toate domnișoarele de onoare cu același entuziasm. Ele păreau că se bucură la fel de mult ca Declan, care era un tânăr cu trăsături regulate ce-l făceau mult mai atrăgător decât fratele său mai mare. Zâmbetul lui era molipsitor și făcea gropițe în obraji. Mai mult, toată lumea îl considera puțin cam excentric și-i ierta orice ieșire mai îndrăzneață.

— Ia-ți labele murdare de pe mireasa mea, îi poruncise Sean cu severitate, în timp ce se așeza lângă Miranda pe bancheta limuzinei văzând că fratele său nu mai termina cu sărutările.

Declan îi dădu drumul cu regret soției lui Sean, rânjind

— Te superi de pomană. Acum că Miranda a devenit cumnata mea, pot s-o sărut de câte ori am chef.

— Încearcă numai și ai să vezi ce se întâmplă, replică Sean pe un ton calm, întinzându-și alene picioarele lungi până în dreptul scaunului șoferului. Acum, închide ușa și vezi

ai nu bei prea multă şampanie după ce plecăm noi.

Pe drumul spre aeroportul Heathrow, Miranda îi zise

– Ţin mult la Declan. Spune-mi, te rog, s-a decis ce va face la vară când va termina facultatea ?

– Mă înfior numai gândindu-mă la acest lucru. A muncit foarte mult în ultimul an şi odată va scăpa de presiunea examenelor, nu m-aş mira deloc dacă voi afla că a luat-o razna şi a făcut cine ştie ce trăsnaie.

– Este atât de simpatic ! exclamă ea, zâmbind. Întotdeauna mi-am dorit să am un frate. Trăsăturile ei se schimbară la această mărturisire şi în tonul vocii se strecură o undă de amărăciune. Presupun că şi tata şi-a dorit mult un fiu.

Sean îşi întoarse privirile mirate spre ea, legănându-se în scaun, în timp ce maşina îi conducea cu rapiditate spre aeroport. Ochii lui negri se uitară apoi la rochia ei de mătase de culoare turcoaz pe care o îmbrăcase cu câteva minute în urmă. Materialul subţire se mula perfect pe corpul ei minunat şi ea simţi că se înroşeşte în obraji când privirile lui alunecară la pieptul ei rotund, apoi la talia ei subţire şi în sfârşit la şoldurile ei unduitoare şi la picioarele lungi ce se iveau de sub rochie. Această trecere în revistă a trupului ei o făcu să-şi plece ochii. Se uită apoi pe geam la peisajul de ţară

care mărginea autostrada ce ducea spre Heathrow, mușcându-și buzele din cauza tensiunii ce o simțea înlăuntrul ei.

Rămaseră tăcuți tot timpul drumului dar ea se simțea apăsată de noile îndatoriri ce-i reveneau ca soție a lui Sean. Avea senzația că mașina o zdruncină prea tare și-i pune nervii la încercare.

Când luară loc în avion, la clasa de lux, mâna lui îi atinse în treacăt pieptul pe când îi întindea o revistă și ea tresări speriată de parcă ar fi înțepat-o o albină, începând să respire cu greutate.

El îi aruncă o altă privire pătrunzătoare, dar spre ușurarea ei, nu scoase nici un cuvânt și ea începu să discute despre Declan pentru a-și ascunde tulburarea adâncă. Vorbea pe un ton detașat că-i plăcea mult Declan și că o interesa, poate din cauză că era singura rudă mai apropiată a lui Sean care ținea enorm la fratele său. Dorea să evite orice discuție prea intimă cu soțul ei.

Declan fu subiectul conversației lor o bună bucată de vreme în timpul mesei, care constă din diferite gustări și salată de fructe de mare. Băură apoi câteva pahare de vin alb extrem de gustos.

Ea mulțumi stewardesei care-i oferise încă o ceașcă de cafea și-l întrebă pe Sean

— Crezi că fratele tău va obține diploma de absolvire a facultății ?

Tânăra stewardesă îi umplu cana lui Sean, zâmbindu-i şăgalnic, clipind din gene şi el îi răspunse la zâmbet, conştient că fata căuta să-i intre în graţii. Miranda făcu o strâmbătură şi însoţitoarea de bord îşi plecă imediat privirile la tăvile cu mâncare pe care le întinse celor doi pasageri. Mirandei nu-i era foame, dar se prefăcu ocupată să mănânce deoarece acest lucru o ajuta să-i treacă timpul mai repede şi contribuia la menţinerea atmosferei de destindere dintre ea şi Sean.

– Desigur, Declan va lua fără probleme ultimul examen, fu răspunsul lui Sean când stewardesa se îndepărtă de el. Nu este un tocilar, dar este destul de inteligent şi a studiat mult în ultimul an. Anul trecut şi-a pierdut timpul distrându-se, dar oricât de aiurit ar fi, îşi dă perfect seama că nu poate risca să nu obţină diploma după ce a petrecut trei ani la Universitate.

– Cred că ţi-a venit greu când ţi-ai luat responsabilitatea de a-i purta de grijă, mai ales că erai tu însuţi destul de tânăr, spuse ea după o scurtă pauză.

– Era doar fratele meu, replică el. Nu avea pe nimeni altcineva care să-l crească.

– Nici tu nu aveai pe nimeni, nu-i aşa ? adăugă ea pe un ton admirativ.

– Aşa e, nici eu, spuse el repede pentru a pune capăt discuţiei şi ea respiră uşurată când luminile din cabină se stinseră şi putură urmări un film înainte de a adormi.

Răsucindu-se ușor pe scaun, cu corpul ghemuit, Miranda încercă să citească ora pe cadranul ceasului de la mână. Văzu că acele arătau ora două, dar nu știa dacă este dimineață sau după-amiază. Nu voia să-i atragă atenția lui Sean și închise ochii, încercând să adoarmă.

★
★ ★

Vila cu pereții albi în care vor locui două săptămâni nu era vizibilă de pe șosea ; era ascunsă în spatele unui pâlc de copaci cu flori galbene ale căror petale delicate îi aminteau de picioarele firave ale păianjenilor galbeni.

Ea tresări și Sean o întrebă

— Ce s-a întâmplat ?

— Ce sunt florile acelea ciudate ? îl întrebă ea pe șoferul care căra bagajele în interiorul vilei.

— Sunt aluni sălbatici, răspunse Sean, aruncându-i o privire ironică. Fii atentă să nu te vrăjească.

— Nu cred în vrăji, replică ea intimidată de privirile lui. Se simțea și mai nervoasă, văzând cât de izolată era vila din apropierea țărmului mării. Știa că va rămâne singură cu Sean și avea senzația că este un iepure zbătându-se să scape din cușca unui tigru. Ea se îndreptă spre intrare înainte ca el să mai adauge ceva.

Jaluzelele de la ferestre erau trase și camerele erau cufundate într-o penumbră misterioasă, ceea ce sporea senzația ei că trăia într-o atmosferă ireală, de vis.

Fa străbătu camerele auzind cum se îndepărtează mașina ce-i adusese la vilă. Sean aranjase cu o firmă locală ca a doua zi să-i închirieze o mașină. Miranda dădu deoparte jaluzelele de la fereastră și lumina puternică de afară inundă camera. Acum își dădea seama că răcoarea din casă se datora jaluzelelor, altfel, căldura ar fi fost înăbușitoare. Aruncă o privire în jur și admiră culoarea galben pai a pereților și mobila frumos sculptată din sufrageria spațioasă. Totul strălucea de curățenie, proprietarul angajase o femeie care venea de trei ori pe săptămână pentru a face ordine la vilă.

Nervii ei fură puși la încercare când auzi pașii lui Sean. Era încă departe, dar tensiunea ei spori și simți o durere ascuțită în stomac. Cu toate acestea, se stăpâni pentru a nu-i arăta soțului cât îi este de teamă.

Când el pătrunse în odaie, ea-și ridică privirile, observând că el zâmbește cu ironie.

— Mă duc în cameră să-mi despachetez lucrurile și apoi voi face un duș, îl anunță ea, nesigură de intențiile lui. Era evident că el se bucură de situația în care se găsea și că savurează dinainte dulceața victoriei iminente. Acum își dădea seama cu cât sânge rece o luase în căsătorie, dar era prea târziu pentru ea, căci era legată de el din cauza lașității de care dă-

duse dovadă şi privirile lui batjocoritoare îi reaminteau acest lucru dureros. Ar fi trebuit să se pălmuiască singură pentru faptul că acceptase ca nunta să aibă loc ar fi trebuit să amâne ceremonia religioasă şi să-şi asume riscul unui scandal inevitabil. Se purtase ca o femeie lipsită de minte, pentru a evita un eventual scandal şi iată că acum se afla băgată într-o încurcătură şi mai mare.

– Nu este mai bine să facem o baie ? îi propuse el pe un ton rece. Este o piscină la capătul pajiştii.

– Mai târziu, poate, răspunse ea, îndreptându-se către uşă. Te deranjez dacă aleg dormitorul cu vedere la mare ?

El râse uşor amuzat.

– Nu-mi pasă ce dormitor alegi şi nici nu cred că vom avea timp să admirăm minunata privelişte pe care ne-o oferă fereastra care dă spre mare.

Părul ei se făcu măciucă la auzul vorbelor lui.

– Dar nici nu mă gândesc să dormim împreună !

– Oh, îmi pare rău, dar nu se poate altfel, spuse el încet, scoţându-şi haina şi punând-o pe speteaza unui scaun.

– Am fost destul de explicită când ţi-am spus care sunt condiţiile mele, spuse ea pe un ton iritat, uitându-se cu teamă cum el îşi desface cravata şi o pune pe scaun. În mod legal sun-

om căsătoriți, dar ți-am spus clar ieri că nu am de gând să dorm alături de tine. Mândria mea n-ar suporta acest lucru.

Ea căută să-și păstreze calmul, dar, văzând că el începe să se descheie la cămașă, adăugă pe un ton nervos, întrebându-se ce haine mai are de scos

– Respectul față de mine însămi are o limită...

– Și al meu are o limită; replică el în bătaie de joc. Nu te gândești la ce va spune camerista dacă va constata că am dormit în camere separate chiar în luna noastră de miere ? Cât crezi că va păstra noutatea față de prietenul care mi-a închiriat vila ? Ești convinsă că el va ține vestea aceasta incredibilă numai pentru el ?

– Nu pot face nimic în această privință, recunoscu ea și-și ridică privirea spre el, tresărind, căci era prea târziu să se mai ferească. Sean își scosese cămașa și ea putu să-i vadă umerii lați și pieptul bombat și acoperit cu fire de păr negru. Gura ei făcu o grimasă și ea își spuse că nu trebuie să-l lase să se apropie prea mult era atât de vulnerabilă și el ar profita – fără îndoială – de sentimentele ei pentru a-și satisface dorința arzătoare.

– Ai dormit lângă mine în avion, îi reaminti el. Am văzut că nu te-a deranjat asta.

– N-a fost același lucru, îi tăie ea vorba. Erau și alți pasageri în cabină.

– Am impresia că mă acuzi că sunt periculos, glumi el, aruncându-i o privire încărcată

de pasiune. Nu sunt sigur dacă trebuie să iau cuvintele tale ca pe o laudă sau o jignire. Ce crezi că voi face ? Să te violez ? Aș putea face asta chiar acum.

El făcu un pas spre ea și Miranda simți cum i se accelerează bătăile inimii. Se dădu înapoi câțiva pași, privindu-l cu furie și spaimă.

— Crezi că este amuzant ce faci... spuse ea mâhnită.

— Nu, Miranda, n-am glumit. Dacă aș fi vrut să te violez, mi-ar fi fost indiferent dacă stăm sau nu în aceeași cameră, deoarece suntem singuri în vilă. Nici nu am nevoie de pat. Pot să te posed aici, pe covor, și nu ai cum să te împotrivești. Sunt mult mai puternic decât tine, poți să te zbați, dar nu vei reuși să mă oprești dacă nu ai o armă la îndemână. Ai cumva un revolver în poșetă ?

Ea clipi speriată din ochi, respirând cu greu, fără să îndrăznească să răspundă pentru a nu-l determina pe Sean să-și pună planurile în aplicare. El avea, desigur, dreptate. Dacă avea de gând s-o posede, singura cale de a-l împiedica era numai un foc de revolver. Nu putea avea asemenea tărie, nu îndrăznea să lupte cu el.

— Te urăsc, murmură ea și căutătura lui fioroasă o făcu să-i înghețe sângele în vine.

— Mai bine ai asculta liniștită vorbele mele, o avertiză el surâzând malefic. Atâta timp cât refuzi să-mi mărturisești ce te-a făcut să te răzgândești așa de brusc în privința mea, va tre-

voi să mă confrunt cu această situație dificilă suntem amândoi în această casă și nu vreau să răspândească zvonuri despre noi. Vom dormi în aceeași cameră. Sunt două paturi, așa că avem unde să ne culcăm. Poți dormi liniștită, nu voi abuza de o femeie îndărătnică. Nu va trebui să te lupți cu mine în toiul nopții.

Ea se uita la el înmărmurită, mușcându-și buzele.

Cum pot ști că-ți vei ține cuvântul dat?

El se schimbă la față și ironia fu înlocuită de o amenințare rece în priviri.

– Nu ai altă alegere, rosti el apăsat.

Ea își întoarse spatele, clătinând mâhnită din cap, căci el avea dreptate nu exista o altă posibilitate. Ieri dimineață avusese ocazia de a schimba cursul evenimentelor ar fi putut să se opună ca nunta să aibă loc.

Lăsându-se dusă la biserică și acceptând să fie soția lui, ea-și anulase orice șansă de a găsi o portiță de scăpare. Se simțea ca și cum ar fi fost un obiect pe care el îl cumpărase pentru a-și satisface o plăcere. Avusese impresia că ea îl alesese pe Sean, și când colo reieșea că totul fusese aranjat fără știrea ei. Fusese atrasă în această căsătorie de doi bărbați şireți nu era o alegere corectă, dar nu mai avea puterea de a anula înțelegerea.

Ea ieși din cameră fără să se uite înapoi și intră în dormitorul întunecat uitându-se pe fereastră, auzind zgomotul valurilor fără să poată

zări marea o cuprinse melancolia în timp ce-şi despacheta lucrurile din valiză şi le punea în şifonier. După ce aranjă toate hainele, se duse în baie unde făcu un duş răcoritor.

Apa rece îi potoli nervii întinşi la maximum şi ea închise ochii lăsând să curgă apa pe trupul ei obosit, săpunindu-se zdravăn pentru a îndepărta transpiraţia cauzată de lunga călătorie din Anglia. Căută să-şi adune gândurile, dar totul încă plutea neclar în jurul ei, ca şi cum ar fi trăit un coşmar din care nu mai putea să se trezească. Era atât de tulburată. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Sean, n-ar fi fost niciodată îndrăgostită. Oare iubirea nu este o altă iluzie trecătoare ?

Sean lucrase la conducerea întreprinderii tatălui ei cu mulţi ani înainte de-a o întâlni pe Miranda. Auzise despre el de la Ferdy, care fusese plăcut impresionat de abilitatea lui Sean în afaceri, dar Miranda nu fusese niciodată atrasă de problemele firmei. Nu-i plăcea matematica şi computerele n-o atrăgeau, cu atât mai puţin munca de rutină la o companie particulară. I-ar fi plăcut să urmeze cursurile unei şcoli de artă, căci celelalte obiece de învăţământ i se păreau lipsite de interes. Nu obţinuse însă la şcoală note prea bune, aşa că nu era destul de pregătită pentru a face carieră în domeniul artelor. Pentru a reuşi în viaţă, în orice domeniu, era necesar să aibă voinţă şi un scop precis.

Sean avea toate aceste calități, pe care le probase cu mult înainte de întâlnirea lor. Tatăl ei recunoscuse în persoana lui propriul său caracter și ambiția de a conduce compania, iar modul în care vorbise despre el îi trezise curiozitatea Mirandei. Ea nu simțise niciodată nevoia de a avea succes, deoarece era o ființă căreia nu-i lipsea nimic. Nu fusese nevoită să lupte pentru a obține lucrurile pe care și le dorise ; tatăl ei i le oferea pe tavă. Fusese geloasă în secret pe Sean până când îl cunoscuse, deoarece nu concepuse ca altcineva să fie apreciat de tatăl ei înafară de fiica lui. Voise să vadă dacă Ferdy Boston fusese atras de un om valoros sau numai de un parvenit.

Își duse mâinile la părul ud, dându-l ușor pe spate, ieși de sub duș, punându-și un halat de baie, după ce-și șterse energic corpul.

Oare cei doi puseseră la cale căsătoria mainte chiar de a-l întâlni pe Sean ? Ideea aceasta îi dădu un fior rece pe spinare. În picioarele goale, ea ieși din baie pentru a alege cu ce să se îmbrace. Afară, soarele cobora încet spre apus și căldura se mai atenuase dealtfel, ea dorea să rămână cât mai mult timp în această stare de relaxare și spuse că este bine, pe viitor, să-și păstreze sângele rece atunci când va trebui să-l înfrunte pe Sean, pentru a nu-i oferi acestuia prilejul de a profita de reacția ei violentă.

Își puse o bluză din bumbac fără mâneci și o pereche de pantaloni scurți albaștri care lăsau să se vadă picioarele sale lungi și frumos cizelate. Se încălță cu papuci de plajă și deschise ușa dormitorului. Auzi că Sean trebăluiește în bucătărie, fluierând nepăsător. Cum putea fi atât de liniștit și de bucuros ? Cum îndrăznea să fredoneze fără să-i pese de starea ei ?

Se opri în fața ușii de la bucătărie.

— Am terminat treaba și dacă vrei să-ți despachetezi lucrurile, dormitorul este liber.

Sean își pregătea o limonadă și tocmai punea două cuburi de gheață într-un pahar. Se uită mirat la ea.

— N-ai aranjat tu, lucrurile mele ? o întrebă el puțin nedumerit și ea încercă un zâmbet amabil.

— Nu. Vreau să fie clar de la început, eu nu mă aflu aici pentru a-ți face tot felul de servicii. Dacă tot am ajuns aici, am de gând să mă bucur de vacanța asta, dar pot să mă descurc și singură, fără ajutorul tău. Fiecare se distrează cum poate.

El îi aruncă o privire ironică.

— Miranda, dacă ai avut intenția să mă scoți din fire, cred că ai reușit așa cum nici nu visai vreodată. Am sosit amândoi pentru două săptămâni în această vilă splendidă și avem timp să discutăm. Nu vreau să mă întorc la Londra fără să aflu ce dracu' te-a făcut să te schimbi

ceva de mult, de aceea, cu cât începi mai devreme, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

Mă duc să mă plimb prin grădină, îl anunță ea cu calm, fără să se înfricoșeze de amenințările lui.

Am vorbit serios, replică el pe un ton serios și mânios care o făcu să se simtă mulțumită de turnura pe care o luaseră lucrurile.

El o rănise mai mult decât își putuse ea închipui și acum era doritoare de a-și lua revanșa, chiar dacă nu-i pricinuise decât o enervare trecătoare.

Vila era situată în vârful unei faleze care cobora până la o plajă aurie ; valuri mari, înspumate se spărgeau de țărm într-un zgomot continuu și pescărușii se zbenguiau în văzduh. Miranda se găsea în grădina din spatele casei, admirând albastrul infinit al mării și ascultând țipetele păsărilor. Pajiștile erau de un verde intens și copacii care le mărgineau erau în floare ; câțiva erau de o culoare albă, dar ea nu-și dădea seama cărei specii aparțineau. Recunoscu tulpinile ozaleelor care aveau mugurii aproape desfăcuți, dând la iveală petalele gingașe albe și roz, precum și mugurii magnoliilor. Peste câteva săptămâni, grădina va fi plină de flori delicate, al căror parfum va înmiresma aerul. Coborî pe o cărare până la plajă, trecând pe lângă tufele de bougainvillea și pescărușii își luară zborul țipând strident.

Miranda se uită la ei, ținându-și mâna streașină la ochi pentru a nu fi orbită de razele soarelui ; pe cerul albastru, ultimele raze ale asfințitului alcătuiau jerbe uluitoare de foc care se succedau ca într-un caleidoscop.

Încântată, își îndreptă privirile spre coama valurilor, dar observă cu surprindere trupul unui bărbat care zăcea în apă, lângă țărm.

Miranda scoase un țipăt și se îndreptă în fugă spre locul unde se afla bărbatul.

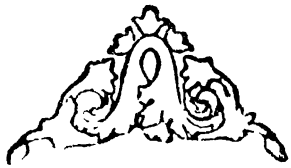

CAPITOLUL V

Bărbatul părea mort, zăcând cu fața în apă și Miranda răsuflă, îndelung înainte de a îndrăzni să-l atingă, simțind că i se ridică părul de frică. Îl apucă de talie și începu să-l tragă cu toată puterea de care era în stare. Corpul bărbatului era greu, dar valurile care se succedau regulat o ajutară să-l aducă pe nisipul plajei. Părul lui blond era ud și se lipise de pielea sărată a gâtului și a frunții.

Cu un ultim efort, reuși să-l întoarcă pe spate și îngenunche lângă el, uitându-se cu atenție la fața lui, așteptând să vadă dacă mai respiră. Chipul lui bronzat era umflat de apă și ochii închiși îi erau plini de nisip.

Deodată fu sigură că nu este mort ; nu știa care era motivul, dar pur și simplu i se părea că bărbatul nu arată ca un cadavru. Îl răsuci din nou pe burtă și începu să-i facă respirație artificală, așezată pe șalele lui, apăsându-l puternic cu mâinile pe spate. Câteva secunde avu impresia că toată strădania ei este inutilă, apoi auzi un geamăt slab și își intensifică eforturile, cu o energie nebănuită, până când bărbatul

începu să scoată apă pe gură și să tresară sub apăsarea regulată a mâinilor ei.

După câteva minute teribile, se prăbuși epuizată lângă trupul lui, gâfâind din greu ; sudoarea i se scurgea pe față și abia atunci își dădu seama ce efort intens făcuse. Se simțea epuizată de parcă alergase un kilometru.

Bărbatul zăcea cu fața în nisip și cu mâinile atârnând pe lângă corp, respirând sacadat și tremurând la fiecare efort respirator. Ea se uita la el și lacrimi de fericire îi apărură în ochi. Bărbatul dădea semne vădite de viață și Miranda se gândea că fără ajutorul ei, acesta ar fi fost mort acum ; nu părea mai în vârstă decât ea.

Ea stătea cu genunchii la bărbie, căutând să-și liniștească bătăile inimii.

Bărbatul începu să dea ușor din cap, apa sărată a mării îi spăla obrajii, iar pielea lui bronzată era aproape vânătă la tâmple.

Ea își duse mâna tremurândă la ochi, smiorcăindu-se ca o fetiță.

— Mulțumesc, rosti bărbatul deschizându-și ochii albaștri înroșiți din cauza nisipului. Respirația lui era încă hârâită, iar vocea-i era răgușită.

— Cum te simți ? îl întrebă ea.

— Rău, răspunse el, dar schiță un zâmbet.

Miranda își întoarse privirile spre mare, nu se vedea nici o barcă prin apropiere. Cum de ajunsese bărbatul pe țărm ? Când se uitase din vârful falezei, observase că nu era nici o urmă

de pași pe nisip, plaja era curată în afară de urmele triunghiulare lăsate de ghearele păsărilor

Cum ai ajuns aici ? se interesă ea. Erai cu barca ?

– Făceam surfing, răspunse el. Am înconjurat promontoriul venind dinspre Jago Beach ! Am mers mai mult decât am vrut și vântul m-a împins înspre stânci. Nici n-am avut timp să le văd, au apărut brusc din valuri. Am simțit cum mă prăbușesc și planșa de lemn s-a sfărâmat de colțurile ascuțite ale stâncilor. Imediat am fost aruncat în aer și singura soluție a fost să înot până la țărm.

Miranda se ridică și se uită spre locul unde se sfârșea plaja. I se păru că vede în depărtare o planșă de culoare roșie plutind pe valuri, dar nu era sigură dacă nu era o iluzie. Dacă înotase atât de mult, înseamnă că el trebuia să fie rupt de oboseală.

– Mi-ai salvat viața, rosti el, ridicându-se în capul oaselor. Întinse mâna și adăugă : Numele meu este Marty Knox.

– Miranda Boston, se prezentă ea dându-și seama că rostise numele ei de fată, dar era prea târziu pentru a mai face vreo rectificare. Parcă nici nu era în luna ei de miere.

El începu să râdă.

– Ce nume ciudat, zise el.

Ea nu pricepu de ce râde și-l întrebă, așezându-se lângă el :

– Cum ai spus ?

– Nu-i nimic, adăugă el. Miranda, locuiești aici ?

– Uite, acolo sus, pe faleză, făcu ea mișcându-și capul în direcția vilei. Locuiești pe insulă ?

– Nu, și eu sunt în vacanță. Locuiesc în Arabia Saudită. Sunt inginer și lucrez acolo la un proiect guvernamental. După doi ani de muncă intensă, mi-am luat o vacanță mai lungă, adăugă el, printre gâfâituri. Doamne, parcă sunt bătut măr, murmură el clătinând din cap. Pletele lui blonde erau lipite de frunte și stăteau în dezordine.

– Cred că este mai bine să vii la vilă și voi chema un doctor să te examineze, îi propuse Miranda, ridicându-se. Dă-mi voie să te ajut, adăugă ea în timp ce el încercă să stea drept în picioare, dar se clătină fiind încă amețit. Ea își petrecu un braț după talia lui și el reuși să se țină pe picioare. Marty era zvelt dar puternic, încât atunci când se sprijini de ea, greutatea lui începu s-o apese.

– Mergem încet, îi promise ea, simțind că el tremură din tot trupul numai după câțiva pași.

El se uită la ea cu multă căldură.

– Mulțumesc Cerului că ai fost pe plajă. Fără tine aș fi fost mort.

– Nu fi atât de lugubru, zise ea, simțind că el își petrece mâna după talia ei, căutând să se sprijine pentru a face următorii pași. Ești în stare să mergi ? se interesă ea și el dădu afirmativ din cap.

Urcușul pantei care ducea spre grădina din spatele vilei fu anevoios. Marty făcea eforturi mari pentru a se ține drept și a păși. Când ajunseră lângă magnolii, el se opri și-și duse o mână la piept, clătinând din cap.

Miranda îl privi neliniștită.

După ce respiră adânc, el își înălță capul și zâmbi.

Te rog să mă ierți pentru momentul acesta de slăbiciune.

– Nu spune prostii, îi tăie ea vorba. Ce vrei să faci când abia poți să-ți tragi respirația?

El o cuprinse în brațe și o sărută ușor pe buze.

Ești atât de bună, murmură el, apoi se încruntă. Este cazul să-ți mulțumesc acum, altfel nu voi mai îndrăzni să te sărut.

Mai făcură câțiva pași și deodată îl zăriră pe Sean care venea în fugă spre ei, ocolind vila. El se opri la balustrada vopsită în alb și se uită mirat la ei. Chiar dacă era destul de departe, Miranda putu să-și dea seama cât de mânios îi era chipul. Ochii lui negri aruncau scântei furioase, iar gura îi era schimonosită într-un rânjet rău prevestitor. Era evident că nu-i plăcea faptul că Miranda adusese un necunoscut la vilă.

Marty se opri din mers și-o întrebă nedumerit pe Miranda:

– Hei, cine-i ăsta?

– Soțul meu, recunoscu ea și văzu cât de surprins este Marty, care nu putu să-și ascun-

dă dezamăgirea. Sau poate că totul nu fusese decât o iluzie ? O simplă părere, care n-avea nici un temei real.

– Sper să nu fi văzut că te-am sărutat, murmură el, făcând o grimasă. Dacă este un tip gelos, cred că se întreabă deja ce s-a întâmplat între noi doi.

Miranda nu-i răspunse, deoarece întrebarea lui era prea dificilă. De unde să ştie ea ce fel de tip este Sean ? Nu putea afirma că este gelos, căci nu avusèse timp să constate dacă el avea această trăsătură de caracter.

Sean îi aştepta pe treptele scării de la verandă, încruntat la chip şi cu nişte ochi negri care aruncau nişte priviri severe care ea dorea să nu fi fost sesizate de Marty.

– Soţia dumitale mi-a salvat viaţa, începu Marty cu o voce răguşită, zâmbindu-i lui Sean care nu-şi schimbă atitudinea dură şi ostilă.

Miranda se grăbi să intervină pentru a pune lucrurile la punct

– Domnul Knox făcea surfing şi a nimerit deasupra unor stânci. Aproape că s-a înecat. L-am găsit aproape mort pe ţărmul mării.

– Aproape ajunsesem la mal când am leşinat, adăugă Marty. Când mi-am revenit în simţiri, am văzut-o pe soţia dumitale care mă scotea din apă. Din nou îi adresă un zâmbet cald lui Sean. Este o femeie minunată, adăugă Marty şi Sean îşi încruntă şi mai mult sprâncenele.

Cred că ai nevoie de o băutură tare, rosti Sean care se uită apoi la Miranda. Şi tu, draga mea, lăsând să se simtă o undă ameninţătoare în glas.

Marty se uită întrebător la ea, dar Miranda nu lăsă să se vadă că fusese neplăcut impresionată de cuvintele lui Sean. Acesta fusese destul de nepoliticos şi ea rămăsese puţin încurcată.

Sean le deschise drumul spre interior şi Marty îi spuse, uitându-se la petele de apă pe care le lăsa pe parchet.

– Mă scuzaţi dar sunt încă ud.

– Aduc imediat un prosop, se oferi Miranda, care se repezi imediat la baie.

Când se întoarse, Marty discuta pe un ton nervos cu soţul ei care părea destul de morocănos.

– Sunt aici de o săptămână şi peste altă săptămână mă întorc acasă în Anglia pentru a-mi petrece restul vacanţei la familia mea.

Când o văzu pe Miranda cu prosopul în mână, răsuflă uşurat.

– Dacă nu era soţia dumitale, nu cred că aş mai fi reuşit să-mi revăd familia, adăugă el zâmbindu-i recunoscător Mirandei.

– Dacă aş fi în locul dumitale, aş renunţa la sportul acesta periculos în următoarele zile, îl sfătui Sean pe un ton rece şi Miranda se uită la el cu suspiciune. Privirea pe care el i-o aruncă o făcu să se albească la faţă.

– Ce dorești să bei ? îl întrebă el pe Marty.

Miranda îi întinse prosopul lui Marty care răspunse

– Domnule Boston, aș vrea un pahar de whisky și un tonic.

Sean îl fulgeră cu privirea, dar Marty era prea ocupat să se șteargă cu prosopul și nu observă reacția furioasă a gazdei.

Când Miranda întâlni privirea lui Sean, rămase încremenită văzând cât de mânios era. Cu toate acestea, soțul ei nu făcu nici o observație cu privire la faptul că-i dăduse lui Marty un nume greșit, mărginindu-se să clatine trist din cap și să-i zâmbească ironic.

Miranda adusese și un halat de baie și i-l întinse lui Marty după ce acesta se șterse bine pe corp și pe picioare.

– Vă gândiți într-adevăr la toate... Vă mulțumesc. Mă simt mai bine acum, rosti el, zâmbindu-i cu recunoștință.

Marty își puse halatul și-și legă șnurul, apoi se așeză în fotoliul pe care i-l indicase Sean, făcând să scârțâie arcurile sub greutatea lui.

– Vă rog să mă iertați, domnule Boston, pentru tot deranjul pe care vi l-am făcut, se adresă el lui Sean, după ce luă paharul întins de soțul Mirandei.

Marty ținu paharul cu amândouă mâinile, puțin crispat după spaima pe care o trăsese la întâlnirea cu moartea, iar pielea de pe fața lui mai păstra încă o urmă de paloare. Părul său

blond, acum uscat, îi cădea în bucle pe umeri. Era un tânăr chipeş şi nu avea mai mult de douăzeci şi patru de ani, se vedea că practică sportul şi că este destul de robust.

Sean se apropie de Miranda şi-i întinse un pahar de coniac, atingându-i mâna cu degetele lui reci şi ea se dădu înapoi pentru a se aşeza în celălalt fotoliu, puţin nervoasă gândindu-se la starea de furie care-l măcina pe soţul ei.

Marty se uită curios în jurul său.

— E un loc drăguţ aici. Îmi place. Aţi închiriat vila, nu-i aşa ? Este mult mai plăcut să te distrezi într-o vilă închiriată decât la un hotel ; am impresia că poţi face ce-ţi place, fără să fii deranjat de cineva. Eu prefer să locuiesc la hotel, căci nu sunt căsătorit, acest lucru îmi oferă posibilitatea de a întâlni mulţi oameni. Mai ales că este un loc parcă anume făcut pentru o idilă de vacanţă, zâmbi el, uitându-se la Miranda care-i răspunse cu un surâs amabil.

— Am impresia că idila de vacanţă este cam tentantă în aceste momente, remarcă Sean privindu-i pe amândoi.

Marty îşi bău whisky-ul, uşor intimidat de privirea întunecată a lui Sean, în timp ce Miranda se uită mânioasă la soţul ei. Chiar şi Marty fusese neplăcut surprins de aluziile răutăcioase ale lui Sean şi părea stânjenit.

Marty îşi puse paharul pe masă.

– Vă mulţumesc încă o dată pentru că mi-aţi salvat viaţa, rosti el pe un ton politicos şi se ridică în picioare. Este timpul să mă întorc la hotel. Aş vrea să vă mai cer o favoare : permiteţi-mi să dau un telefon la recepţie pentru a trimite o maşină să mă ducă cât mai repede acolo.

– Poftim, telefonul vă stă la dispoziţie, făcu Sean în timp ce Miranda îşi termină de băut coniacul care o făcu să se strâmbe puţin din cauza tăriei. Luă apoi prosopul folosit de Marty şi se duse în baie unde-l aruncă în coşul cu rufe murdare. Auzea vorbele lui Marty de la telefon şi se duse în dormitorul ei.

Propriile haine erau ude şi pline de nisip. Închise uşa şi se dezbrăcă la iuţeală pentru a face un alt duş. Dorea să se spele de nisipul care-i rămăsese pe trup în timp ce-l salvase pe Marty.

Intră în baie şi după ce se clăti bine, se şterse şi apoi se schimbă punându-şi haine curate şi uscate. Alese nişte pantaloni de culoare roz şi o bluză albastră cu dungi albe, fără mâneci. Îşi pieptănă părul negru şi-şi dădu cu puţin ruj pe buze, înainte de a se întoarce în salon.

Îi găsi pe cei doi vorbind liniştiţi despre Arabia Saudită. Amândoi ţineau câte un pahar în mână, având un deget de whisky şi câte două cuburi de gheaţă. Sean îşi sorbea băutura ascultându-l pe Marty.

– Desigur că nu pot să beau atât de mult ; aceasta nu se datorează faptului că nu sunt un băutor pasionat. Beau numai la petreceri și la diferite ocazii, dar nu când sunt singur. Pentru mine băutura nu este o tentație, dar ceilalți turiști de la hotel se simt atrași în mod miraculos de ea. Asta din cauza căldurii și a insectelor care te sâcâie, dar eu m-am obișnuit cu clima excesiv de călduroasă din Arabia Saudită și câștig destul de bine.

Se opri când o zări pe Miranda și-i adresă un zâmbet de recunoștință.

– Arăți proaspătă și răcorită.

Ochii lui îi admirară pantalonii roz de bumbac și bluza decoltată la fel ca și Sean și Miranda se simți ușor stânjenită.

– Mulțumesc. Am făcut un duș. Hotelul a trimis o mașină ?

– Din minut în minut trebuie să sosească, zise el sorbind din paharul cu whisky. Aș vrea să vă răsplătesc într-un fel pentru gestul pe care l-ați făcut pentru mine și vă invit să cinați amândoi cu mine într-o seară.

Marty așteptă răspunsul lui Sean, uitându-se la el neliniștit.

Sean se uită impasibil la soția lui înainte de a răspunde

– Am luată notă de invitația amabilă de a lua cina împreună, dar nu putem încă să ne

hotărâm pentru una din zile, deoarece de-abia am sosit astăzi și nici nu am avut timpul să ne instalăm. Mulțumim pentru invitație și poate altă dată...

Miranda se uită pe fereastră la cerul împurpurat al apusului. Seara era pe aproape și ea va rămâne singură cu Sean și acest lucru îi dădea o stare de neliniște.

Se auzi zgomotul unui motor și Marty exclamă nerăbdător, punându-și paharul pe masă :

— Cred că este mașina de la hotel !

Se întoarse spre Miranda și-i întinse mâna :

— Niciodată nu voi fi în stare să vă mulțumesc pentru ce-ați făcut pentru mine.

— Nu-i nevoie, murmură ea, înroșindu-se în obraji. Am făcut ceea ce oricine ar fi făcut în locul meu.

El zâmbi cu căldură.

— Numai că nu oricine m-a salvat și toată recunoștința mea se îndreaptă către persoana dumneavoastră.

El îi duse mâna la buze și, înainte ca ea să poată face vreun gest, o sărută cu gingășie.

Ea se simți stingherită și-și retrase cu repeziciune mâna, știind că Sean se uita la ei cu o privire dezaprobatoare. Se vedea clar că el nu agrează astfel de gesturi : stătea tăcut și nemișcat lângă ea, dar era sigură că este încă mânios. Poate că nu este îndrăgostit de ea, dar pentru el lucrul cel mai important era fap-

tul că-i aparținea ca soție și nu accepta ca altcineva să intervină în căsnicia lui. Așa se explica și înverșunarea lui de a ajunge în fruntea companiei tatălui ei ; setea lui de putere îl făcea să aibă grijă de toate obiectele pe care le achiziționase. Pentru el, adevărata posesie însemna ca nimeni să nu i se împotrivească. De îndată ce simțise prezența altui bărbat, începuse să-și arate nemulțumirea ca un animal sălbatic ce luptă pentru a alunga un rival intrat pe teritoriul său.

Cu toții se îndreptară spre ieșire, păstrând o tăcere adâncă. Marty se uita la cei doi soți cu coada ochiului, ușor încruntat. Se opri la ușa de la intrare și-i întinse mâna lui Sean, spunându-i

— Am uitat să vă mulțumesc, domnule Boston, pentru ospitalitatea de care ați dat dovadă.

Vocea lui era politicoasă, dar rece. Nu-i plăcea de soțul Mirandei și sentimentele erau reciproce.

— Pentru puțin, răspunse Sean.

Marty se îndreptă spre mașina care se oprise în dreptul ușii de la intrare și care avea înscris numele hotelului pe capotă. Înainte de a dispare în interiorul mașinii, Marty se întoarse spre gazdele sale și le făcu cu mâna

— Sper să ne vedem în curând ! spuse el, dar uitându-se numai la Miranda.

Ea îi făcu, la rândul său, cu mâna și urmări mașina până când aceasta coti pe șosea trecând pe lângă tufele de alun, apoi se întoarse la vilă urmată de Sean. Era extrem de nervoasă, dar era hotărâtă să nu-și trădeze starea de spirit. Cea mai bună apăsare este atacul, se gândi ea, așa că ajunsă în salon se întoarse spre el, sfidându-l cu privirea ochilor albaștri.

– De ce ai fost atât de aspru cu Marty ? A trecut printr-o experiență îngrozitoare care l-a șocat ! exclamă ea.

Pe buzele lui apăru un surâs ironic.

– Întâmplarea i-a scos în cale eroina curajoasă care l-a scos din încleștarea apelor !

Ea se forță să rămână calmă, dar obrajii care i se colorară îi trădau emoția intensă.

– Nu fi absurd ! A fost recunoscător că i-am salvat viața și nimic altceva.

– L-ai cunoscut doar de o jumătate de oră și te-a și sărutat în grădină când veneați spre vilă și ți-a sărutat și mâna la despărțire – cam prea îndrăzneț pentru un om pe jumătate înecat. Îmi închipui ce tupeu are atunci când e sănătos tun !

Ea se încruntă, făcând ochii mari.

– Am considerat că gesturile lui dovedesc că este un om amabil și prietenos și constat că faci din el un Don Juan !

El o apucă de umeri cu putere și ea tresări speriată.

De ce i-ai dat numele tău de fată ? o întrebă el pe un ton aspru.

— N-am fost atentă, murmură ea. Am uitat că sunt măritată.

— Să nu mai uiți niciodată că ești nevasta mea, ai înțeles ?! o zgudui el cu putere.

Ea se zbătu să scape din strânsoarea lui, dar trupul ei mic nu putea să-l înfrunte pe Sean.

— Nu-i nevoie să faci un asemenea scandal pentru un simplu lapsus.

— Un lapsus freudian, replică el pe un ton ostil. Cum ai întâlnit un flăcău arătos, ai și uitat că ești măritată. Deși vrei să uiți că ești nevasta mea, eu nu te voi lăsa să faci acest lucru. Ai înțeles, Miranda ? !

Ochii lui negri o săgetau cu niște priviri amenințătoare ; maxilarele i se încordaseră și Mirandei i se făcu deodată frică, văzând cât este de nervos. Bănuise că Sean va fi deranjat de apariția lui Marty Knox în viața lor, dar nu-și imaginase că soțul ei putea fi atât de furios.

— Ia-ți mâinile de pe mine, replică ea pe un ton de reproș, uitându-se supărată la el.

Sean nu-i dădu nici o șansă să-și termine fraza căci se aplecă și-i strivi buzele cu un sărut pătimaș. Ea nici nu mai putu să respire și simți că brațele lui o atrag și mai aproape de trupul lui. Ea se zbătu neputincioasă să scape din îmbrățișare și el își schimbă tactica. Îi lăsă

buzele libere pentru un moment și după ce ea trase aer în piept, o sărută din nou, de data aceasta cu multă tandrețe și senzualitate.

Ochii ei se închiseră și gura i se destinse, răspunzând la sărutările lui. Mâna lui se strecură sub bluză și-i mângâie sânii perfecți și rotunzi, apoi sfârcurile care deveniră deodată tari și obraznice. Pe moment, Miranda uită de sine și spatele ei tresări cuprins de o mișcare involuntară de dorință.

Printr-o inexplicabilă asociere, ea își reaminti de primul sărut al lui Sean, cu ocazia primei lor întâlniri.

Rămăseseră în mașina lui o bucată de vreme și Miranda se întreba de ce n-o sărută, privind la buzele lui frumos arcuite care o tentau mai mult ca orice pe lume în acel moment. După ce Sean se oprise din vorbit, ea aștepta ca el să fie mai îndrăzneț. De fapt, văzând-o că se uită fix la buzele lui, Sean schițase un surâs ușor amuzat.

El începu să se apropie de obrazul ei și ea își ținu respirația, nerăbdătoare și tulburată. Prima sărutare a lui fu în apropierea ochilor și ea se miră, deoarece nu se așteptase la o asemenea mângâiere. Sean se dovedea a fi tandru, chiar răbdător și n-o sărutase cu patima de acum.

Ea se încruntă, zbătându-se în brațele lui. Oare el dorea s-o seducă ? Nu se folosea de pasiune pentru a o manipula ? Dezamăgită,

făcu o mișcare bruscă și-l împinse cu putere, reușind să se dea înapoi cu câțiva pași.

— Ticălosule ! urlă ea sufocându-se de indignare. Ia-ți mâinile de pe mine, dacă nu vrei să iau primul avion spre Anglia !

El o privi turbat, cu un rictus de satisfacție în colțul buzelor. Era și mai aprins decât ea la față, chiar purpuriu. Ea îi auzea respirația întretăiată și efortul pe care-l făcea pentru a se stăpâni.

— M-ai dorit, replică el pe un ton batjocoritor, aruncându-i niște priviri lubrice și vârful urechilor ei se făcu stacojiu.

Nu putea să nege faptul acesta, dar nu din cauza asta îi bătea inima ca un ciocan. Pentru prima dată îl vedea pe Sean pierzându-și cumpătul. Datorită furiei, ar fi fost capabil s-o iubească acolo și, pe moment, ea rămase puțin descumpănită. Căută cu febrilitate o cale de scăpare.

— Nu te prosti, Sean, rosti ea cu năduf, nevrând să-i dea prilejul de a constata că dorea din toată ființa să-l sărute și să-l păstreze la pieptul ei.

Uneori, când el o sărutase, avusese impresia că se află într-o mașină apăsând cu putere pedala de accelerație, fără ca motorul să răspundă acestei mișcări. Niciodată nu crezuse că Sean o dorește cu aceeași intensitate cu care ea îl iubea, el nu-și pierduse vreodată capul și nu răspunsese cu ardoare îmbrățișă-

rilor ei. Își păstrase focul pasiunii mocnit până în momentul de față.

Era adânc tulburată de schimbarea care se produsese în el. Oare rezistența ei îl atâțase și mai mult pe Sean, care nu se așteptase la un refuz din partea soției sale ? Patima lui se datora instinctelor posesive de care ea se temea cel mai mult ? Sau apariția celuilalt bărbat — chiar dacă fusese politicos și amabil — în viața lor declanșase senzualitatea din el și-l făcuse gelos până la punctul de a o poseda cu furie și violență ?

Dar cum putea să știe ce se petrece în sufletul lui, din moment ce nu-l cunoștea prea bine ?

— Nu sunt singurul care a luat-o razna, îi reproșă el zâmbind sarcastic. Tu ți-ai făcut probleme tocmai în momentul când nu trebuia să te mai gândești la nimic.

— Tot ce știu acum este că nu-mi place farsa aceasta cu nunta noastră, șopti ea pe un ton hotărât. Nu este o căsnicie adevărată ! adăugă ea răsucindu-se pe călcâie.

El o apucă repede de umeri și o întoarse cu fața către el.

— Pot s-o fac imediat adevărată, rosti el cu cruzime și ea își mușcă buzele. Oricând dorești îți stau la dispoziție, adăugă el pe un ton persiflant.

— Nu poți să-mi redai libertatea ? se rugă ea.

El începu să ezite.

– Cu o săptămână în urmă... începu el, dar ea nu-l lăsă să sfârșească fraza.

– Cu o săptămână în urmă nu aveam ochii deschiși, îl întrerupse ea supărată.

– Din ce cauză ? o întrebă el. Ce te-a făcut să mă vezi cu alți ochi ? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi și mie de ce mă acuzi ? Cu șase săptămâni în urmă am stabilit data căsătoriei. Am crezut că dorești să fim împreună tot atât de mult pe cât voiam și eu.

– Dar nu din aceleași motive, replică ea și el rămase uimit, sfredelind-o cu privirea de parcă ar fi vrut să-i ghicească gândurile.

– Și care au fost, mă rog, motivele tale ? se interesă el. Vrei să spui că nu m-ai iubit niciodată ?

– Vreau să spun că ai dorit să te căsătorești cu mine pentru a pune mâna pe conducerea firmei tatălui meu, îndrăzni ea să-i mărturisească. Să nu negi acest lucru, ți-am mai spus-o și în ziua nunții și n-ai avut curajul să negi afirmația mea, de aceea nu încerca să mă minți acum.

– Erai într-o stare de isterie în ziua nunții și m-am temut că dacă te contrazic, îți vei ieși complet din minte și vei intra în panică, spuse el repede. Dumnezeu știe de unde ai mai scos și ideea că mă căsătoresc cu tine pentru firmă. Niciodată n-am afirmat așa ceva. Afirmi ceva ce nu mi-a trecut vreodată prin cap.

Ea izbucni într-un râs amar.

– Te rog, scutește-mă de o explicație penibilă ! Știu că ai aranjat căsătoria cu tatăl meu înainte de a-mi cere mîna.

El căscă ochii mirat.

– De unde știi ? Ți-a spus Ferdy ceva ?

Ea-l înfruntă cu hotărâre.

– Ce importanță are cine mi-a spus asta ? Ai admis în mod tacit că acesta este adevărul și nu te grăbi să negi acum, deoarece nu sunt atât de proastă pe cât mă crezi tu. M-ai dezamăgit o dată, dar nu se va mai repeta niciodată.

Se îndreptă spre ușă în liniștea care se lăsase.

– Mă duc să văd ce mâncare avem la bucătărie, îl anunță ea, dar el rămase tăcut și posomorât, fără să-i răspundă.

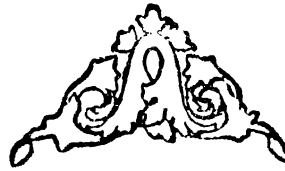

CAPITOLUL VI

Menajera care avea grija casei în absența proprietarului lăsase cămara plină cu merinde, cât și frigiderul. Miranda alese o salată de legume și crabi gata preparați și, după ce așeză tacâmurile în sufragerie, îl chemă pe Sean la masă.

El se uită neîncrezător la crabi.

– Sunt proaspeți ? Ce crezi ? Crustaceele și scoicile sunt foarte periculoase dacă sunt de mai multe zile.

– Menajera a lăsat un bilet în care ne anunță că au fost prinși chiar în dimineața asta, spuse Miranda pentru a-l liniști.

– Foarte bine, voi risca să gust din carnea lor delicioasă.

Sean se așeză la masă, cu spatele la fereastra care dădea spre grădina acum întunecată. În zare se vedea marea care părea un lac uriaș ; luna argintie dădea o lumină misterioasă întinderii liniștite a apei.

Miranda aduse castronul de salată, îl puse pe masă și se întoarse în bucătărie.

– Ai putea să torni vinul, îi spuse lui Sean.

– De unde să-l iau ?

– Încearcă în pivniță, se pare că menajera are grijă de toate. Este foarte pedantă și pune fiecare lucru la locul său. Cred că tirbușonul se află în dulapul din bucătărie.

Sean îl găsi în sertarul cu tacâmuri, apoi aduse o sticlă de vin alb cu o etichetă care atesta vechimea lui.

Miranda se așeză la masă și el turnă vinul în pahare.

Ea îl îmbie să guste din salată.

– Nu știu prea bine din ce este făcută, recunoscu ea. N-am mai văzut până acum legumа asta galbenă, parcă este un păstârnac.

El izbucni în râs.

– Ce contează ce este, din moment ce e gustoasă.

Ea gustă din legumа pe care o găsi dulce și totuși nu arăta ca o plantă obișnuită, semănând mai mult cu un cartof.

– Cred că ar fi trebuit mai bine s-o coc, zise ea. Nu-i nimic, așa înveți să gătești ceva necunoscut.

– Desigur, o aprobă el, cu un surâs ironic în colțul gurii.

Miranda se prefăcu că nu-l vede, mâncând cu poftă din salată. Vinul o făcu să vadă totul în roz și o toropi. Începu să caște când ajunseră la cafeaua pregătită de Sean.

El o sfătui cu multă solicitudine :

– De ce nu te duci să te culci ? Strâng eu masa și spăl vasele, nu-ți fă griji...

Ea rămase surprinsă de ofertă, dar o acceptă cu multă bucurie. Dacă tot trebuiau să împartă dormitorul, era preferabil să se bage în pat înaintea lui. Își termină cafeaua și se ridică, ușor ametită și tulburată de privirile insistente ale lui Sean.

– Atunci, eu voi... vocea i se frânse văzând că el arborase o înfățișare satisfăcută ; se întoarse pe călcâie și ieși repede din încăpere, înainte de a-și pierde răbdarea. Poate că pe el îl amuzau reticențele ei, dar ea era mult prea îngrijorată pentru a glumi cu astfel de lucruri.

Ajunsă în dormitor se dezbrăcă în grabă și după ce-și puse cămașa de noapte, se strecură în pat și stinse lumina, de teamă să nu-l vadă pe Sean în ținută de noapte. Dorea să adoarmă înainte de venirea lui, mai ales că el nu se grăbea și aproape atipise când auzi pașii lui Sean.

★
★ ★

Când se trezi a doua zi dimineață, văzu că este singură în încăpere, deși o privire înspre celălalt pat o asigură că Sean dormise acolo cearșafurile erau răvășite și perna încă mai păstra forma capului său.

Ea ascultă cu atenție, crezând că el se află în sala de baie. Neauzind nici un zgomot de apă, se dădu repede jos din pat și-și puse halatul de casă pentru a se duce să facă un duș. Apa rece o învioră cu totul. Când sfârși, își puse din nou halatul și intră în dormitorul care părea pustiu. Deschise ușa de la șifonier pentru a-și alege hainele și chiar în acest moment, Sean deschise ușa și se uită la ea.

— Oh, te-ai trezit deja ! exclamă el, întinzându-i o ceașcă de cafea. Purta un costum din bumbac și pantofi de sport și părea obosit după un efort fizic.

— Nu cumva ai alergat de dimineață ? îl întrebă ea ușor mirată. Știa prea bine că el își păstrează forma fizică alergând și făcând gimnastică la Londra, dar nu se așteptase să alerge pe această căldură de la tropice.

— De-a lungul plajei, recunoscu el uitându-se atent la ea, căci cămașa de noapte aproape că nu-i ascundea goliciunea. Ea sorbi repede din cafea și se întoarse cu spatele la el.

— Trebuia să-mi consum într-un fel energia, adăugă el cu ironie.

Ea preferă să nu-i răspundă.

— Tocmai mă îmbrăcam, zise ea pe un ton înțepat.

Sean se așeză pe marginea patului său.

Ea se uită indignată la el.

— N-am nevoie de asistență.

– E bine să-ți bei cafeaua cât este fierbinte, o sfătui el fără să facă un gest de plecare. Vreau să-ți vorbesc și cred că acum este momentul cel mai bun.

– Despre ce vrei să discutăm ? îl întrebă ea, așezându-se la rândul ei pe pat, trăgându-și poalele halatului peste genunchi.

El se uita rânjind la manevra ei pudică.

– M-am gândit că am putea petrece o zi minunată dacă vom face o plajă și ne vom scălda în apa mării. Nu ești de acord cu mine că meritățm puțină odihnă ?

– O, este foarte bine, se bucură ea, sorbind din cafea. Ai mâncat ceva ?

– Nu, am băut numai o ceașcă de cafea, dar mărturisesc că mi-e foame.

– Mă îmbrac într-o clipă și pregătesc micul dejun, zise ea, punând ceașca goală pe măsuță.

Sean se ridică și-și scoase bluza umezită de transpirație. Ea tresări speriată și el îi spuse pe un ton ironic

– Nu te teme, mă duc să fac un duș.

El se îndreptă spre sala de baie, urmărit de privirile ei admirative ; umerii lui lați și puternici, talia subțire și părul mărunt și negru de pe spate o tulburară chiar și după ce el dispăru în baie.

Ea se duse la șifonier și-și alese un bikini și o rochie de plajă cu imprimeuri florale, apoi intră în bucătărie pentru a pregăti masa de dimineață.

După zece minute apăru și Sean, având un costum de baie negru peste care își înfășurase un halat deschis la piept. Își aranjase cu grijă părul și era proaspăt ras. Ea puse pe masă un coș cu fructe și tăie câteva felii de pâine. Cafeaua fierbinte era pusă deja în cești.

Sean se așeză și luă o felie de pâine pe care o unse cu marmeladă de portocale. Ea stătea de partea cealaltă a mesei și-și dădu seama că în felul acesta își închipuise că vor petrece luna de miere numai ei doi într-o casă izolată, făcând lucruri obișnuite ca luarea meselor, discuții banale, băi de soare și înot. Își făcuse multe visuri care acum deveneau reale, dar cât de departe erau ele de speranțele ei !

— De ce-ai clătinat din cap ? o întrebă el pe neașteptate.

Ea îi întinse o ceașcă de cafea.

— Am clătinat din cap ? Nu mi-am dat seama de acest lucru.

— Niciodată nu răspunzi la întrebările pe care ți le pun, rosti el supărat. De ce nu vrei să discuți cu mine ? Ce crezi că trebuie să fac, să-ți ghicesc gândurile ? Mă rog Domnului să-mi dea această putere.

— Poate că este foarte bine așa, replică ea.

El trase cu putere aer în piept.

— Ce vrei să spui cu asta ? o întrebă el nerăbdător.

— Caută să scoți afară ce te apasă pe suflet, fu răspunsul ei.

Miranda nu se uita la chipul lui, știind bine care era atitudinea pe care o afișa soțul ei. Pielea ei se înfiora ori de câte ori se găsea în aceeași cameră cu el.

— Nu mai vorbi în parabole, făcu el pe un ton iritat. Ce credeai, că o să stau liniștit văzând că te interesează alte persoane ? Ea se încruntă și el preciză Nu-mi place să te văd cu alți bărbați.

Miranda râse involuntar, gândindu-se că suspiciunea lui era nefondată, deoarece nu putea să se mai ocupe de alt bărbat când nu se descurca acum cu soțul ei.

Nu putea, bineînțeles, să-i mărturisească acest lucru. Ar fi fost o prostie inutilă să-i dea de bănuit că alt bărbat ar putea să-i ia locul în inimă. Nu trebuia ca el să știe vreodată cât de mult îl iubește ; ar fi profitat de această destăinuire pentru a o chinui și mai mult cu gelozia lui.

— Ce e de râs ? o întrebă el nedumerit, privind-o cu atenție, ca și cum ar fi vrut să-i pătrundă gândurile. Ar fi vrut el să știe ce gândește, numai că ea nu putea fi atât de ușor păcălită.

— Cine e ? se interesă el pe un ton aspru.

— La ce te referi ? fu replica ei, aruncându-i o privire nevinovată.

— Nu te uita așa de prefăcut la mine ! Știi foarte bine despre ce este vorba. Trebuie să fie un bărbat în viața ta, altfel nu ți-ai fi pier-

dut interesul față de mine brusc, în urmă cu două zile, dacă n-ar fi intervenit altcineva !

– Asta este presupunerea ta și numai a ta, zise ea, ridicându-se de la masă, sorbind în grabă din cafea. Nu mi-e prea foame în dimineața asta. Mai bine voi lua câteva fructe la plajă. Vor fi mai gustoase pe țărmul mării.

– Aproape că-mi face greață felul tău de a schimba subiectul ori de câte ori încerc să aflu ce a intervenit în relațiile noastre, spuse el pe un ton apăsat, uitându-se în urma ei.

Peste câteva minute, pe când coborau alene panta falezei spre plajă, el o întrebă pe neașteptate

– Cât ai stat la Clara Holm când ai plecat de acasă ?

Ea rămase descumpănită, neștiind ce se ascunde în spatele acestei întrebări. Reuși să se calmeze și răspunse

– Nu pot să-mi amintesc. Ce vrei să afli ?

– Te-ai dus direct la ea sau ai făcut un ocol până să ajungi la casa ei ?

Ea izbucni din nou în râs dar încetă imediat, căci tonul vocii lui era destul de amenințător.

– Nu știu unde vrei să ajungi.

– Nu mai fă pe proasta ! explodă el și ea îi adresă un zâmbet dulce.

– Îți mulțumesc pentru compliment.

Ironia ei păru că nu are nici un efect asupra lui.

– Spune-mi dacă ai fost mai întâi la altă persoană. Asta vreau să aflu de la tine. Pe cine ai văzut ?

Ea se uită nedumerită la el, admirându-i profilul frumos conturat al feței. Sean afișa un aer destul de hotărât, dorind să afle răspuns la cele ce-l frământau și ea-și îndreptă privirile în altă parte când el își coborî ochii asupra ei.

Oricum, până acum, Miranda nu dăduse semn de nici o slăbiciune. Pentru prima oară de când îl cunoscuse, ea îi captase întreaga atenție. Nu putea să dea cu piciorul unei asemenea ocazii. Se văzuseră mereu de șase luni, dar până acum nu avusese senzația că el îi acordă prea multă considerație. El era mereu ocupat și de-abia reușea să aibă un ceas de odihnă, căci afacerile îl acaparaseră cu totul. Când stăteau de vorbă, ea avea impresia că el este cu gândul în altă parte ; când luau cina împreună, el cădea în mutism și dacă ea îi vorbea, el se uita mirat la ea, ca și cum atunci ar fi constatat că se află și ea la masă.

Foarte bine, acum își va da seama că este și ea o ființă umană, cu problemele ei personale care nu pot fi ignorate. De câte ori nu se gândise, în timp ce-o săruta, că el are alte gânduri în minte ! Fusese un lucru destul de stânjenitor să sărute un bărbat care se uita apoi la ea ca și cum se întreba cine este femeia din fața lui. Acum, cel puțin, dacă o va

suruta, nu va mai avea senzația că-și pierde timpul cu lucruri neînsemnate în loc să se întoarcă la afacerile serioase care-l așteptau la firmă.

Până în momentul când o ceruse în căsătorie, ea avusese sentimentul că-l va pierde și că el n-o va mai invita la întâlniri. De fapt, fusese nesigură de sentimentele lui, temătoare că el nu-i înțelegea iubirea. În astfel de situații, femeile sunt destul de neajutorate ; dacă ele fac prima mișcare și preiau inițiativa, ceea ce pare un lucru modern, mulți bărbați au prejudecăți conservatoare în această privință și consideră că este de datoria lor să fie vânătorii și nu vânatul. În cazul lui Sean, Miranda știuse deîndată că va trebui să aibă mare răbdare până când el se va decide să-i mărturisească sentimentele.

Chiar și cererea lui în căsătorie fusese departe de a fi romantică — el tocmai pleca într-o călătorie de afaceri la Hamburg și o invitase să ia prânzul împreună, deoarece ea nu se arătase prea bucuroasă la aflarea veștii că nu-l va vedea câteva zile. Ea număra în gând minutele care mai rămâneau până la despărțire și el o sărutase pe frunte, înainte de a se îndrepta spre mașina care-l aștepta, spunându-i pe neașteptate

— Miranda, vrei să te măriți cu mine ? Gândește-te la asta cât voi fi plecat.

Miranda nu mai avu timp să-i dea vreun răspuns, căci el dispăru imediat în mașină, în

timp ce ea rămase cu respirația tăiată, uitându-se în urma lui.

Pentru câteva momente avusese stupida idee să alerge după mașină strigând „Da, da!" și simțise că o cuprinde o mare bucurie. Începuse să râdă ca o nebună, sărind în sus de fericire, iar trecătorii se uitaseră cu mirare la ea. Câteva ore bune trăise cu bucuria în suflet, dar apoi începuse să-și pună câteva întrebări chinuitoare, îndoindu-se de norocul ce dăduse peste ea. Sean nu putuse s-o ceară de nevastă dacă n-o iubea, dar ea ar fi dorit ca vorbele lui să fi fost rostite într-o altă împrejurare și nu pe trotuar, ca apoi să plece atât de repede ca și cum i-ar fi cerut o simplă întâlnire. În următoarele patru zile trecu de la extaz la agonie, de la fericire la cea mai neagră nesiguranță, dar când îl revăzu cu zâmbetul lui cald căruia-i dusese dorul, nu mai avu nici o îndoială.

— Te-ai gândit la cele ce ți-am spus? îi reamintise el. Vrei să te măriți cu mine?

Ea se aruncase la pieptul lui, șoptindu-i fericită „Da" și toate temerile sale se risipiseră imediat. Ori de câte ori ar fi vrut să afle mai multe despre simțămintele ei, el o săruta cu tandrețe și răspunsurile erau amânate cu dibăcie.

Alaltăieri însă el o sărutase cu patimă și ei nu-i plăcuse această îmbrățișare, dar cel puțin aflase că emoțiile lui erau adevărate și

transmiteau sărutărilor sale o putere pe care ea n-o bănuise în trecut și care o făcuse să se cutremure din tot trupul. Pentru prima dată, Sean o sărutase cu o voluptate ce arăta că dorința lui este de nestăvilit și Miranda se întrebă de ce nu se comportase și înainte la fel! De ce se stăpânise să-i arate că o dorește? Era o diferență netă între mângâierile tandre din trecut și îmbrățișarea înfocată de acum.

Ajunseseră aproape de plajă, trecând pe lângă tufele de bougainvillea și păşiră pe nisipul auriu ; din loc în loc, flori albe își clătinau capetele sub adierea brizei ca și cum ar fi fost o echipă de măturători care curăță porțiunea de plajă din apropierea falezei.

Miranda se uită pentru a descoperi cel mai bun loc pentru a-și întinde prosopul pe nisip.

Soarele nu ardea încă foarte tare, iar briza aducea un aer răcoros. Sean se uită la soția lui, cu mâinile în șold și cu părul negru în bătaia adierii ușoare a vântului.

Ea alese un loc mai retras și-și așternu prosopul, apoi își unse pielea cu o loțiune de plajă pentru a se proteja de razele soarelui.

Sean își puse prosopul lângă ea, uitându-se în depărtare prin ochelarii săi fumurii. Se întinse apoi, părând aproape adormit, deși ea îl suspecta că o spionează ; privirile lui erau ascunse în dosul ochelarilor care scânteiau în bătaia razelor și ea nu putea ști dacă el o

privește sau se odihnește. Trăsăturile feței lui erau destinse și calme ; sprâncenele nemișcate și gura liniștită dădeau impresia că este într-o dispoziție bună.

* * *

Miranda ațipi de câteva ori, când se trezea auzea mugetul liniștitor al valurilor și țipătul pescărușilor, iar din depărtare foșnetul frunzelor din grădina din spatele vilei.

Soarele strălucea puternic și ea se întorcea de pe o parte pe alta pentru a nu se expune insolației.

O dată mâncă fructele aduse în sacoșă și altă dată bău apă minerală din termosul care o păstrase rece și plăcută la gust. Sean acceptase cu plăcere să împartă cu el apa și fructele. Căutase să nu ia în seamă corpul lui atletic, dar era conștientă de apropierea lui și de reacția propriului trup. Dorința ei fusese înăbușită de rațiune, dar era ca și cum ar fi ținut în lesă un animal sălbatic care se zbate tot timpul să se elibereze. Pentru a scăpa de această obsesie permanentă, se hotărî să înoate și se ridică de pe prosop, legându-și părul negru la spate, în timp ce Sean se uita curios la ea. Miranda călcă pe nisipul fierbinte auzind pașii lui Sean în urma ei și intră în apă având o senzație de răcoare a pielii sale încinse de soare.

În timp ce se depărta de țărm, auzi bătăile puternice ale brațelor lui Sean care înota ritmic, tăind crestele valurilor. Suprafața albastră a mării sclipea la soare, încântându-i privirile și ea se întoarse pe spate uitându-se la vila albă care se zărea pe faleză, înconjurată de grădinile verzi.

— Hai să vedem cine ajunge primul la țărm ! o provocă Sean care ieși la suprafață lângă ea, după ce înotase pe sub apă, și Miranda chicoti ușor speriată, apoi începu să înoate cu repeziciune spre mal.

El o depăși în momentul când mai aveau câțiva metri și o aștepta râzând triumfător, cu trupul șiroind de apă.

— Îți place să câștigi tot timpul, nu-i așa ? îi zise ea pe un ton rece, înfruntându-i privirea.

— Fiecare dorește acest lucru.

— Nu fiecare poate să concureze cu cei puternici.

Zâmbetul lui pieri ca prin farmec.

— Altceva ce te deranjează în privința caracterului meu ?

Miranda înotă mai departe, dar mâna lui o prinse în trecere și o trase cu putere spre el. Corpurile lor se atinseră și instinctiv ea se prinse de umerii lui. Sean se aplecă și o sărută pe buzele întredeschise cu multă gingășie. Prima reacție a ei fu să răspundă îmbrățișării lui, dar imediat se gândi că trebuie

să-i scape din brațe. Știa că nu trebuie să-i arate vreun moment de slăbiciune, căci altfel ar fi fost pierdută.

Se zbătu și-l împinse, dar sărutarea lui deveni și mai apăsată, aproape brutală, forțând-o să accepte îmbrățișarea lui cu o hotărâre care-o înfricoșă. Mâinile sale începură să-l lovească în piept, iar picioarele îi bătură apa cu putere pentru a se îndepărta de el. Făcu o mișcare greșită și Sean îi dădu brusc drumul din brațe, astfel că ea se dădu la fund.

Înainte de-a avea timpul necesar să se ridice la suprafață, el se scufundă cu rapiditate și-i fixă umerii de nisip, în timp ce părul ei bogat flutura iar ochii ei se uitau cu groază la el. Chipul lui era întunecat și privirile îi erau încărcate de dorință. Nimeni n-o privise astfel, dar instinctul ei îi spunea că aceasta era privirea oricărui bărbat care vrea să iubească o femeie și își pierdu luciditatea.

El o trase spre mal cu ușurință, până când capetele lor ieșiră din apă, dar nu-i dădu drumul din brațe. O sărută cu violență iar ea-l apucă de păr într-o încercare disperată de a-l opri. Cu o mână, el îi îndepărtă degetele și cu cealaltă începu să-i desfacă bikini-ul. Ea nu putea să se miște deoarece el o apăsa cu trupul lui solid. Stătea pe jumătate în apă și apa îi intra în urechi și-i trecea prin părul răsfirat. El reuși să-i scoată costumul mic de baie și-l aruncă în mare. Cu coada ochiului, văzu

că bikini-ul pluti câteva secunde înainte de a se lăsa la fund.

Începu să țipe de spaimă. El îi acoperi pieptul cu trupul său și cu genunchii îi desfăcu pulpele. Panica puse stăpânire pe ea și îi dădu puteri nebănuite. Îi înfipse unghiile în spinare și Sean își ridică iute capul din cauza durerii, dându-i șansa să-l respingă cu o mișcare neașteptată.

Ea se răsuci și se ridică în picioare și începu să alerge pe țărm, acoperindu-și goliciunea cu mâinile. El se ridică la rândul lui și ea simți că picioarele o iau singure la sănătoasa, în timp ce i se tăie răsuflarea.

Sean o prinse când ea ajunsese în dreptul magnoliilor. Când puse mâna pe trupul ei, Miranda începu să tremure, spunându-i gâfâind

— Îți cer iertare.

El își cufundă obrajii în părul ei ud și vorbi pe un ton care o liniști

— Am fost puțin nebun, a fost o prostie din partea mea, și îmi pare rău.

Ea începu să plângă și el îi șopti cu același ton blând

— Miranda, iartă-mă.

Începu să-i mângâie cu tandrețe trupul care se zguduia de plâns. Abia mai putea să se țină pe picioare din pricina șocului, iar dinții îi clănțăneau de spaimă. Avea chipul tras iar ochii îi erau măriți de groază.

El o ridică în brațe și o duse în interiorul casei. O așeză cu grijă pe pat și o acoperi

cu un cearşaf, apoi o masă uşor pe umeri, pe spate şi pe picioare pentru a o calma.

Ea rămase cu ochii închişi, neîndrăznind să facă vreo mişcare. Încetul cu încetul, tremuratul încetă şi căldura îi învălui trupul înţepenit.

Sean ieşi tiptil din cameră şi se întoarse peste câteva momente cu o ceaşcă de cafea cu lapte. O întoarse cu multă atenţie, o ridică în capul oaselor cu o mână petrecută pe după umeri şi-i duse ceaşca la buze. Ea începu să soarbă şi făcu o grimasă.

– Ce...

– Coniac, se grăbi el să-i spună. Bea, nu-ţi fie frică, am pus numai un deget de coniac în cafea.

Ea mai sorbi câteva înghiţituri, cu privirile plecate, clipind speriată din pleoape. Simţea că el se uită cu atenţie la ea şi riscă o privire printre gene ; era şi el palid la faţă şi ochii lui păreau îngrijoraţi. El îndepărtă ceaşca şi ea se întinse pe pat, cu ochii ţintă la Sean.

– Aş fi vrut să nu se întâmple niciodată o asemenea scenă. Îmi închipui că nu eşti de acord cu declanşarea instinctelor primitive, adăugă el. Dacă-ţi spun că regret cele petrecute, nu cred că te-am liniştit complet. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa ceva, şi nu am nici o scuză pentru comportamentul meu sălbatic, dar îţi promit că nu va mai fi cazul să te frămânţi căci nu voi mai repeta vreodată atacul. Nu vreau să te mai sperii în halul a-

cesta. N-aș fi acționat niciodată în asemenea mod dacă nu m-ai fi scos din sărite...

– Încetează, îl întrerupse ea mânioasă. Cu un minut în urmă mi-ai spus că nu ai nici o scuză și acum afirmi că totul mi s-a datorat mie ? Crezi că a fost greșeala mea ?

– Nu, bineînțeles că nu, recunoscu el spășit. Dar dacă tu...

– Parcă era vorba că nu eu sunt vinovată, îl întrerupse ea furioasă și el își petrecu mâna nervos prin păr.

– Miranda, nu mă face să spun ce nu trebuie. Nu mă refer deloc la tine. Încerc să-ți explic doar de ce mi-am pierdut capul. Presupun că tensiunea mea interioară a crescut încă din dimineața nunții. Am fost descumpănit că ți-ai schimbat părerea despre mine. M-am simțit indignat, frustrat...

– Oh ! exclamă ea supărată. Te-ai simțit frustrat, tu ? Nu eram decât o soție nechibzuită căreia ai vrut să-i dai o lecție, nu-i așa ?

Mânia îl făcu să se înroșească în obraji și ochii îi scânteiară de furie.

– Răstălmăcești orice-ți spun, în mod deliberat. Nu asta am vrut să zic. Am fost destul de tensionat și n-am putut să mă mai stăpânesc, rosti el pe un ton iritat și se duse la fereastră, mângâiat de razele fierbinți ale soarelui. Se uită în grădină și spuse

– Sunt și eu om, la urma-urmei.

– Atunci eu ce sunt ? îl întrebă ea pe un ton ridicat. Ce crezi că simt eu ? Consideri că

mi-a plăcut ieșirea de mascul sălbatic ? Nu te aștepta la îndurare din partea mea. Ceea ce a fost în mintea ta mă umple de indignare și-mi face greață.

Ea auzi că el respiră adânc și observă că trupul i se încordează, dar Sean nu îndrăzni să-i răspundă, deși tăcerea din cameră devenise apăsătoare și ea simțea că este supărat.

De ce nu se înțelegeau oare ? se întrebă ea frământându-se. Nu vorbeau aceeași limbă. Sean n-ar fi putut înțelege motivele care o împinseseră la această atitudine de răzvrătire și ea n-ar fi putut să-i mărturisească faptul că totul ar fi foarte simplu dacă el ar fi ținut într-adevăr la ea. Respinsese folosirea forței și a violenței pe plajă, dar nu era împotriva dragostei, ci a modului în care el încercase s-o iubească. Exista totuși un principiu moral în acest joc al iubirii ; Sean nu era omul care să țină seama de principii. Ceea ce conta pentru el era numai victoria încercase s-o seducă și văzând că nu reușise prin mijloace diplomatice, recursese în ultimă instanță la vechea tactică a sexului tare forța.

O parte din amărăciunea pe care o încerca se datora faptului că dacă el ar fi folosit o strategie diferită, ar fi putut obține o victorie ușoară, în ciuda precauțiilor pe care ea și le-ar fi luat. Își dădea seama că este vulnerabilă, la farmecul pe care îl degaja el când era în apropierea ei, simțea că sângele îi clocotește

în vine, iar trupul începea să tremure. Când o îmbrățișa începea să-și piardă controlul și nu mai putea gândi cu luciditate ; principiile morale și rațiunea erau îndepărtate și nu mai asculta decât de presiunile trupului.

Din fericire pentru ea, Sean nu ghicise acest lucru. Încercase să cucerească prin forță citadela ale cărei porți ar fi putut atât de ușor să le deschidă prin blândețe ; astfel că el suferise un eșec, chiar dacă nu era obișnuit cu așa ceva. Ea nu avea deloc intenția să-i mărturisească lui Sean care erau adevăratele ei simțăminte față de el. Era mult prea supărată ; șocul pe care-l suferise făcea încă să-i tremure tot trupul și ea știa că va trebui să mai treacă mult timp până-și va învinge teama pe care o simțise atunci când își dăduse seama că este neajutorată dacă el intenționează s-o seducă. Dacă el ar fi reușit s-o posede, asta ar fi avut consecințe dezastruoase asupra amândurora. Cum ar fi putut să uite vreodată ce se întâmplase între ei ? Ea ar fi dorit să i se dăruiască doar dacă ar fi știut că el o iubește, obținând o satisfacție reciprocă, nu o luptă sfâșietoare în care ea să fie victima iar el să joace rolul de mascul cuceritor.

Sean se întoarse cu fața la ea și o privi cu atenție.

– Dacă urlăm unul la altul nu vom reuși să ne înțelegem prea bine. Suntem aici pentru două săptămâni și dacă vom continua să

ne comportăm astfel, vom avea parte de o ședere destul de tensionată. Nu poți să dai uitării cele ce s-au întâmplat ? Nu vrei să pornim totul de la început ?

Ea se uită cu neîncredere la el printre genele coborâte.

— Nu se mai repetă atacul ? se interesă Miranda îngrijorată și el făcu un pas spre ea.

— Îți dau cuvântul meu.

El își însoți vorbele cu un zâmbet convingător și ea-l privi cu ironie, sigură că-i putea citi intențiile pașnice în ochii negri care ardeau de speranța împăcării. Sean se temea că-și ruinase șansele prin izbucnirea de pe plajă și căuta să restabilească o relație normală cu soția sa. Cel puțin își dăduse seama — se gândi ea — cât de mult greșise acționând atât de brutal. Asta însemna un lucru important pentru ea. Putea fi sigură că el nu va mai folosi forța și poate, cu timpul, va da mai multă atenție simțămintelor ei. Pe moment chiar i se făcu milă de el ; parcă ar fi fost pierdut în întuneric și incapabil să vadă încotro se îndreaptă.

Acum avea o rază mai mare de speranță : Sean îi acorda întreaga atenție, cu totul altfel decât în trecut. Dacă începuse să se îngrijoreze din cauza ei, însemna că viitorul relației dintre ei nu este periclitat. Era destul de răbdătoare și dorea ca el însuși să-și dea seama de complexitatea sentimentelor care-i legau. Merita ca și el să aibă aceeași răbdare.

– Foarte bine, atunci sunt de acord, spuse ea și văzu că el se schimbă la față, ușurat.

★

★ ★

Următoarele zile trecură într-o fericită rutină ; dimineața erau pe plajă, făcând băi de soare și înotând, la prânz luau o masă ușoară iar după-amiază făceau plimbări cu mașina închiriată. Seara luau cina într-unul din numeroasele restaurante cu preparate pescărești care se întindeau de-a lungul țărmului.

Mirandei îi plăcea să se întoarcă acasă noaptea târziu ; stătea pe scaunul de lângă șofer în tăcere, uitându-se la stelele care scânteiau pe cerul întunecat, sau admira marea scăldată de razele argintii ale lunii.

Într-o dimineață, dormi până mai târziu și Sean o trezi ușor, ținând în mână o ceașcă cu cafea. Ea deschise ochii și văzu chipul lui bronzat foarte aproape de al ei.

– Este timpul să te scoli, Frumoaso din pădurea adormită, murmură el cu blândețe.

– Ce nume frumos, păcat că nu mi se potrivește, șopti ea, zâmbindu-i în timp ce inima îi bătea fericită de faptul că el o numise așa.

El rămase nedumerit.

– Ce spui ? exclamă el râzând.

Ea se uită la el făcând o mutră lungă, apoi se ridică în capul oaselor și începu să soarbă din cafea, aspirând aroma ei delicioasă.

El se opri din râs și o întrebă pe un ton serios

— Ce vrei să insinuezi ?

Ea îl privi printre gene, zâmbind misterios.

— Oh, poate într-o zi, prințesa pe care o visezi va apare în viața ta.

El se aplecă și-i dădu pe spate părul ciufulit care-i căzuse pe fața somnoroasă.

— Nu-mi place când vorbești în șarade. Am crezut că ești o fată destul de înțeleaptă, dar am impresia că ți-am greșit cu ceva.

— Așa e, fu ea de acord.

— Cu ce anume ? se grăbi el s-o întrebe.

— Tot timpul îmi pui întrebări, dar niciodată nu răspunzi atunci când vreau să aflu ceva de la tine.

Sean era deja îmbrăcat în pantaloni scurți și arăta proaspăt de parcă se sculase de dimineață. Seara trecută se întorseseră la vilă târziu și Miranda avusese un somn foarte greu. Acum se uita la el, admirându-i puterea de rezistență ; în fiecare zi se scula devreme și se ducea la culcare foarte târziu, dar asta era, neîndoielnic, o obișnuință căpătată o dată cu exigențele impuse de serviciu. Trebuia să tragă tare pentru a face față stresului funcției sale din cadrul companiei cei din cadrul conducerii unei firme au rareori prilejul de a se relaxa și când își iau o scurtă vacanță, nu pot scăpa de programul de rutină.

– Poţi să mă întrebi, o provocă Sean, adoptând în aparenţă o atitudine destinsă, deşi ea observă că are un tic nervos, muşcându-şi uşor buzele.

– Vreau să ştiu dacă tatăl meu ţi-a dat ideea de a te căsători cu mine, începu ea pe un ton rece şi văzu că vorbele ei îşi atinseseră ţinta : el se schimbă la faţă şi începu să clipească repede din pleoape. Ea nu-l slăbea din priviri, încercând să ghicească dacă-i va spune adevărul sau va evita din nou un răspuns cinstit.

El îşi frecă mâinile şi după câteva secunde de chibzuinţă recunoscu, cu o voce pierdută

– Da. Cu mult înainte de a te cunoaşte, a făcut numeroase aluzii în privinţa ta. N-am dat atenţie cuvintelor sale deoarece era extrem de insistent şi am considerat că trebuie să fii o fată urâtă sau plină de păcate, căci era prea doritor să te vadă măritată. Era destul de deschis cu mine şi-mi mărturisea tot oful unui părinte care are o fată urâtă şi nu un băiat care să-i urmeze la conducerea firmei. Îţi spun sincer că nu eram interesat de căsătorie şi cele spuse de tatăl tău mă puneau într-o postură stânjenitoare. Ori de câte ori începea să discute despre tine, încercam să schimb subiectul.

Miranda respiră adânc, simţind că i se puse un nod în gât. Cum de putuse tatăl ei să facă un asemenea lucru ? Gândul acesta o făcu să rămână tăcută şi Sean îi aruncă o privire nesigură.

– Acestea s-au petrecut cu mult timp înainte de a te fi întâlnit, adăugă el şi ea îi adresă un zâmbet amar.

– Mi-ai spus că nu te interesa căsătoria, dar cum m-ai văzut, mi-ai cerut o întâlnire !

– Din cauză că am văzut cum arăţi ! protestă el ca şi cum ea n-ar fi fost în stare să-şi dea seama că figura ei îl determinase să-şi schimbe hoărârea. El se întunecă la faţă, supărat. Ţi-am cerut o întâlnire pentru că doream să te cunosc mai bine şi nu din cauză că tatăl tău mi-a dat această sugestie ! Dacă nu ne-am fi simţit bine împreună, să ştii că nu ţi-aş mai fi propus altă întâlnire.

Ea surâse sarcastic, fulgerându-l cu o privire încărcată de reproş.

– Chiar aşa ?

– Chiar aşa ! explodă el de pe pat. Nu trebuia să-ţi mărturisesc adevărul. Eşti atât de pornită pe vorbele tatălui tău, încât refuzi să recunoşti că tot ce-am făcut nu are nici o legătură cu planurile sale. Ţi-am cerut să ne întâlnim pentru că am vrut acest lucru şi nu din cauză că m-a împins tatăl tău de la spate. Sunt în stare să-i spun dacă nu-mi place ceva. Sunt destul de bun în meseria mea şi are nevoie de mine la conducerea firmei, ca să mai fiu nevoit să-l măgulesc întâlnindu-mă cu fiica lui !

– Nu-i aşa că n-a fost un lucru uşor ?

Ea puse ceaşca pe noptieră şi se dădu jos din pat, cu un foşnet mătăsos al cămăşii de noapte roz ce-i ajungea până la genunchi.

– Acum că ai controlul companiei și ai obținut mâna mea, în cazul când tatăl meu se retrage...

– El nu se va retrage vreodată, o întrerupse Sean brusc. Îl cunoști mai bine decât oricine și știi că nu va renunța de bunăvoie la controlul firmei.

El se îndepărtă nervos spre ușă cu pași uriași. Când puse mâna pe clanță, îi aruncă o privire peste umăr.

– Nu-i așa că-mi pierd vremea de pomană căutând să te conving că ai o părere greșită despre mine ? Fac o nebunie dacă încerc acest lucru. Pot să-ți vorbesc până mă dor maxilarele, tu ai deja o idee preconceputâ și nimic nu te poate face să-ți schimbi opinia. Ai ferma convingere că tot ce spun este numai pe jumătate adevărat, iar restul este minciună, deoarece crezi că sunt un ticălos fără scrupule, incapabil de un sentiment curat. Fața lui se înroși de furie și Sean continuă pe un ton indignat Bine, mă mulțumesc cu această imagine ! Dacă mă vezi într-o asemenea ipostază, de ce ai acceptat să te măriți cu mine ? Dacă ai fi fost îndrăgostită de mine, ai fi putut să mă cunoști îndeajuns ca să știi că mândria nu mi-ar fi permis să ajung în vârful conducerii companiei folosindu-mă de o femeie. Nu am nevoie de astfel de tactici pentru a reuși în viață. Dealtfel, asemenea procedee îmi displac foarte mult.

Miranda stătea pe marginea patului cu privirile îndreptate spre el, zguduită de tonul violent al vocii lui. Nu putea scoate nici un cuvânt din cauza emoției puternice pe care o simțea.

— Mă duc să înot, o anunță Sean văzând că ea nu-i răspunde, trântind cu putere ușa în urma sa.

*
* *

Ea ar fi putut să creadă în cuvintele lui, dacă nu și-ar fi amintit de lipsa lui de afecțiune din lunile care au precedat nunta. Venea la întâlniri, dar era cu mintea în altă parte. N-o iubea cu adevărat, sau nu considerase că trebuie să-i acorde toată atenția. Parcursese etapele legăturii dintre ei ca un bărbat care participă la un ritual în care nu are un rol prea important ; se supusese convenției sărutărilor, a cinelor în doi, apoi a obișnuinței de a fi considerați de ceilalți o pereche fericită, pentru a sfârși prin a-i cere mâna și a considera că nunta este încheierea firească a relației dintre ei. Privind înapoi la tot ce se petrecuse în ultimele luni, ea îl suspectă pe Sean că nu făcuse nici un pas conștient de importanța demersurilor. Luase hotărârea de a se căsători cu ea și nu se mai gândise la reacția celorlalți. Nu se amăgise oare pe el însuși când

insistase că dorise să fie soția lui fără a fi îndemnat de tatăl ei ? Fusese tot atât de nechibzuit pe cât fusese ea ? Poate că dorise să se convingă pe sine că o lua în căsătorie de dragul ei și nu din cauza banilor sau a puterii pe care i le-ar fi adus, altfel n-ar fi putut suporta gândul că motivele sale nu erau la înălțimea sentimentelor ei. Era atât de ușor să se autoiluzioneze când în joc era o miză atât de importantă.

Clătinând abătută din cap, se îndreptă spre baie și dădu drumul apei. După ce făcu un duș înviorător, se uscă, se întoarse în dormitor și-și puse un bikini galben aprins, asortat cu o bluză de plajă de aceeași culoare și o fustă în același ton.

Îi era puțin foame și mâncă niște cornuri cu marmeladă în salon, uitându-se la grădină. Menajera venise de două ori la vilă, reînnoise proviziile și făcuse curat prin camere. Era o femeie corpolentă, cu patru copii și cei mai mici o însoțiseră la vilă. Îi spusese Mirandei că are grijă de șase vile de vacanță ; fusese angajată de o agenție turistică locală. Se oferise să facă aprovizionarea cu alimente, pe care Miranda credea că le obține cu un comision din partea unui magazin cu care avea o înțelegere în acest sens, dar merita efortul deoarece nu mai trebuia să-și piardă timpul ea însăși cu cumpărăturile.

Departe, în larg, zări spatele lui Sean plutind deasupra valurilor înspumate. Se uită visătoare la el. Desigur că nu-i plăceau discuțiile lor în contradictoriu care-i lăsau un gust amar, dar nu vedea nici un motiv să-l respingă dacă el ar fi vrut să fie mai tandru cu ea. S-ar fi disprețuit pe ea însăși dacă ar fi îngăduit să fi fost consumată căsătoria, din moment ce el n-o iubea ; recunoștea însă că avea uneori impresia că este cinstit, când zâmbea sau se uita la ea, iar Miranda nu-l mai bănuia că urmărește un scop ascuns.

Fusese oare o greșeală să spere că el ține mai mult la ea, decât lăsase să se vadă ? Se amăgea oare când spera ca legătura lor să se transforme într-o căsătorie fericită ? Nu putuse să renunțe la orice speranță. Îl iubea prea mult și începuse să observe că dacă el nu ținea într-adevăr la ea, n-ar fi putut fi atât de supărat că-l ține la distanță.

Bineînțeles că asta nu-l împiedicase s-o ia de nevastă, mai ales că planurile sale în privința companiei reușiseră pe deplin. Ceea ce dorea, era transformarea atracției fizice pe care o simțea el față de viitoarea soție într-un sentiment mai adânc, asemănător simțămintelor pe care ea le nutrea pentru el.

Se poate ca el să fi făcut o căsătorie din interes, dar ea bănuia că Sean nu-și cunoștea îndeajuns impulsurile inimii.

Se ridică gânditoare de la masă și puse farfuria în chiuvetă pentru a o spăla înainte de a pleca la plajă. Tocmai terminase de aranjat totul când auzi țârâitul soneriei.

Surprinsă, se șterse în grabă pe mâini, își scoase șorțul din jurul taliei și se duse la ușă să vadă cine este. Pe moment rămase blocată, neștiind cine este bărbatul pe care-l vede prin vizor și al cărui chip era mascat de un buchet mare de flori. Îi trecu prin minte gândul că Sean i-l trimisese și inima îi bătu puțin mai tare, dar își reaminti că figura bărbatului aparține celui pe care-l salvase de la înec. Îi deschise imediat ușa.

El îi zâmbea cu căldură.

– M-ai uitat deja ? Sunt chiar atât de greu de recunoscut ?

Miranda izbucni în râs.

– Nu, bineînțeles că-mi amintesc cine ești, doar nu scot în fiecare zi un pește din mare și când acesta ajunge pe uscat se transformă într-un bărbat.

El râse la rândul său.

– Ți-am adus acest buchet drept mulțumire pentru fapta curajoasă pe care ai făcut-o.

Ea luă florile cu grijă, admirându-le.

– Îți mulțumesc, este un gest foarte amabil. Ce flori gingașe și minunate !

– Câteva flori în schimbul vieții mele ? Aș fi vrut să-mi exprim recunoștința într-un mod mai generos.

– Am să le pun imediat în apă, zise ea, dându-se înapoi și el o urmă până la bucătărie, uitându-se cum aranjează florile în două vaze luate din dulap.

El începu să-i vorbească în timp ce puse pe scaun un pachet înfășurat în hârtie.

– Ți-am adus înapoi halatul de casă, îți mulțumesc că mi l-ai împrumutat. L-am dat la spălătorie. Ți l-aș fi înapoiat mai curând, dar spălătoria de la hotel nu mi l-a trimis decât astăzi. Am impresia că cei de acolo nu se prea spetesc cu munca. Orice sarcină de serviciu este considerată o povară pentru băștinași.

Ea îi zâmbi peste umăr în timp ce umplea vazele cu apă.

– Ai găsit planșa de surfing ?

– Nu era a mea, aparținea clubului de sporturi nautice de la hotel, răspunse el. Mi s-a spus că va fi trecută în nota mea de plată.

– Ce ghinion ! A fost o zi cam costisitoare, nu-i așa ?

– Ce contează, când am unele compensații în primul rând am avut ocazia să te întâlnesc.

Ea se uită la el amuzată.

– Ce galant ești.

– Dându-se un pas înapoi exclamă, admirând florile :

– Sunt încântătoare, îți mulțumesc foarte mult !

– Pentru puțin, zise el, din pragul ușii.

Ea duse ambele vaze în salon și el o urmă, privind-o cum le pune în locul cel mai potrivit.

– Soțul tău este plecat ? Sau încă mai doarme ? Sper că nu l-am deranjat cumva.

Ar fi fost adevărat dacă Sean ar fi fost acasă, dar Miranda era liniștită în privința lui, știindu-l departe. Ea străbătu salonul și veni în hol, zâmbindu-i lui Marty.

– Este jos, la plajă și înoată.

Constată imediat că trăsăturile lui se destind și că ochii îi strălucesc.

– Nu pot spune că vestea aceasta îmi displace, recunoscu el, zâmbind. Nu mă are la inimă, nu-i așa ?

Privirile lui se aplecară asupra corpului ei armonios, insistând la fusta de plajă care lăsa să se vadă bikini-ul.

– Nici nu pot să-l învinuiesc prea mult, cu o asemenea nevastă.

Miranda era bine dispusă de cuvintele lui admirative.

– Nu dorești cafea ? îl întrebă ea îndreptându-se spre bucătărie.

Răspunsul lui veni imediat

– Credeam că nu-mi vei mai face o asemenea propunere.

– Îți pregătesc o cafea proaspătă. Am băut-o pe cea gata pregătită și ceea ce a mai rămas nu mai are nici o aromă.

Ea pregăti fierbătorul iar Marty se duse la fereastra din salon și se uită spre mare.

– Soțul tău înoată foarte bine, pare un atlet, pot să-i zăresc mușchii de aici. N-aș vrea

să fie prin preajma lui dacă este cumva nervos.

Miranda îi aruncă o privire nedumerită în timp ce punea pe masă două cești curate luate din dulap. Marty părea destul de bine alcătuit ; corpul lui zvelt și bronzat era pus în evidență de tricoul descheiat la gât și pantalonii săi scurți albi. Părul său auriu cârlionțat îi ascundea pielea fină, dar Marty nu avea atracția magnetică a lui Sean, deși era departe de a fi urât sau neinteresant. Marty avea înfățișarea unui iubitor de plăceri rafinate ; ea avea senzația că este lipsit de ambiție, ceea ce se explica, fără îndoială, prin faptul că trăia peste graniță, într-o societate străină. Nu dădea impresia că vrea să se fixeze într-un loc, simțindu-se bine acolo unde lucra. Cu siguranță că trăiește intens clipa, fără grija zilei de mâine.

– Ai pe cineva în Anglia ? îl întrebă ea și el dădu afirmativ din cap.

– Bineînțeles. Îi voi vedea pe membrii familiei mele săptămâna viitoare. Câteva zile în compania lor sunt de ajuns pentru mine. Când mă întorc acasă, îmi place să mă întâlnesc cu câțiva vechi prieteni și poate voi da o raită în Scoția pentru a pescui.

– Îți place sportul ?

Cafeaua începu să dea în clocot și Miranda se întoarse spre fierbător.

– Întotdeauna îmi place să fiu activ, spuse el, punând pe neașteptate mâna pe fusta ei

de plajă. Ce fustă drăguță ai, chiar sexy, mai ales cu bikini-ul care se vede.

Ea-și întoarse privirile supărate spre el.

– Marty, nu este cazul să flirtezi cu mine. Amintește-ți că sunt măritată.

El își retrase mâna și o privi cu ochi șăgalnici, zâmbind trist :

– Păcat, spuse el și ea nu se putu să nu surâdă văzând figura lui dezamăgită.

– Mă simt flatată, dar...

– Nu pot să te ispitesc ? făcu el pe un ton glumeț. Înainte ca Miranda să-i răspundă, un zgomot de pași pe parchet îi făcu să tresară speriați. Marty se îndepărtă repede de ea, ca și cum ar fi auzit o detunătură de pistol și zâmbetul îi pieri de pe buze. Se întoarse să vadă cine era.

Sean se ivi în pragul ușii și o privi cu niște ochi mânioși ; fața îi era încruntată și maxilarele rigide.

– Ce faci, nu-i răspunzi ? se adresă el Mirandei pe un ton aspru. Ce spui, poate să te ispitească ?

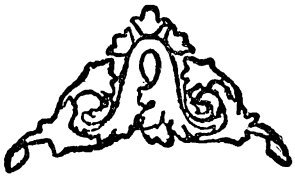

CAPITOLUL VII

Miranda rămase calmă și se întoarse să scoată din priză fierbătorul.

– Ai sosit la țanc pentru cafea, răspunse ea cu spatele la Sean, scoțând o altă ceașcă.

– A fost o glumă, încercă Marty să explice situația cu o voce sugrumată, uitându-se la podea de parcă ar fi vrut să se deschidă pământul și să-l înghită.

– Eu nu glumesc defel, îl asigură Sean.

Miranda se răsuci cu fața spre ei, zâmbind dulce.

– Soțului meu îi place să pună punctul pe i. Îi turnă cafeaua în cești și-l întrebă pe Marty Vrei frișcă și zahăr ?

Acesta se uită la ceasul de la mână și-și încruntă fruntea

– Ia te uită, cât e ceasul – am o întâlnire la ora unsprezece și mi-e teamă că voi întârzia. Îmi pare rău, dar nu pot să mai beau cafea, poate altă dată. Vă mulțumesc din nou pentru că mi-ați salvat viața, îi spuse el Mirandei. Am plecat.

Sean se duse la ușa de la intrare și o deschise în grabă, de parcă ar fi vrut să grăbească plecarea musafirului inoportun. Marty dispăru și Sean trânti cu putere ușa în urma lui. Miranda termină de turnat cafeaua, simțindu-se furioasă. Făcea totul în mod automat.

Sean se înapoie în bucătărie și se sprijini de ușă.

– Cât timp a stat ?

Ea se gândi o clipă și spuse

– Zece minute.

El se uita încruntat la fusta ei de plajă, transparentă și la bikini-ul ce se întrezărea. Făcu o grimasă la vederea curbelor trupului ei și Miranda îi înfruntă privirile, indignată de atitudinea lui. Cum îndrăznise să se uite dispreţuitor la ea, ca și cum ar fi surprins-o într-o situație compromițătoare ?

– Destul de mult, comentă el pe un ton sever.

– De ce crezi că a durat mult?

– Oh, nu vreau să ți-l scot din minte, zâmbi el pe un ton sarcastic.

– Văd că aluziile tale sunt destul de transparente, răbufni ea cu fața congestionată de furie.

– Poți constata că nu ți-am spus că te culci cu el...

– Văd, cum să nu, îți mulțumesc ! îi tăie ea vorba...

El continuă să zâmbească batjocoritor, fără să dea importanță vorbelor ei.

Acest flăcău a venit aici pentru ochii tăi frumoși. Este evident că te-a plăcut încă din ziua când l-ai adus în casă și eram sigur că se va întoarce.

– Ți-a adus înapoi halatul pe care l-a dat la spălătorie. Este un tip politicos, spre deosebire de manierele tale brutale.

– Eu nu mă dau la soțiile altor bărbați.

– Încearcă mai întâi cu nevasta ta, replică el fără să se stăpânească și rămase cu ochii ațintiți asupra lui.

El se uită la ea mai liniștit.

– Bine, bine, murmură el cu o scânteiere ciudată în ochi. De ce nu m-ai anunțat mai mainte ?

Miranda constată cu spaimă că el înaintează încetișor spre ea și începu să se dea înapoi cu răsuflarea tăiată.

– Asta nu a fost o invitație, spuse ea pe un ton apăsat, întinzând o mână pentru a-l opri.

El o apucă de mână și o îndepărtă, zâmbind într-un mod misterios. Ea se sprijini cu hotărâre pe picioare și, ca un catâr încăpățânat, refuză să se apropie de el, clătinându-și capul și Sean mai făcu un pas înainte punând mâna ei pe talia lui și ținând-o acolo cu putere.

– Încetează ! țipă Miranda stupefiată, deoarece nu se aștepta la o astfel de reacție din partea lui. Nu-l văzuse niciodată pe Sean într-o asemenea dispoziție ; o înfricoșa, ne-

știind cum să se poarte cu el. Scânteierile din privirile lui erau destul de neliniștitoare și o făcură să-i bată pulsul mai tare.

– Avem o convenție, nu uita ! zise ea aproape cu disperare, trecând cu degetele pe pielea mătăsoasă a obrajilor, lăsând urme albe.

– Văd că-ți schimbi cam des opinia, comentă el, mângâind-o cu un deget pe buze, în timp ce ea rămase înlemnită. El se apropiase și mai mult de ea, încât îi simțea căldura trupului.

– Mai întâi nu accepți să mă dau la tine, apoi te plângi că nu atentez la pudoarea ta, spune și tu dacă acestea nu sunt manifestări tipice ale unei femei imprevizibile ?

Degetele lui coborâră încet la gât și ea simțea atingerea lor rece ca niște picături de apă șiroindu-i pe piele.

Ea tremură neputincioasă.

– Nu asta am vrut să spun... chiar dacă te gândești la altceva, rosti ea înfrigurată.

Ochii lui o priveau într-un mod ironic.

– La ce anume, Miranda ?

El o atinse cu buzele ușor pe obraji, apoi o sărută cu gingășie pe mâna cu care își acoperea pieptul, transmițându-i fiori de plăcere. În mod instinctiv, mâna cealaltă se desfăcu din strânsoarea lui și începu să-l mângâie pe șold.

– Nu trebuie, exclamă ea pierdută, ținându-și ochii închiși și buzele întredeschise pentru a-i primi sărutul.

Nu-ți place ? o întrebă el, chicotind ușor, sărutând-o mai apăsat în timp ce mâna lui îi înconjură talia trăgând-o cu putere spre el. Ea nici nu mai auzi întrebarea lui ironică, pentru că simțurile sale se aprinseseră ca o văpaie.

Îl cuprinse cu mâinile și-l strânse în brațe. O căldură puternică îi învălui trupul și își puse capul pe umărul lui, uitându-se la el. Pielea lui avea mirosul mării și ea începu să-l sărute pe gât, simțind gustul sării.

El gâfâi când începu să-i mângâie părul cu mână, în timp ce cu cealaltă îi dezmierda trupul unduios, descoperindu-i formele și contururile cu răbdare.

Ea simți că mâna lui alunecă ușor sub bluză și un val de plăcere o cuprinse când degetele lui ajunseră la sâni. Clătină din cap și-i căută cu înfrigurare buzele, fără să-i mai pese de gestul ei.

Erau acum strâns îmbrățișați, și căldura sânilor ei se transmitea pielii lui de pe piept, buzele ei ardeau și mâinile îl strângeau cu putere. Când el îi desfăcu bretelele de la bikini, nu făcu nici o mișcare de protest. Goală pe dedesubt, se lipi și mai tare de el, înfigându-și degetele în părul lui negru, apăsându-i cu putere capul și-l sărută înfrigurată.

Mâinile lui Sean se încolăciră în jurul taliei ei și o strânseră cu putere, fără să-și desprin-

dă buzele din sărut şi el începu să se mişte încet, conducând-o spre dormitor, astfel că ea simţea că pluteşte, fără să-şi mai simtă greutatea trupului şi fără să mai protesteze.

Vocea conştiinţei îi spuse că nu trebuie să se lase în voia lui, dar ea nu mai fu capabilă să asculte de raţiune ; prea fusese dirijată numai de luciditate şi de reţinere. Îl dorea pe Sean cu o pasiune răvăşitoare care o făcu să se abandoneze dorinţei lui. Dacă ar fi îndrăznit să-l oprească în acest moment, ar fi însemnat să declanşeze o tensiune interioară dăunătoare din cauza frustrării.

Sean ajunse în dormitor şi se desprinse din îmbrăţişarea care parcă nu se mai termina. Ea rămase cu ochii închişi, de teamă să nu distrugă vraja acestor clipe pline de iubire ; el începu s-o sărute pe sâni cu patimă, trezindu-i sfârcurile care deveniră obraznice. Buzele lui coborâră până la pielea delicată a buricului, apoi o sărută cu gingăşie pe pântecul neted. Miranda gemu înfrigurată când el o mângâie pe pielea fină a coapselor, în timp ce gura lui era o văpaie neîntreruptă.

Niciodată n-o mai îmbrăţişase în felul acesta. În trecut, el se purtase cu blândeţe şi întotdeauna ea se împotrivise când mângâierile deveneau prea îndrăzneţe. Atunci ea se întrebase îngrijorată dacă o va putea mângâia aşa cum visase pentru a-i arăta ce înseamnă ade-

vinata pasiune. Îl suspectase mereu că este o ființă rece, dar în prezent nu mai avea nici o îndoială în privința senzualității lui. Sărutările lui intime o cutremurară și ea îi cuprinse capul cu amândouă mâinile, petrecându-i-le prin părul mătăsos.

El se ridică în picioare și ea se uita la el printre gene. Era congestionat la față și respira gâfâind ; trăsăturile îi erau schimbate, încât îi dădeau un aspect neobișnuit și amenințător. În tăcere, o împinse încet spre pat și ea i se supuse întinzându-se pe spate ca și cum nu și-ar mai fi simțit trupul.

El se ivi deasupra ei un moment mai târziu. Trupul lui gol o apăsă și ea scoase un geamăt ușor, uitându-se la el cu ochii mari deschiși, cu pasiune și nerăbdare.

— Ești atât de greu ! protestă ea tremurând.

El o liniști zâmbindu-i cu căldură, în timp ce se apropia cu buzele de chipul ei. Mușchii încordați ai gâtului trădau tensiunea care îl stăpânea.

Chiar atât de greu ? Îmi pare rău că sunt prea grăbit pentru a-ți aminti... dar aceasta este greșeala ta ! Te-ai înverșunat să mă perpelești, încât răbdarea mea s-a dus dracului.

El se aplecă și o sărută fierbinte pe pielea dintre sâni, oftând :

Te doresc acum, Miranda, fără amânare sau șiretlicuri.

Gura lui îi strivea sfârcurile care erau ca două coarne de melc.

– De când am ajuns aici, mă torturezi fără încetare. Crezi că mi-a fost ușor să dorm în aceeași cameră cu tine și să stau liniștit ? De ce crezi că m-am culcat atât de târziu și m-am sculat atât de devreme ? Dacă nu mă abțineam, te-aș fi iubit din prima noapte.

Miranda stătea nemișcată, ascultând cuvintele lui cu fruntea încruntată. Tot corpul ei vibra sub mângâierile lui care deveneau din ce în ce mai intense, dovedindu-i cât de mult o dorește în acest moment, dar dacă i-ar fi cedat, ce putea rezolva ? Fără îndoială că dacă Sean obținea o victorie atât de ușoară, căsnicia lor s-ar fi dus de râpă. Ea îi captase atenția tocmai ținându-l la distanță ; odată dorința de posedare satisfăcută, îi va mai purta el același interes ?

Nu trebuise să-l lase să ajungă atât de departe încât să-i trezească propria dorință. Cum va putea să iasă nepriînită din această încăpere ?

Luă o hotărâre rapidă, clipind din ochi și, punând o mână în părul lui negru, începu să-l împingă.

– Sean...

– Liniște, gemu el, dând din cap pentru a scăpa de mâna ei. Nu mai vorbi, Miranda. Nu acum... Avem de făcut lucruri mult mai bune și m-ai chinuit prea multă vreme ca să mă mai abțin.

Mai întâi răspunde-mi la o întrebare

Îi dădu din cap afirmativ, închizând ochii. După câteva clipe se uită din nou la ea, iritat.

Nu-mi place tonul vocii tale, mi-ai pus deja o grozavă de întrebări şi n-ai fost satisfăcută de răspunsurile mele.

Erai sau nu îndrăgostit de mine când mi-ai cerut mâna ? îl întrebă ea înainte ca el să înceapă s-o iubească şi ea se uită fix în ochii lui aşteptându-i răspunsul.

Îi păru încurcat şi surprins de întrebare şi începu să se gândească, cu chipul încordat şi cu o privire nehotărâtă.

De ce pun femeile întotdeauna întrebări prosteşti ?! exclamă el supărat, lăsându-se pe spate. Ce vrei să-ţi răspund ? Să te mint ? Să încropesc un basm pentru a-ţi satisface dorinţa de a şti cu exactitate ceea ce cunoşti deja destul de bine ? Miranda, până acum n-am fost sigur că şi tu mă doreşti, dar am văzut că m-am înşelat. Poate nu vrei să mărturiseşti lucrul acesta, dar aş putea să-ţi demonstrez de îndată cât de mult mă doreşti. Vocea lui tremura uşor şi deveni răguşită, dându-i fiori pe spinare. El o privi cu intensitate şi-i zâmbi cu căldură.

Nu vezi că este foarte simplu ? Mă doreşti şi te doresc, suntem căsătoriţi — ceea ce, iacă mă gândesc bine, ne uşurează sarcina de a şti care sunt sentimentele noastre.

Ea simți un nod în gât dar se forță să-i zâmbească.

– Dar nu este vorba de sentimente, Sean, ci de ceva instinctiv. Te-am întrebat dacă poți să mă dorești ca și cum aș fi oricare altă femeie și pe care ai uita-o imediat ce ai făcut dragoste cu ea ?

El răspunse pe un ton iritat

– De ce ne afundăm în întrebări ipotetice ? Tu nu ești o femeie oarecare. Ești soția mea și nu te voi părăsi după ce vom face dragoste ; din contră, vom trăi viața împreună și cu cât începem mai repede, cu atât va fi mai bine.

Ea puse o mână pe umărul lui și-l întrebă îngândurată

– Să punem în alt fel întrebarea ipotetică. Sean, ce poți să spui dacă aș vrea să mă culc cu Marty Knox ?

El făcu ochii mari.

– Chiar ai vrea ?

– Nu acesta este miezul problemei ; nu contează dacă ești sau nu îndrăgostit, sexul este o chestiune ce ține de o necesitate fizică. În acest caz, de ce trebuie să te prefer pe tine în locul lui ?

El rămase nemișcat, uitându-se la ea cu mirare, încleștându-și maxilarele.

– Este prea târziu să-ți mai faci astfel de probleme. Suntem căsătoriți și-mi pare rău să-ți spun, dar nu mai ai dreptul să optezi dacă ai fi fost mai fericită cu el decât cu mine.

– Dar căsătoria nu este un dar permanent, spuse ea istovită. Se gândea că nu ajunge niciodată cu discuția aceasta ; el refuza să priceapă ce vrea ea să spună, poate pentru că era incapabil de iubire.

– A noastră este, rosti el pe un ton hotărât care o făcu să tresară. Ochii lui păreau că doresc să-i transmită această convingere fermă. Miranda, aș fi putut să te mint destul de ușor, dar nu mi-am permis acest lucru, căci, dacă n-aș fi fost cinstit cu tine în privința motivelor care au stat la baza acestei căsnicii, nici nu vreau să mă gândesc ce fel de viață am fi putut avea împreună ! Nu sunt un tip romantic. Nici nu sunt sigur dacă știu prea bine ce înseamnă să fii „îndrăgostit" Până acum n-am iubit pe nimeni. Am fost prea ocupat pentru a-mi pierde timpul făcând curte unei fete. Înțeleg mai bine sexul, această nevoie biologică pe care n-o putem îngrădi. Înțeleg de asemenea și afecțiunea pentru tine, și-mi placi foarte mult, deși uneori mă scoți din sărite. Îmi place să fiu cu tine, ți-aș duce dorul dacă n-ai fi în preajma mea și reprezinți pentru mine mai mult decât oricare femeie pe care am întâlnit-o. Dacă tot ce ți-am spus înseamnă să iubești, poate că ne certăm doar pentru că nu suntem de acord cu definiția acestei noțiuni.

Ea râse mâhnită.

Nu, Sean, nu vorbim despre același lucru. Diana a avut dreptate.

Ochii lui rămaseră larg deschiși și exclamă mirat :

— Diana ? Care Diana ?

Ea nu-și dăduse seama că scăpase tocmai numele pe care nu trebuia să-l pronunțe, de aceea rosti încurcată, uitându-se într-o parte

— Oh, n-are nici importanță.

— Ba are, replică el, dacă această femeie și-a exprimat părerea despre mine și căsătoria mea. Eu cunosc numai o singură femeie cu acest nume. Câte știi tu ? Sau vorbim amândoi de secretara tatălui tău ?

Ea dădu din umeri.

— Da, este vorba de secretara tatei.

Ce rost avea acum acest lucru ? se întrebă ea. Nu conta dacă el știe de unde vin îndoielile ei.

— La ce s-a referit Diana ? se interesă el.

Ea ezită câteva clipe, apoi îi spuse :

— Oh, a spus că te-ai însurat cu mine pentru...

— Compania tatălui tău ? termină el fraza ei. Așadar de la ea ți-a venit ideea asta ! Foarte bine, n-am decât să-i transmit domnișoarei Cobbold recunoștința mea pentru distrugerea lunii mele de miere. Ce ți-a mai spus ?

— De fapt, n-a vorbit cu mine. Am auzit-o când discuta cu altcineva. Miranda se simțea tristă când își reamintea scena la care asistase, satisfacția malițioasă a secretarei și remarcile ei josnice despre Sean și Ferdy îi făceau scârbă.

Discuta cu altă persoană despre problemele mele personale ? Oh, Doamne, bârfa ei se referea şi la firmă ? oftă Sean care se congestionă cu indignare.

– Vorbea cu vărul ei. Mă îndoiesc că ar fi împărtăşit altcuiva opiniile sale.

– Vărul ei ? Tipul care lucrează la departamentul de vânzări ?

Miranda râse încurcată.

– Văd că ştii mai multe decât mine ; habar nu aveam că vărul ei lucrează la noi.

El îşi trecu mâna prin părul său negru, dându-l într-o parte cu un gest nervos.

– Când ai surprins discuţia lor ?

– La petrecerea organizată de tata, şopti ea.

– Înseamnă că în seara dinaintea nunţii ! exclamă el, fără să mai aştepte confirmarea ei. Acum înţeleg. Cum poţi să crezi toate bălăvirnele ei ? De aceea te-ai supărat şi ai vrut să amâni ceremonia religioasă ?

El făcu o pauză lungă, apoi se dădu jos din pat şi se îmbrăcă rapid.

Ea se înfăşură într-un cearşaf, căci începuse să-şi simtă pielea rece.

După ce-şi puse o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou din bumbac de culoare bleumarin, Sean se întoarse la capul patului şi, punându-şi mâinile în şold, o întrebă pe un ton agresiv

– Foarte bine, spune-mi tot ce-ai auzit. Să nu omiți nici un amănunt, vreau să știu foarte bine cât de mult a putut să te influențeze.

Cu puțină vreme în urmă fusese un amant nerăbdător, acum era un om de afaceri implacabil care cere explicații din partea unui martor fără voie.

Miranda nu știa care aspect al personalității lui putea să-i fie pe plac ca om de afaceri invulnerabil sau ca îndrăgostit care poate să sufere ca și ceilalți oameni.

– Nu-mi place deloc Diana, zise ea. De fapt, o detest, dar ceea ce a spus s-a dovedit a fi adevărat. Cred că am știut de mult timp acest lucru, dar n-am recunoscut existența sa decât în momentul când am auzit vorbele ei. Ea n-a știut că o ascult și n-a vrut să-mi transmită opinia ei. Nu te poți încrede prea mult într-o discuție particulară.

– Pot fi sigur că Ferdy este la curent cu opinia ei, remarcă el rânjind. Este doar secretara lui. Dacă ea-și permite să bârfească despre viața lui personală, îți dai seama ce este în stare să-i spună vărului sau cine mai știe cui ?

– Oh, mă îndoiesc că a vorbit cu altcineva așa cum a făcut-o cu vărul ei, spuse ea pe un ton ironic, uitându-se la Sean. Ezită o clipă, apoi adăugă : Știi că are de gând să se mărite cu Ferdy ?

Chipul lui rămase neclintit.

– Ai auzit ceva în această privință ?

– Da, vorbea de faptul că va trebui să urgenteze lucrurile. Spunea toate acestea aproape fără să se ferească. Miranda își aminti ceva și zâmbi disprețuitor. A spus că dacă va avea un fiu, toate planurile tale vor fi sortite eșecului.

El făcu o strâmbătură.

– Ce caracter minunat are !

– Am impresia că a nimerit direct la țintă, nu-i așa ? spuse Miranda cu ironie și el se uită supărat la ea.

– Văd că perspectiva asta te încântă !

– Toată povestea asta cuprinde și o doză de umor. După tot ce ai făcut pentru a obține conducerea companiei... să te trezești că altcineva îți ia locul ! Cred că nici Diana nu crede în dragoste. Ea nu este capabilă de un asemenea plan urzit cu sânge rece, dar poate că, văzând ce unelteşti, i-a trecut prin cap să te mai'le !

Mă măgulești, replică el cu un sarcasm amar.

Așa ai impresia ? se încruntă ea și el îi aruncă o privire îngândurată.

Miranda, ești plină de surprize mi-ai arătat în ultimele zile mai multe laturi ale caracterului tău decât m-ai lăsat să ghicesc înainte de a fi căsătoriți. Ai o limbă veninoasă ca un scorpion atunci când vrei să rănești pe cineva.

Se îndreptă spre ușă și uitându-se la figura ei îngrijorată, exclamă

— M-ai întrebat care a fost motivul pentru care te-am luat de nevastă și am fost cinstit. Este timpul să-mi mărturisești de ce te-ai măritat cu mine.

Ea nu se aștepta la această întrebare care o luă pe nepregătite. Trase aer adânc în piept și-și mușcă buza inferioară, neștiind ce răspuns să-i dea. Ultimul lucru pe care ar fi putut să-l facă, era să-i destăinuiască adevărul, după ce el mărturisise că nu este îndrăgostit de ea. Mai bine ar muri decât să-i spună cât de mult îl iubește.

Miranda căută să amâne răspunsul.

— Tocmai mă întrebam chiar eu ce m-a împins să fac acest pas.

Sean aștepta cu răbdare până când ea se va hotărî să vorbească deschis, dar cum ea tăcea, exclamă

— Ăsta este răspunsul tău ?

— Pe moment, zise ea dând din umeri.

— Mă duc să fac o plimbare cu mașina. Vii și tu cu mine ? Sau preferi să înoți ?

— Așteaptă-mă. Mă îmbrac într-un minut.

El ieși din cameră și ea rămase câteva momente cu privirea în gol, cu chipul marcat de tristețe. În sfârșit, aflase că Sean nu fusese niciodată îndrăgostit de ea. Recunoscuse cel puțin acest lucru. Putea să se consoleze că nu iubise pe nimeni altcineva, dar Miranda nu

putea avea decât o satisfacție amară. Aproape a-i venea să plângă, dar se stăpâni să nu aibă tocmai acum o asemenea slăbiciune.

Se dădu jos din pat și se îmbrăcă în grabă. Zilele scurse până acum i se păruseră că au trecut prea repede. Ar fi trebuit să fie cele mai frumoase din viața ei și se dovediseră a fi cele mai nenorocite din câte avusese până acum.

Dacă va pronunța cineva cuvintele „lună de miere", va urla ca o nebună.

★
★ ★

Cearta lor se repercută fără îndoială asupra atmosferei dintre ei. Sean conducea de-a dreptul pe câmpuri sau pe drumuri desfundate și mașina făcea niște salturi atât de violente la hopuri, încât Miranda scotea gemete de frică. El părea foarte amuzat de țipetele ei și izbucni chiar în hohote de râs când, la o frână bruscă, ea fu cât pe ce să fie proiectată prin parbriz.

Murind de spaimă, ea se răți la el :

Nu-i nimic de râs. Încetinește !

Arăți de parcă te-a speriat un răufăcător ! glumi el.

Mașina nu este făcută să meargă prin toate gropile.

Mi-e teamă că nu prea mai avem benzină. Mai bine te-ai ruga să ajungem la șosea,

altfel vom fi nevoiți să mergem o bună bucată pe jos.

Ea îi aruncă o privire mânioasă.

– Dacă alt bărbat mi-ar fi spus lucrul acesta, aș fi putut fi bănuitoare, dar nu este cazul cu tine.

Pe buzele lui Sean flutură un surâs.

– Niciodată n-am fost nevoit să folosesc asemenea trucuri vechi.

– Îmi dau seama că fetele cădeau leșinate în brațele tale, nu-i așa ? îi spuse ea în bătaie de joc, întrebându-se câte cuceriri făcuse el înainte de-a o cunoaște. Sean nu mărturisise nimic despre trecutul său.

Chipul lui deveni serios.

– Ți-am spus că n-am avut timp să mă ocup prea mult de femei. Am curoscut multe fete, dar nici una n-a reușit să mă intereseze încât să devină aleasa mea.

– Te-a interesat numai cariera ta ? se interesă Miranda curioasă.

Oare numai ambiția de-a reuși îl mânase în viață ? Neglijase celelalte aspecte ale vieții ?

– A trebuit să mă îngrijesc de creșterea lui Declan și nu prea am avut mulți bani la dispoziție. Părinții nu mi-au lăsat o moștenire importantă. Am fost nevoit să lucrez din greu pentru a reuși în viață.

Sean continuă să conducă în tăcere câteva momente, apoi adăugă :

Cred că așa este caracterul meu. Nu știu prea bine de ce am ales această cale. Oare oamenii își pot da seama de firea lor adevărată ? Presupun că un psiholog ar afirma că un frate mai mare se consideră responsabil pentru soarta fraților mai mici sau, mai bine, puteа să dau vina pe ereditate. N-am simțit vreodată nevoia să-mi analizez comportamentul. De aceea este o mică diferență între felul meu de a fi și modul cum acționez.

Pentru tine poate, dar pentru alții se pune problema unei introspecții, afirmă ea pe un ton neutru.

– Vrei să spui că acesta este cazul tău ?

Poate, răspunse ea evaziv.

El se uita la drum, dar cuvintele ei păreau că-l marcaseră destul de mult. Miranda îl observă în tăcere, cu inima îndoită. Începea să creadă că Sean este nedezvoltat din punct de vedere emoțional, incapabil să primească sau să dăruiască un dram de iubire. Oare moartea părinților avea o legătură cu asta ? Ea clătină din cap. Poate că Sean avusese dreptate nu exista o mare diferență între fapte și sentimente și el nu se lăsa pradă emoțiilor, cu excepția unor evenimente extrem de importante din viața lui. Arătase destul de clar că are un simț deosebit al posesiunii ; reacția față de apariția lui Marty în viața lor îi demonstrase îndeajuns acest lucru. Putea de asemenea fi gelos, ardea de dorința de a face dragoste și era hotărât

să păstreze orice bun dobândit. Într-un fel, comportamentul lui era deficitar în câmpul plin de gingășie și căldură al emoțiilor firilor sensibile. Pentru ea întrebarea care se punea era putea el să se schimbe ? Va învăța el că trebuie să aibă grijă de ea cu totul altfel decât ca de o femeie pe care dorește s-o posede ?

Ajunseseră, din fericire, la o stație de benzină înainte de-a rămâne în pană de combustibil și el o conduse la un mic restaurant de lângă un port animat pentru a lua masa de prânz aleseseră niște preparate din fructe de mare și, așezați la umbra unor umbrele vopsite în alb și roșu, se uitau la pescarii care întindeau năvoadele înconjurați de zgomotul activităților febrile ale hamalilor care descărcau mărfurile din calele vapoarelor. Era ziua cea mai frumoasă pe care o petreceau împreună pe insulă, și când se reîntoarseră la vilă, Miranda era îmbătată de soare și de aerul sărat al mării. Ațipise în mașină cu capul pe umărul lui Sean și el o trezi cu gingășie când parcă mașina în fața vilei.

Armonia dintre ei nu dură, din păcate, decât până în momentul când intrară în salon. El se opri în fața mesei, uitându-se încruntat la vazele cu flori.

— De la cine le-ai primit ? Ți le-a dat grădinarul ?

Miranda răspunse, fără să se gândească la urmări

— Nu, le-a adus Marty.

El se întoarse spre ea, aruncându-i o privire dezaprobatoare, care nu mai avea nevoie de cuvinte.

Ea ar fi dat oricât ca să afle cam ce gândea el în acest moment.

Vă recomandăm

Miriam Mac Gregor – Scara destinului

(Ed. Alcris, „Colecția ROZ" nr. 5)

Un banal accident schimbă radical viața Delciei. Ciocnindu-se de Brad Bellamy, acesta cade rupându-și mâna dreaptă. Fiind scriitor, Brad are de predat editurii ultimul roman pe care nu-l poate termina la timp din cauza fracturii. Delcie acceptă să-și petreacă vacanța la el pentru a-l ajuta să-și termine cartea. Dar când observă că Brad este stângaci, fata începe să-și pună întrebări... Ce aștepta el de la ea ?

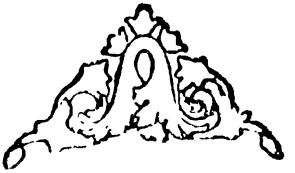

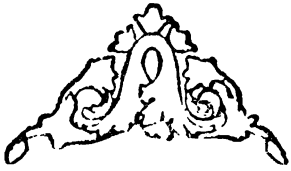

CAPITOLUL VIII

Se întoarseră la Londra în mijlocul unei puternice furtuni de zăpadă. Miranda se uita uluită, prin hublou, la vârtejul fulgilor mari şi nu-i venea să creadă că plecase dintr-o insulă unde se bronzase la soarele arzător de la tropice. Pilotul avionului anunţase pasagerii că vremea în Marea Britanie este destul de urâtă, dar ea nu se aşteptase la o furtună de zăpadă tocmai la jumătatea lunii aprilie. Chiar şi pentru Anglia timpul era neaşteptat de rece. Pe şoseaua de la aeroport observară utilaje pentru îndepărtarea zăpezii şi traficul era îngreunat. Maşinile se mişcau într-un ritm lent şi şoferii, care conduceau cu greutate, se arătau a fi foarte prost dispuşi. Claxoanele se auzeau în jurul lor fără încetare, iar Sean se străduia să se strecoare printre celelalte maşini şi troienele de zăpadă.

Miranda stătea alături de el şi tremura în hainele sale subţiri. Viscolul se înteţi şi parbrizul fu acoperit de zăpadă în ciuda ştergătoarelor, astfel că Sean îşi plecă trupul în faţă pentru a vedea pe unde merge. Casa lor nu

era încă terminată ; constructorul nu-și ținuse promisiunile și toate renovările nu fuseseră gata până la nuntă. Sean îl amenințase pe antreprenor că dacă până la sfârșitul lunii aprilie decorațiunile interioare nu sunt încheiate, îl va da în judecată. Trebuiau să locuiască în casa lui Ferdy, căci între timp, Sean își vânduse apartamentul din Londra. Noua lor casă fusese darul de nuntă al lui Ferdy pentru fiica sa, deși rămăsese încă proprietarul imobilului.

Sean se întoarse spre soția sa în momentul când opri mașina la un semafor.

— Îți este frig ?

— Îmi clănțăne dinții în gură, spuse ea și el îi luă o mână începând s-o frecționeze cu putere până când sângele reapăru în degetele ei înghețate. Ea ridică privirea și observă că semaforul își schimbase culoarea.

— Putem merge acum, îl anunță ea pe Sean.

Acesta îi dădu drumul mâinii și-și concentră atenția asupra traficului. Mașina fusese adusă de un șofer la aeroport, chiar în dimineața aceea, deoarece nu se știa când va sosi avionul, din cauza condițiilor meteorologice vitrege. Ferdy se îngrijise de transportul lor de la aeroport, cu grijă părintească.

Miranda se uita la câmpurile acoperite de zăpadă și se gândea la tatăl ei care nu precupețise nici un efort pentru fericirea ei. Nu putea fi supărată pe el. În ciuda aranjamentului pe care-l făcuse cu nunta ei, Ferdy se străduise

să-i asigure o viață lipsită de griji și gestul acesta de a trimite o mașină la aeroport pentru a fi sigur că vor avea cu ce se întoarce acasă, îi umplu inima de duioșie.

Ferdy se purta cu ea precum cloșca cu puișorii săi, neomițând nici un amănunt care să-i ușureze pașii în viață. În copilărie, ea se revoltase uneori împotriva acestei griji copleșitoare, dar pierderea mamei la o vârstă când avea nevoie de afecțiunea părinților o făcuse să accepte rolul protector al tatălui ei. Împrejurarea aceasta o făcuse să fie sensibilă la nevoia ființelor umane de a se bucura de dragoste și la modul în care iubirea este dăruită.

Ea se uita la Sean, gândindu-se că el nu descoperise încă această nevoie de a transmite iubire, dar spera că, așa cum ea învățase la o vârstă fragedă ce înseamnă să îndrăgești pe altcineva, tot așa și el va putea să se vindece de miopia lui emoțională. Uneori, săptămâna trecută, avusese impresia că speranța ei începe să se realizeze. Majoritatea timpului o petrecuseră pe plajă înotaseră și se bronzaseră la soare, mâncaseră salată și fructe, citiseră în tăcere sau discutaseră abordând subiecte banale ca amintiri din copilărie sau comentarii asupra filmelor și pieselor de teatru văzute împreună. Fusese o perioadă liniștită când putuseră să-și împărtășească fără reținere punctele de vedere sau atitudinile, căci înainte de căsătorie nu avuseseră acest prilej,

Sean fiind tot timpul extrem de ocupat și cu gândul mereu la afaceri.

Fusese atrasă de el de când îl văzuse pentru prima oară, dar știa că-l va cunoaște mai bine în aceste două săptămâni petrecute împreună decât în toată perioada de până la nuntă. În acest răstimp scurt avusese ocazia să fie surprinsă de caracterul lui, alteori chiar îngrijorată, dar uneori o distrase și chiar o încântase. Nu avusese răgazul să-și formeze o imagine clară despre soțul ei ; se simțea încă derutată și dorea să mai treacă ceva timp pentru a-și formula o părere definitivă despre el.

Fără îndoială că în următoarele săptămâni își va putea decanta impresiile și va înțelege ce fel de om este soțul ei. Oare și Sean avusese aceeași trăire ? Era tăcut dorind să-și ordoneze gândurile în legătură cu caracterul ei ?

Ea se uita la profilul lui încordat, zâmbind emoționată. Se căsătoriseră ca doi străini, dar deși relațiile dintre ei erau încă platonice, simțea că o intimitate deosebită se înfiripase între ei, cele două săptămâni petrecute împreună reușind să alcătuiască un cuplu, ceea ce nu se întâmplase în cele șase luni anterioare.

Sean se uita cu atenție prin parbriz și era nevoit deseori să frâneze pe neașteptate.

— Oh, ce vreme imposibilă ! exclamă el înciudat. Până acasă va trebui să facem cel puțin două ore în plus față de timpul obișnuit, dar nu îndrăznesc să ridic piciorul de pe pe-

dala de frână. Dacă accelerez puțin, alunecăm ca pe patinoar și ieșim de pe carosabil.

— Nu-i nici o grabă, îl asigură ea.

— Ești înghețată și vreau să ajungi cât mai repede la căldură, spuse el, urmărind mașina din față când văzu că șirul celorlalte vehicule se pune în mișcare.

Un moment mai târziu, ea îi spuse

— Ne întoarcem la lucru luni. Să sperăm că vremea se va îndrepta până atunci.

— Nu trebuie să muncești dacă nu-ți face plăcere, replică el. La urma-urmei, nu avem nevoie de bani.

— Îmi place munca mea, protestă ea cu vehemență. Am vrut să spun doar că-mi pare rău că vacanța noastră s-a terminat așa de repede, adăugă ea repede și pe un ton nesigur, întrebându-se dacă făcuse bine că-i mărturisise acest lucru.

El zâmbi ironic, fără să-și ia privirile de la drum.

— N-a fost o vacanță, a fost o *lună de miere*, în ciuda tuturor aparențelor.

Remarca lui o stânjeni și ea se uită la ceas, exclamând

— Am putea să-l găsim deja pe tata acasă ; vom ajunge după ora șase.

Sean o aprobă, mormăind ceva, acceptând să schimbe subiectul discuției.

Noaptea se lăsa devreme și cenușiul cerului se transformă într-o pâclă deasă. Sean

cuprinse luminile de poziție și farurile și fulgii păreau că dansează în aer, cuprinși de vârtejul iscat de vânt, apoi îngroșau stratul de zăpadă de pe șosea. Miranda începu să recunoască locurile pe unde treceau și simțea că apropierea de casă o îndepărtează și mai mult de cele două săptămâni petrecute atât de departe ; în curând familia îi va primi în sânul ei și Sean va reîncepe munca, poate că și ea va reintra în monotonia cotidiană. Rutina se va instaura și în relațiile dintre ei ; Sean va avea alte preocupări și nu va mai avea grija ei. Ea-și îndreptă privirea spre mâinile sale rebegite de frig. Cele două bijuterii de pe mâna stângă scânteiară și ea admiră montura de safir de pe inel care avea aproape aceeași culoare cu a ochilor ei ; verigheta i se părea grea și nu era încă obișnuită cu ea. Vremea de afară se înrăutățise ; furtuna schimbase peisajele și cu greu puteau fi recunoscute bornele kilometrice. Ultimele două săptămâni fuseseră ca o ieșire din timp și acum erau nevoiți să se întoarcă în lumea lor, iar ea avea o teamă nelămurită că nu aflase prea multe despre Sean pentru a pune pe linia de plutire căsnicia lor odată ce vor fi acasă.

Cu un oftat de ușurare, Sean îndreptă mașina pe drumul către casa lui Ferdy și Miranda zări în întuneric luminile de la ferestre care lăsau o dâră misterioasă în zăpada din grădină.

Când Sean ieşi din maşină, uşa de la intrare se deschise şi Ferdy le ieşi în întâmpinare, îmbrăcat într-un costum maro ; părul său argintiu lucea în lumină, iar trăsăturile feţei păreau destinse şi mulţumite.

– Ce zi îngrozitoare ! Tocmai acum s-a stricat vremea, când să vă întoarceţi acasă, spuse el şi o prinse în braţe pe Miranda care se repezise la pieptul lui. Intraţi în casă, să vă încălziţi. Cred că vântul ăsta de iarnă v-a înghetat şi sângele în vine. Oh, văd că eşti bronzată, draga mea, îi zise fiicei sale. Aţi avut timp frumos în Bahamas. Nici nu ştii cât de capricioasă este vremea aici primăvara...

O conduse pe Miranda în hol la lumină şi o privi îndelung, zâmbind fericit :

– Arăţi minunat. Ai avut o vacanţă frumoasă.

– Vremea a fost splendidă, nu prea călduroasă, exact atât cât a trebuit să mă bronzez fără a mă arde.

O zări pe menajera care venise să-l ajute pe Sean să care valizele şi care o salută cu căldură.

– Bună, doamnă Hammond.

Sean aduse primele două geamantane şi le lăsă în hol, plângându-se Mirandei

– Dumnezeu ştie ce-ai pus în ele, sunt extrem de grele. Cred că a adus destule daruri pentru a aproviziona un magazin, se adresă el lui Ferdy care râse la gluma lui şi-l bătu prietenește pe umăr.

– Ce bine-mi pare că vă revăd pe amândoi. V-am dus dorul, nu-i așa, doamnă Hammond ?

Menajera luă alte două valize și confirmă cu voioșie vorbele gazdei.

– Domnișoară Miranda, fără tine, casa asta a fost ca un mormânt. Nu prea am avut musafiri. Pot să servesc băuturile ? se adresă ea lui Ferdy.

– Vreți să beți ceva acum, sau preferați mai întâi să mergeți să vă schimbați ? Vă invit să luăm cina acasă. Nu cred că doriți să ieșiți în oraș pe o asemenea vijelie.

Miranda își scoase pardesiul și doamna Hammond îl luă imediat. Sean închise ușa de la intrare și se întoarse spre Ferdy, spunându-i

– Este o idee excelentă. N-aș ieși acum din casă pentru tot aurul din lume. Drumul de la aeroport a fost un coșmar. Abia am văzut pe unde am venit și nu sunt semne de încetare a viscolului. Mi-ar prinde bine o gură de whisky, dar mai întâi să ne schimbăm hainele. Am făcut o călătorie atât de lungă încât simt nevoia să mă odihnesc la căldură.

Își scoase pardesiul și-l întinse doamnei Hammond care-i spuse, zâmbind

– Dormitorul este cald și plăcut. V-am rezervat camera care se află la capătul coridorului, în fața dormitorului domnului Boston. Ea se întoarse spre Miranda Am mutat toate lucrurile, domnișoară... pardon, doamnă Hin-

ton. Trebuie să mă obișnuiesc cu acest nume, nu-i așa ?

– Desigur că va trebui să i te adresezi astfel, comentă Sean în glumă, fără să observe că Miranda făcuse o mutră mirată. Soția lui se stăpâni să protesteze, căci tatăl ei era de față. Ea era tulburată de știrea pe care le-o dăduse doamna Hammond până acum nu se gândise la faptul că va trebui să doarmă în același pat cu Sean. În timp ce urca treptele scării înaintea soțului ei, își mușca nervoasă buza inferioară, neștiind ce să facă. Ce motiv putea invoca pentru a cere o cameră separată ? Cum va putea împărți dormitorul cu Sean ?

Ei intrară în încăpere și el se uită curios la patul dublu îmbietor și ea se împurpură în obraji.

– Acum, asta e problema, comentă el pe un ton ironic, arătându-i patul. Ce ai de gând *să faci*, Miranda ?

– În acest moment să mă spăl și să-mi schimb rochia, răspunse ea fără să se uite în ochii lui.

El râse amuzat de stânjeneala ei.

– Foarte bine, păstrează-ți sângele rece, numai că pe mine nu mă poți păcăli. Nu-i așa că te frământă gândul cum să scapi de corvoada de a împărți patul cu mine ? Dacă te-ai gândit să mă rogi să fiu un gentleman și să dorm în fotoliu, poți fi dezamăgită ; este bine să cauți altă soluție. Pe o vreme atât de tică-

ioasă este firesc să prefer un pat confortabil și cald. El făcu o mică pauză, apoi adăugă pe un ton plin de subînțelesuri Mai ales cu o femeie alături.

— Asta s-o crezi tu ! fu replica ei tăioasă.

— Foarte bine, doamnă Hinton, aștept hotărârea dumneavoastră, spuse el pe același ton glumeț, scoțându-și cămașa și dând la iveală mușchii lui bine dezvoltați.

Ea luă din șifonier o rochie curată și se duse în sala de baie fără să-i răspundă. Se uită în oglindă și văzu cât de nervoasă este ; ochii ei scânteiau de indignare și obrajii-i erau în flăcări.

— Ei, ce soluție ai găsit? puse ea întrebarea imaginii din oglindă, dar nu primi nici un răspuns. Îi trecură prin minte mai multe idei, care mai de care mai năstrușnică să invoce faptul că are o boală contagioasă sau să aștepte până când toți s-au dus la culcare pentru a coborî în salon să doarmă într-un fotoliu. Până la urmă le respinse ca fiind imposibil de pus în practică. Doamna Hammond și-ar fi dat imediat seama dacă dormise în alt dormitor sau într-un fotoliu din salon. Încă din copilărie, Miranda știa că menajera are ochi de vultur și o minte isteață de parcă ar fi fost detectiv particular. N-ar fi surprins-o dacă ar fi auzit că doamna Hammond poate citi gândurile sau este în stare să treacă prin zid. Întotdeauna ghicise unde se ascundea când era fetiță și cunoștea orice mișcare a ei. Acesta fusese deza-

vantajul de a fi o familie strâns unită. Fiecare știa ce făceau și gândeau ceilalți membri. Nu existau secrete, probleme personale sau posibilitatea de a fi independent.

Când se înapoie de la baie, îl găsi pe Sean deja îmbrăcat ; purta o haină de culoare neagră, cambrată pe șold și pantaloni gri. Se bărbierise și-și periase părul negru lucios. Se întoarse spre ea, spunându-i pe același ton ironic

– N-ai găsit nici o soluție convenabilă ?

Ea preferă să nu răspundă înțepăturii lui și se duse direct la ușă.

– Ești gata să coborâm în salon ?

– Te aștept de cinci minute, se plânse el, venind în urma ei. Ce-ai făcut în baie, ai tricotat cumva acest pulovăr ? o întrebă el, apreciind frumosul pulovăr din cașmir roz și pantalonii de lână de culoare crem. Îmi vine să te iau în brațe, nu alta.

– Mulțumesc foarte mult, spuse ea pe un ton politicos. Ei îi plăcu complimentul dar era neliniștită de privirea lui încărcată de pasiune. Se vedea că el este într-o dispoziție răutăcioasă care o scotea din sărite și o indispuse tot restul serii. Fără să vrea, doamna Hammond o pusese într-o situație dificilă și după expresia feței soțului ei, era sigură că el nu avea de gând să lase să-i scape o asemenea ocazie. Se juca de-a pisica cu șoarecele cu ea și Miranda ar fi dat oricât să poată face să-i

piară surâsul ironic de pe buze. În timp ce cobora scara interioară se uită la ceasul de la mână. Era aproape şapte şi jumătate. Avea un răgaz de câteva ore pentru a găsi o ieşire din această încurcătură.

În momentul când ea duse mâna spre clanţa de la uşa salonului, el îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei.

Ea rămase surprinsă, dar Sean se grăbi să deschidă uşa şi o conduse în încăpere, ţinând-o într-o îmbrăţişare tandră. Ea avu răgazul să schiţeze un zâmbet, căci Ferdy le făcu semn bucuros să ia loc la masă.

– În sfârşit, iată-vă ! Începusem să ne îngrijorăm că nu mai coborâţi, li se adresă el, pe un ton aluziv. Veniţi mai aproape de cămin, cred că sunteţi încă îngheţaţi. Ce beţi ? Eu şi cu Diana avem deja câteva pahare în plus. Sean, vrei whisky ?

– Da, îmi va face bine, răspunse Sean, uitându-se nemulţumit la Diana care le adresase un zâmbet cald din fotoliul care se afla lângă şemineu.

– Bună, Diana, ce mai faci ?

– Bine, mulţumesc, răspunse ea, întinzându-şi trupul fin ca de felină, făcând un gest de mulţumire. Cum vă simţiţi voi ? Luna de miere a fost extraordinară ? rosti ea pe un ton suav dar prefăcut. Ferdy nu-şi dădu seama de aceasta, dar Miranda sesiză imediat aluziile Dianei şi observă că Sean se schimbase la

față, semn că și el pricepuse același lucru ca și ea.

Sean se prefăcu că nu remarcase dedesubturile vorbelor Dianei și privirea ei maliționsă și răspunse cu nonșalanță, sărutând mâna soției sale cu multă tandrețe.

– Nici un moment de plictiseală !

– Oh, ce lucru încântător, continuă Diana, arborând alt zâmbet, profesional. Căsătoria îți prieste, Sean ; arăți ca un motan care a lins un borcan de smântână.

Miranda se așeză pe canapea alături de Sean care-și puse o mână pe după umerii ei, în semn de îmbrățișare ostentativă pentru a arăta că-i aparține.

Tatăl ei n-o întrebă ce băutură dorește, cunoscându-i preferințele. Ferdy îi întinse paharul cu whisky lui Sean iar ei îi dădu un pahar cu vișinată care scânteia în lumina focului din cămin.

Ferdy se așeză în celălalt fotoliu de lângă șemineu și puse pe măsuță două pahare pentru el și Diana.

– Vă deranjează un toast ? întrebă el. Soții Hinton zâmbiră și Ferdy continuă Să bem pentru voi, urându-vă o viață lungă și fericită !

Diana ridică și ea paharul pentru a toasta cu toți membrii familiei, dar zâmbetul ei era tot atât de fals ca și genele. Miranda se uită la ea cu ostilitate. Pentru ce-o invitase Ferdy în seara asta ? Era doar o cină luată în familie cei trei membri ai clanului aveau ocazia

să ia masa pentru prima dată de la întoarcerea proaspeților căsătoriți. Pentru ce o alesese pe Diana, dintre toate cunoștințele ? Un fior rece îi străbătu șira spinării în timp ce se uita la picioarele lungi ale Dianei pe care aceasta le întinsese într-un gest provocator.

Prezența secretarei în această seară nu se datora oare unei înțelegeri dintre ea și Ferdy ? Nu cumva tatăl ei va face un anunț oficial de căsătorie ? Diana părea că se simte ca acasă, având pe ea o rochie neagră foarte scurtă care-i dezvelea mai mult decât îi acoperea corpul ei zvelt. Așa cum stătea tolănită în fotoliu, părea o femeie fatală care dorea să-și expună farmecele provocatoare. Pulovărul ei negru avea un decolteu generos care lăsa să se vadă sânii mari și rotunzi și se mula pe șoldurile ei apetisante.

Miranda își îndreptă privirile spre focul din cămin, simțind că atmosfera din cameră devine încordată. Dacă tatăl ei o va lua de soție pe Diana, situația ei se va înrăutăți imediat. Fără îndoială că va ști să-și aleagă mijloacele de-a o face să părăsească această casă și Ferdy nici nu-și va da seama că propria fiică este îndepărtată de intrigile Dianei.

— Cum ați găsit vila ? se interesă Ferdy și Sean începu să descrie interioarele, apoi vorbi despre peisajele minunate din insulă și de restaurantele pescărești care aveau preparate culinare extraordinare.

– Parcă am auzit vorbindu-se de cadouri, zise Ferdy puțin mai târziu și Miranda se simți obligată să intervină, după ce puse paharul cu vișinată pe măsuța din fața canapelei.

– Nu le-am despachetat încă, tată.

Ferdy făcu o mutră bosumflată.

– Trebuie să aștept până mâine ? Vreau să știu ce ai cumpărat pentru mine.

Ea izbucni în râs, ridicându-se.

– Foarte bine, mă duc să le aduc, acceptă ea supusă. Parcă ești un copil.

Ferdy se ridică la rândul său.

– Vin cu tine să te țin de vorbă până le găsești, îi spuse el și ea înțelese că darurile fuseseră numai un pretext pentru a putea fi singuri. De bună seamă avea ceva important. Inima ei începu să bată cu putere. Nu cumva o va anunța de intenția de a se căsători cu Diana ? Cum va trebui să reacționeze la auzul acestei vești ? N-o simpatiza pe secretară și nu era încântată că aceasta va deveni un membru al familiei sale ; pe de altă parte, va avea cruzimea să-l dezamăgească și să-l facă să sufere pe tatăl ei care dorea să se căsătorească din dragoste ?

Lui Ferdy îi va veni greu să rămână singur, deoarece era o ființă care avea nevoie de căldură familială. El agrea compania femeilor, nu neapărat interesat de sex ci pentru că-i plăcea să se relaxeze în preajma lor după munca epuizantă de la firmă ; nu găsea fericire mai mare decât să fie înconjurat de aten-

ția și căldura lor. Ferdy era nu numai un bărbat care dorea să primească dragostea femeilor, dar avea, la rândul său, multă afecțiune pentru ele.

Miranda era destul de îngrijorată de Ferdy și se gândea că Diana nu era femeia care să-i dea afecțiunea de care avea nevoie ; secretara era acaparatoare și ambițioasă, dar nu era sensibilă și inimoasă.

Gândurile acestea o frământau când suia treptele scării alături de tatăl ei. Acesta o întrebă în momentul când se găsiră singuri în dormitor

— Acum că Sean nu ne poate asculta, poți să-mi spui dacă totul este în regulă ?

Vocea lui era blândă dar privirea îi era îngrijorată și ea se grăbi să-i zâmbească.

— Nu par fericită ? replică ea.

— Pari schimbată, spuse el, uitându-se la ea cu atenție. Ai un aer trist. Știi că am fost preocupat de simțămintele tale încă dinaintea nunții. Amintește-ți că n-ai vrut să te măriți cu el. Miranda, spune-mi sincer ; îl iubești pe Sean ?

Miranda se simți tulburată dar nu îndrăzni să-și ia privirile de la tatăl ei.

— Da. Am avut numai o nervozitate firească înainte de ceremonia religioasă.

El respiră ușurat, dar n-o slăbi din ochi.

— Nu s-a întâmplat nimic între voi ? Crezi că sunt prea bănuitor ?

Ea ezită, apoi răspunse

– Am avut o zi grea, călătoria a fost extenuantă şi poate că din cauza asta arăt puţin palidă.

Ea desfăcu valiza şi căută pachetele cu daruri pe care le pusese printre haine. Le cumpărase de la magazinul de suveniruri, pentru toţi cei dragi. Ea se întoarse spre Ferdy şi-i întinse două pachete frumos ambalate

– Sper să-ţi placă...

El zâmbi, punându-le sub braţ.

– Draga mea, am pretextat că vreau să văd cadourile numai pentru a avea ocazia să stăm un minut singuri. Le voi deschide în salon.

Ea aşteptă ca el să continue, dar el nu mai spuse nimic şi se îndreptară spre uşă. Miranda avu o senzaţie puternică de uşurare. Aşadar Ferdy nu avea de gând să anunţe căsătoria cu Diana. Bucuroasă că temerile sale nu se adeveriseră, ea avea totuşi inima îndoită, gândindu-se că prezenţa Dianei în această seară ascunde o intenţie ascunsă a tatălui ei care amânase pentru altă dată anunţarea veştii de a o lua de nevastă.

Doamna Hammond îi aştepta în hol şi când ajunseră lângă ea, Ferdy i se adresă, zâmbind :

– Ce probleme au apărut, doamnă Hammond ?

Menajera se uita la ei cu un aer vinovat.

– Îmi cer scuze pentru că am întârziat servirea cinei, dar curentul electric nu are intensitatea normală şi mi-a luat mai mult timp să

pregătesc friptura de vacă. Acum sunt gata și masa poate fi servită.

— Nu-i nici o problemă, nu ne grăbim. Mă așteptam ca vremea rea să diminueze puterea curentului, o liniști Ferdy.

Miranda deschise ușa de la salon și abordă un zâmbet dulce.

Sean și Diana stăteau lângă foc, foarte aproape, privindu-se cu intensitate și Miranda avu impresia că se înțeleseseră foarte bine, deoarece secretara avea o mână pe umărul lui Sean. Unghiile ei erau lungi și date cu o ojă de culoare stridentă care contrasta cu culoarea neagră a sacoului soțului ei. Când Miranda deschisese ușa, camera era cufundată în tăcere, dar cei doi tresăriră surprinși și se depărtară imediat unul de celălalt, dând naștere la suspiciuni asupra modului cum își petrecuseră timpul până atunci. Sean fu, de fapt, cel care se îndepărtă ; Diana rămase exact în același loc, ridicându-și mâna de pe umărul lui pentru a-și aranja părul blond. Aruncă Mirandei o privire încărcată de mulțumire.

— Ai găsit cadourile ? o întrebă Sean pe un ton rece, înfruntându-i privirile fără să clipească. Părul său părea ciufulit ca și cum ar fi fost deranjat de degetele Dianei, dar nu acest lucru o făcu să-i înghețe sângele în vine. Urmele de ruj de pe obraji erau destul de clare ; ea nu avea o nuanță de ruj vizibilă de departe.

— Da, răspunse ea printre dinți. Ce se întâmplase în lipsa ei ? Mânioasă, își spuse că

nu mai este nevoie de nici o explicație. Era evident că intrarea ei nu întrerupsese o discuție aprinsă. O surprinsese pe Diana aplecată asupra lui Sean, cu mâna pe umărul lui, ca o pisică gata să-și prindă prada în gheare. Care dintre ei făcuse avansurile ? Acum ce mai contează ! Dacă n-ar fi fost interesat de ea, Sean n-ar fi acceptat ca Diana să fie atât de intimă cu el !

Ferdy își făcu apariția în încăpere și Miranda se așeză din nou pe canapea, privind cum tatăl ei desface pachetele cu daruri.

El păru încântat de un cal din porțelan și de o acuarelă pictată de un artist local ce înfățișa portul din apropierea vilei unde locuiseră tinerii miri.

Sean își turnă un alt whisky și întrebă peste umăr :

— Miranda, mai vrei un pahar cu vișinată ?

Ea îl refuză politicos.

— Nu, mulțumesc.

Miranda își spuse că trebuie să rămână calmă și să se comporte ca și cum n-ar fi văzut nimic. Poate că bănuielile ei sunt nefondate. Se poate ca Diana să-și fi încercat farmecele asupra lui, dar acest lucru nu putea să-l învinuiască pe soțul ei de infidelitate.

— Ce culori suave, comentă Ferdy uitându-se la acuarelă. Ce bine îmi cunoști gusturile, Miranda.

— A stat mult timp până s-o aleagă, remarcă Sean în glumă, uitându-se fix în ochii ei.

– Draga mea, îți mulțumesc pentru dar, zise Ferdy sărutând-o.

– Sunt bucuroasă că-ți place, făcu ea ca și cum n-ar fi fost îngrijorată și-i zâmbi cu căldură tatălui ei. Se gândi cu groază că scena la care asistase putea să fie doar o continuare firească a unei legături de durată dintre soțul ei și secretară. Simți un gol în stomac când Sean se apropie de ea și-și petrecu din nou mâna pe după umerii ei. Reuși să se stăpânească și-și păstră zâmbetul pe față.

Era o idee absurdă și ea se învinui că putuse să-l bănuiască pe Sean. La urma-urmei, o auzise cu propriile urechi pe Diana bârfindu-l pe soțul ei.

Îi trecu prin minte gândul că poate Diana îl mințise pe vărul ei, spre a nu da naștere la nici o bănuială privind legătura ei secretă cu Sean.

Nu, acest lucru este absurd, se gândi Miranda, dar bănuielile n-o părăseau. Până acum nu-și închipuise că soțul ei ar fi capabil de o asemenea mârșăvie. Dar dacă era adevărat ? Imaginația ei începu s-o ia razna, însă nu se putu stăpâni să se întrebe ce-ar fi însemnat ca Sean să fi avut o legătură veche cu Diana. Poate că s-au înțeles ca fiecare să-și croiască viitorul separat, căci altfel n-ar fi putut ajunge la o poziție socială solidă.

Miranda simți că o ia cu leșin și-și duse palmele la ochi. Cum de putuse nutri asemenea gânduri ? Nu nega că Sean este ambițios, dar

nu-l credea în stare de un asemenea procedeu fără scrupule minciună, înșelătorie și uneltire. Ideea de a se fi înhăitat cu Diana în timp ce pretindea că... nu, nici nu trebuia să ia în considerare o asemenea posibilitate. Era un lucru dezgustător. Diana era capabilă de orice, dar nu Sean.

Doamna Hammond bătu la ușă și intră arborând un zâmbet drept scuză

– Cine este gata. Îmi pare rău pentru întârziere.

– Doamnă Hammond, nu este vina nimănui, exclamă Ferdy care admira încă acuarela. Privește ce mi-a adus doamna Hinton ! Nu-i așa că este încântătoare ?

– Oh, da, minunată, domnule ! fu de acord menajera care părea destul de emoționată. Pentru ea tablourile pe care Ferdy le agăța pe pereți nu erau decât o muncă în plus pentru a șterge praful care se depunea pe ele.

Diana se îndepărtă de șemineu, făcând o mișcare de felină încălzită la foc. Miranda observă că Sean se uită la secretară cu un surâs în colțul gurii. I se făcu pielea ca de găină și sufletul îi clocotea de gelozie și scârbă. Oare ce însemna surâsul soțului ei ?

Vă recomandăm ultimele apariții

Colecția „EL și EA"

60. Susanna Firth – Seniorul
61. Elisabeth Duke – Sfidarea Taniei
62. Roberta Leigh – Secretele castelului Lubeck
63. Nancy John – Șampanie pentru doi
64. Catherine George – Nebunia dragostei
65. Roberta Leigh – Totul depinde de dragoste
66. Penny Jordan – Fiica lui Hassan
67. Patricia Wilson – Darul de a iubi
68. Jillian Blake – Dincolo de aparențe

Colecția „ROMANTIC"

60. Emma Darcy – O femeie de onoare
61. Rowan Kirby – Soție în dublu exemplar
62. Anne Hampson – Tutorele din Australia
63. Yvonne Whittal – O propunere tentantă
64. Sandra Field – Timp pentru dragoste
65. Angela Carson – Un cuib de vulturi
66. Mary Lynn Baxter – O moștenitoare irezistibilă
67. Anne Weale – O altă viață
68. Anne Hampson – Suferință în țara surâsului
69. Penny Jordan – Legea destinului
70. Rachel Lindsay – Incredibila întoarcere

Colecția „ROZ"

6. Penny Jordan – Bal la castel
7. Elisabeth Oldfield – Un surâs în noapte
8. Peta Cameron – Viața învinge
9. Fran Baker – Privind la stele
10. Barbara Perkins – Zbor spre primăvară
11. Rhoda Seville – Dragoste de vis
12. Diana Blayne – Captiv în întuneric
13. Violet Winspear – Talismanul de jad

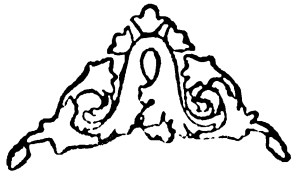

CAPITOLUL IX

Restul serii se scurse, pentru Miranda, ca prin ceaţă ; la asta contribui şi numărul de pahare de vin pe care le bău. De obicei bea puţin, dar acum până şi Sean se alarmă văzând cu uimire cum soţia lui, atât de ponderată, dă pe gât pahar după pahar. Ea nici nu ştia ce mânca la masă ; se trezise cu farfuria în faţa ei, dar după câteva înghiţituri nu mai putu mânca. Nici nu înregistra ce vorbeau ceilalţi, observând totuşi că Sean şi Ferdy susţineau conversaţia. Parcă Ferdy începuse să discute cu ginerele său problemele curente ale firmei, informându-l cu solicitudine de mersul afacerilor din lipsa lui.

Reţinu că Ferdy îi zâmbise la un moment dat, îngrijorat de înfăţişarea ei.

— Miranda, am impresia că te plictisim de moarte cu discuţia noastră anostă. Spune-ne, mai bine, ce-ai mai cumpărat. Ce lucruri artizanale ţi-au trezit interesul ?

Ea îşi înălţă capul plictisită, dădu din umeri şi murmură ceva de neînţeles.

Sean interveni repede pentru a salva situația.

– A vrut să cumpere tot ce vedea, dar n-am putut lua atâtea suveniruri cu noi. N-ar mai fi încăput în avion.

Miranda rămase cu privirea ațintită la lumina pe care o răspândeau lumânările așezate pe masă. Doamna Hammond făcuse un aranjament floral lângă lumânări ; aroma suavă de primule și violete se răspândise în cameră, făcând ca urletele vântului și zăpada spulberată ce lovea în ferestre să fie mai ușor de suportat. Cu numai o zi în urmă, se bronzase la soare ; lumea era plină de contradicții, nebună și excesivă. Miranda începu să nu mai fie atentă la cei din jur ; oboseala își spunea cuvântul. Era sătulă de incertitudinile care-i rodeau inima. Cel puțin vinul îi mai potolise tensiunea și o făcuse să se detașeze de scena la care asistase și o ajută să rămână calmă la discuția politicoasă dintre Sean și Diana care, deși erau străini și chiar adversari, arborau o înfățișare civilizată ce ascundea adevăratele lor simțăminte. Dacă n-ar fi deschis ușa surprinzându-i într-o postură apropiată, Miranda ar fi fost chiar intrigată de tonul mușcător al Dianei și de ironia rece din glasul lui Sean. Ar fi putut foarte ușor trage concluzia că ei nu se pot suporta unul pe celălalt, lucru pe care cei doi se străduiau să-l facă cât mai vizibil.

În timp ce aducea cafeaua, doamna Hammond anunță cu voioșie

– Nu mai ninge și vântul a scăzut în intensitate. Să sperăm că mâine vremea se va îmbunătăți.

Sean se duse până la fereastră și trase perdelele pentru a se uita la cerul înghețat ce scânteia în lumina lunii.

– Va trebui să conduc pe șoseaua înzăpezită, spuse Diana, zâmbind galeș către Ferdy și clipind din gene. Plec într-un minut.

– Rămâi aici peste noapte, o invită el și ea păru să ezite un pic, deși se vedea bine că nu-i ardea să plece.

– O, n-aș vrea să vă incomodez ! zise ea, mai mult de formă.

Sean se întoarse și-i zâmbi cu amabilitate.

– Te voi conduce eu, cu mașina de teren care poate înfrunta fără teamă drumurile cele mai dificile. Să terminăm cafeaua și apoi pornim imediat.

Miranda se întunecă la față gelozia o făcu să-și închipuie că ei vor râde de ea în mașină sau chiar vor face dragoste. Aceste imagini îi tulburară și mai mult sufletul încordat.

– Nu este nevoie să conduci, interveni Ferdy destul de încurcat, adresându-se ginerelui său. Nu trebuie să mai ieși pe o asemenea vreme, Diana poate dormi aici. Este mai bine așa. Slavă Domnului, avem atâtea camere !

Doamna Hammond poate pregăti dormitorul pe care-l folosea Miranda.

Sean replică pe un ton rece :

– Nu-mi va fi greu s-o conduc pe Diana și voi putea să respir puțin aer proaspăt.

– Nu vreau să fiu un subiect de dispută, spuse repede Diana. N-aș vrea să te scot din casă în prima noapte pe care o petreceți acasă. Miranda nu-mi va ierta niciodată lipsa de delicatețe.

Diana chicoti ușor, uitându-se la Miranda, așteptând ca ea să-i ia partea dar aceasta își îndreptă privirile spre focul din cămin. Flăcările roșiatice se înălțau cu putere și aruncau reflexe misterioase în încăpere.

Nu dorea ca Diana să doarmă sub același acoperiș cu ea, dar nici nu voia ca Sean s-o conducă cu mașina pe secretară. Era destul de intrigată de insistența lui Sean și de refuzul Dianei ; oare ce se ascundea în spatele acestei dispute ? Oricare ar fi fost adevăratul motiv al acestei neînțelegeri, Miranda refuza să intervină și să ia o hotărâre în favoarea unuia sau altuia dintre protagoniști.

– Mirandei îi este foarte somn, spuse Sean care o mângâie ușor pe părul ei negru mătăsos în semn de tandrețe. Ea ar fi vrut să-i respingă mâna, dar prezența lui Ferdy și a Dianei o făcu să se resemneze.

– De ce nu te duci la culcare, draga mea ? Moțăi pe scaun. Nu voi lipsi decât o jumătate de oră până o conduc pe Diana acasă.

– Cred că este timpul să mă duc sus, zise ea încet. Îl sărută uşor pe Ferdy, îi ură Dianei noapte bună, şi se lăsă condusă până la uşă de Sean care o ţinea de talie. El deschise uşa şi o sărută cu gingăşie pe păr apoi se întoarse în salon.

Ea ajunse în dormitor şi după ce încuie uşa se dezbrăcă imediat. Se strecură în patul imens şi stinse lumina. Căzu într-un somn adânc, fără vise.

★
★ ★

Când se trezi, uitându-se la tavanul întunecat, constată că are o durere de cap îngrozitoare ; gura îi era uscată şi o sudoare rece îi acoperea tot trupul. Ochii îi ardeau şi se simţea ameţită. Îşi întoarse privirile spre ceasul deşteptător de pe noptieră şi mişcarea îi cauză o durere ascuţită. Văzu că era aproape ora cinci dimineaţa. Păsările încă nu începuseră să ciripească. Casa era cufundată în tăcere şi ea... dormea singură.

Se dădu jos din pat cu multă precauţie, ţinându-se cu o mână de cap şi aprinse lumina care o orbi. Clipi din ochi încă buimacă de somn. Primul gând o îndemnă să caute o pastilă de aspirină. Se duse în sala de baie, dar doamna Hammond nu pusese în dulăpior decât săruri de baie, săpunuri şi flacoane cu şampon. În celălalt dulap găsi spumant de ba-

ie și creme de piele. Miranda puse la loc loțiunile și flacoanele și se uită în oglindă. Chipul ei era alb și ochii îi erau încercănați.

Oare Sean se întorsese acasă ? Sau își petrecuse noaptea cu Diana ? Probabil că Ferdy se culcase imediat după plecarea celor doi. De obicei tatăl ei nu întârzia cu somnul, mai ales dacă avea mult de lucru a doua zi, la firmă. Cine ar fi putut să știe dacă Sean se întorsese sau rămăsese la Diana ?

— Oh, fir-ar să fie, mormăi ea, ieșind din baie. Era nevoită să coboare la bucătărie pentru a găsi un calmant. Își puse un halat de mătase peste cămașa de noapte și se îndreptă spre ușă. Apăsă pe clanță dar nu reuși să deschidă ușa. Își aminti că o încuiase înainte de a se dezbrăca. Trase zăvorul și păși pe coridor, apoi cobori scara. Totul era liniștit. Unde o fi Sean ? se întrebă. Încercase ușa și văzând că este închisă, dormise în altă parte ? Sau nu se mai întorsese de la Diana ?

Bucătăria se afla în latura din spate a casei. Lumina dimineții arunca o culoare misterioasă în încăpere. Ea găsi pastilele în dulap și le luă cu puțină apă. Se duse la fereastră și se uită la copacii acoperiți de zăpadă ; ramurile lor înghețate scânteiau la lumina felinarelor.

Miranda se apropie de frigider și scoase o sticlă de lapte. Turnă laptele într-o cratiță și o puse pe aragaz. Dorea să pregătească o

ceaşcă de ciocolată pentru a se linişti complet şi a adormi din nou.

Cinci minute mai târziu, pe când străbătea holul spre dormitor, auzi un zgomot şi se opri ; zgomotul nu se mai repetă şi îşi continuă drumul.

Făcuse deja câţiva paşi când, brusc, îl zări pe Sean. Aproape că scăpă cana din mână începu să tremure din tot trupul şi vărsă câteva picături pe covor.

— Oh, Doamne ! exclamă ea speriată.

Ea puse ceaşca pe măsuţa de lângă canapea şi luă un şervеţel de hârtie dintr-o cutie deschisă şi-şi şterse mâinile. Sean se ridică de pe scaunul care se afla lângă fereastră.

— Mi-am petrecut noaptea pe acest scaun, mormăi el nervos. Să nu mai încui niciodată uşa de la dormitor, altfel...

— Altfel ce ? întrebă ea, întorcându-se spre el, cu bărbia tremurândă. Să ştii că nu mă sperii, dacă mă ameninţi ! adăugă ea revoltată.

El îi aruncă o privire mânioasă. Era îmbrăcat în hainele din seara trecută şi avea părul răvăşit. Sean părea destul de fioros şi făcu un pas spre ea. Miranda vru să fugă dar se răzgândi imediat. Nu erau singuri ; numai dacă ar fi ţipat o dată şi tatăl ei ar fi venit în goană să vadă ce i s-a întâmplat.

— De ce-ai zăvorât uşa ?

— Am crezut că vei dormi la Diana, replică ea pe un ton rece şi ochii lui se căscară de mirare.

– Ce-ai spus ?

– Ai auzit foarte bine.

– Am auzit vorbele, dar ce-ai vrut să spui ? o întrebă el încet și ea dădu din umeri.

– Nu sunt atât de proastă pe cât mă crezi.

Sean o sfredeli cu privirile îndelung și izbucni mânios

– Ești nebună, nu proastă. Ce învinovățire îmi aduci ? Că am sedus-o pe Diana ? Mai degrabă m-aș lupta cu o cobră. Am rămas cu tatăl tău o oră întreagă, punându-l la curent cu intențiile ei. Era cazul ca să pun o stavilă în calea ambițiilor ei de parvenire. Nu știu ce te-a apucat, dar m-am săturat de acuzațiile pe care mintea ta suspicioasă le-a scornit în privința mea.

– Scorneli ? spuse ea cu mâhnire. Dar urmele de ruj de pe obrajii tăi ? Diana te-a sărutat când am urcat cu tata în dormitor pentru a aduce darurile și să nu îndrăznești să negi acest lucru, căci am văzut urmele cu ochii mei.

Sean o privi uimit, zâmbind ușor.

– Oh, Doamne, ce ochi de vultur ai. Da, recunosc că m-a sărutat ; a fost ultima ei încercare de a mă opri să vorbesc cu Ferdy. Mi-a făcut o propunere, dar am refuzat-o categoric.

Speranța și incertitudinea i se luptau în suflet. Să se fi înșelat în privința soțului ei ? Privirea lui era destul de liniștitoare și de sinceră ; nu părea deloc vinovat. Ea simți că picioarele o lasă și se așeză pe pat.

— I-ai vorbit tatei despre ea ?

— Am considerat că este timpul ca el să știe ce caracter are secretara sa. N-am știut care sunt sentimentele lui față de ea și la început l-am luat pe departe, dar când am avut senzația că revelațiile mele nu-i vor zdrobi inima, i-am spus tot cê ai auzit tu când ai fost în bibliotecă. Pe deasupra, i-am relatat discuția avută cu ea când ați lipsit pentru a aduce cadourile.

— I-ai spus ei că am auzit discuția din bibliotecă ? se interesă ea. Nu dorea ca Diana să știe că a fost martoră la remarcile ei veninoase. Era și așa destul de umilitor pentru ea că asistase la această scenă, ca și cum ar fi fost o servitoare care-și spionează stăpâna pe gaura cheii.

El negă cu vehemență

— Desigur că nu ! I-am spus pe un ton politicos că în momentul când voi deveni directorul executiv al firmei, o voi lua și pe secretara mea cu mine, iar ea va fi nevoită să-și caute alt loc de muncă.

Miranda trase cu putere aer în piept.

— Și ea ce-a răspuns ?

El zâmbi cu condescendență.

— Ghicește ! Mi-a răspuns că a lucrat pentru Ferdy, nu pentru mine și că-i va transmite vorbele mele. Am accentuat că poate să-i spună ce vrea, dar i-am atras atenția că eu voi fi primul care-i va face cunoscut patronului ei ce-a discutat cu vărul său în seara dinaintea nunții.

Când și-a revenit puțin din șocul acestei vești, am adăugat că-i va fi foarte greu să nege relatarea mea deoarece am un martor care va repeta oricând vorbele sale.

Miranda rămase cu ochii larg deschiși.

— Te-a întrebat cine este martorul, nu-i așa ?

El se lăsă într-un cot și-i adresă un surâs maliții.

— Așa ar fi trebuit să facă dar, fiind femeie, n-a îndrăznit să-mi pună o asemenea întrebare. A trecut direct la concluzii și a făcut câteva remarci sarcastice la adresa vărului ei Paul. L-a bănuit pe el că mi-a dat mie informația, căci nu avea încredere în ea că-l va sprijini să obțină avansarea. După ce l-a făcut în toate felurile, spunând că este un mincinos ordinar, a schimbat tactica, dar nu era deloc convingătoare în cele ce spunea. Și-a pierdut capul și acest lucru i-a fost fatal. Se uita la mine ca și cum ar fi vrut să-mi înfigă un cuțit în piept.

Miranda nu comentă, dar privirile sale scânteietoare spuneau mai mult decât era nevoie și Sean ghici cu claritate ce se petrece în mintea ei.

— Atunci când a avut timp să te sărute ? îl întrebă ea pe un ton rece.

— Cu un minut înainte de intrarea ta. N-aș fi surprins să aflu că ea auzise vocea ta pe coridor și s-a hotărât să prindă doi iepuri dintr-o lovitură. S-a oprit brusc din tânguire și mi-a făcut avansuri, spunând că am putea să ne înțelegem foarte bine împreună și în caz

că n-o cred, îmi va da o probă imediată. Ceea ce a şi făcut, sărutându-mă. A vrut să mă sărute pe gură, dar eu m-am ferit, spunându-i

– Nu accept nici o înţelegere. Atunci ai apărut tu, adăugă el.

– Am simţit imediat că s-a petrecut ceva între voi.

– De aceea ai tras nişte concluzii pripite ? o tachină el. Acum îmi dau seama de ce ai băut până ai căzut sub masă.

– Nu exagera !

– Poate că nu literal, dar am fost îngrijorat în privinţa ta. M-am gândit că voi fi nevoit să te port în braţe pe scări.

Indignată, ea replică

– Am băut numai câteva pahare cu vin ! Nu fă o tragedie din asta !

– Dacă nu te-aş fi condus până la uşă, pun pariu că n-ai fi ştiut unde se află.

– Eram foarte obosită.

El râse ironic.

– Erai geloasă, draga mea.

– Nu-i adevărat ! exclamă ea, cu faţa purpurie. Eu, geloasă ? Nu fi caraghios ! Pe tine ? Nici nu m-am gândit la tine...

– Văd că săgeata Dianei şi-a atins ţinta, remarcă el cu un zâmbet maliţios. De aceea a ţinut cu tot dinadinsul să mă sărute, voia ca tu să asişti la această scenă şi să bage zâzanie între noi. Este o adevărată otravă. El se lăsă pe spate şi se acoperi cu cuvertura. Cred că sărutarea ei te-a tulburat cel mai tare.

Ea se înroşi şi mai tare în obraji şi-şi plecă privirile.

– Afirmaţia mea vrea să demonstreze cât de periculos este să-ţi închipui că poţi citi gândurile cuiva, susţinu Sean.

– Nu este nici un pericol, replică ea.

De câte ori nu încercase ea să afle ce gândeşte el şi nu avusese succes.

– Mai ales dacă ai mintea ta ! N-am ştiut că modul de gândire al femeilor este atât de întortocheat şi de lipsit de logică, spuse el cu un zâmbet ironic.

Miranda nu făcu nici o remarcă. Fusese îndeajuns de frământată cu înţelegerea propriilor gânduri în ultimele două săptămâni ; aflase multe lucruri atât despre el cât şi despre ea. În strădania de a-i descifra caracterul soţului ei, trebuise să se confrunte cu o voinţă puternică şi învăţase că este o diferenţă enormă între masca exterioară a unei fiinţe şi viaţa sa interioară clocotitoare. Dacă nu reuşise să se înţeleagă pe ea însăşi nici pe jumătate, cum putea spera să priceapă personalitatea altcuiva ? Parcursese un drum destul de întortocheat până să ajungă la o maturitate a gândirii. Poate că oamenii nu devin niciodată adulţi cu adevărat până nu-şi dau seama cât de greu este să cunoşti caracterul semenilor.

– Ce-a spus Ferdy ? îl întrebă ea şi Sean îşi întinse braţele şi căscă cu putere, apoi ii răspunse zâmbind :

– Văd că întrebuințezi alte șiretlicuri feminești ! Când ești pusă într-o situație dificilă, cauți să scapi schimbând subiectul discuției, remarcă el, făcând o pauză, apoi îi mărturisi

– Să nu crezi că a fost uimit. I-am spus întreaga poveste după ce m-am întors de la Diana. Ai văzut că n-am vrut s-o las să-și petreacă noaptea aici, căci ardeam de nerăbdare să vorbesc cu tatăl tău înaintea ei. Dacă ar fi fost prea prins de ea, nu cred că ar fi acceptat să admită că secretara sa îi vânează banii. Ferdy este un bărbat care are o experiență bogată de viață și o inteligență vie ; cu toate astea, nu se știe dacă ea n-ar fi reușit să-l facă să joace după cum îi cânta ea.

Miranda se încruntă și se uită mirată la el.

– Gândește-te, tatăl tău este un bărbat ca toți ceilalți, și Diana este o femeie extrem de atrăgătoare. Mulți bărbați se dau în vânt după genul ei de femeie. Nu știu dacă Ferdy face parte dintre ei, dar mi-am dat seama că este atras de farmecul ei provocator și că-i apreciază calitățile profesionale, deși avea anumite îndoieli cu privire la morala Dianei. Secretara n-a avut nici o șansă în fața lui. Când a auzit că Diana nu-ți place, Ferdy s-a resemnat și n-a mai considerat că ea poate fi viitoarea lui soție.

El se uită drept în ochii ei, fericit că poate să-i dea o veste bună.

– Nu trebuie să fii îngrijorată în privința Dianei. Totdeauna ai avut o influență decisivă

asupra tatălui tău. Pentru el, nimic nu poate fi mai important dacât fiica lui. Deîndată ce a aflat că n-o poți suferi pe Diana, nici nu s-a mai uitat la ea.

– Aproape că-mi este milă de ea, spuse ea pe un ton plin de regrete.

El râse amuzat.

– N-ai de ce. Diana este dușmanul ei ce' mai înverșunat. Este atât de preocupată să obțină un avantaj din relațiile cu ceilalți oameni, încât nu dă atenție simțămintelor acestora. Cinismul poate fi o haină de protecție, dar este distructiv atunci când nu ia în considerare că și ceilalți sunt ființe umane complexe. Ferdy poate să aibă obrazul gros ca talpa atunci când face afaceri, dar este un tată plin de solicitudine și instinctul său i-a spus că Diana nu are suflet. Ferdy este un om inimos și are nevoie de o femeie care să-l înțeleagă și să-l facă fericit. Sean se uită la ea cu o privire ironică. Mă întreb chiar dacă-l cunoști bine pe tatăl tău ! Am impresia că n-ai reușit să afli cât de bun este, altfel n-ai fi alergat la Clara Holm să i te destăinuiești în seara dinaintea nunții noastre. Cum crezi că a reușit să clădească o companie atât de mare ca a noastră fără să fie conștient de adevărata natură a oamenilor ?

– Tu singur ai spus că afacerile sunt diferite de starea emoțională a ființelor umane. Am fost prea șocată de cuvintele Dianei și doream să mă duc undeva departe pentru a putea să-mi pun gândurile în ordine.

– Tocmai asta ți-a dăunat ai meditat prea mult și n-ai dat credit prea mare simțămintelor, îi reproșă el, întinzându-și picioarele pentru a sta mai comod.

Miranda se îndepărtă de el și-i spuse mâhnită

– Înseamnă că Diana va pleca de la firmă.

El dădu din cap în chip de aprobare.

– Nu mă îndoiesc că a cerut o sumă mare, dar Ferdy nu este omul să se târguiască atunci când este vorba de a recompensa un funcționar valoros. Diana este o femeie deșteaptă ; va ști să găsească ușor o slujbă.

– Trebuie să fii foarte obosit dacă ai rămas treaz toată noaptea, îl compătimi ea. De ce nu te culci ? Se face acuși ora șase, dar sunt sigură că nu te deranjează că dormi până mai târziu.

El întinse o mână chiar în momentul când ea se ridică de pe pat și o prinse strâns de talie.

– Am impresia că te temi să nu fii tu cea care este deranjată, murmură el încetișor, trăgând-o spre el. Mai ai de gând să închizi ușa dormitorului ?

Ea se zbătu să scape din îmbrățișarea lui dar mâinile lui erau mai puternice decât forțele ei.

– Da, dar...

– Foarte bine, spuse el, atunci te voi pedepsi. O răsturnă pe pat, peste el. Nu vreau să fiu deranjat în următoarele ore. Avem atâta timp de recuperat...

Ea căută să se îndepărteze și-l împinse cu mâinile

– Sean, nu pot face dragoste cu un bărbat care nu mă iubește. M-ai acuzat că nu-l cunosc prea bine pe Ferdy care are nevoie de o femeie iubitoare pentru a-l face fericit. Află că-l înțeleg foarte bine. Același lucru îl doresc și eu un bărbat care să mă iubească, nu unul care s-a căsătorit cu mine pentru că sunt o partidă extraordinară și am ca zestre o companie înfloritoare.

Privirile lui scânteiară mânioase.

– Ți-am spus că noi ne-am certat în privința sensurilor cuvintelor dar n-ai vrut să mă asculți cu atenție. Putem să ne contrazicem toată noaptea asupra semnificației iubirii și să nu ajungem la nici un rezultat, dar dacă vei renunța să mă ții departe de tine măcar pentru o oră, vom putea să lăsăm deoparte teoria și să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt.

– Ți-am mărturisit că sexul nu este totul în dragoste, replică ea, cu o sfântă indignare.

– Nici eu nu cer doar sex din partea ta, dar este atât de dificil să știu ce gândești cu adevărat ! Spui una și pe urmă eu înțeleg alta. Ai o tendință neînfrânată să tragi repede concluzii după ce asiști la o scenă nevinovată. Devii imediat îngrijorată și proiectezi ceea ce ți-ai imaginat că s-a petrecut. Nu mai departe decât aseară, te-ai frământat extrem de mult

deoarece ți-ai închipuit că s-ar fi petrecut cine știe ce între mine și Diana, când ai lipsit din salon. Dacă te-ai fi uitat cu atenție la ea, ai fi observat că este o femeie furioasă și dezamăgită. Dar tu ai considerat că din moment ce pare o femeie fatală, eu i-am și făcut avansuri. Nici că puteai să-ți faci o imagine mai falsă !

– N-am greșit deloc când am avut bănuiala că tu ai aranjat căsătoria noastră cu Ferdy, înainte ca această perspectivă să-mi treacă prin minte !

El dădu din cap în semn de negare.

– Tatăl tău mi-a trezit curiozitatea de a te întâlni, trebuie să recunosc acest lucru. Tot atât de adevărat este faptul că niciodată n-am exclamat : „Sunt îndrăgostit de Miranda !". Am constatat că ești drăguță și ți-am propus să ieșim în oraș. Am simțit că ne înțelegem bine împreună și cu cât ne vedeam mai des, cu atât îmi plăcea mai mult compania ta. Cu toate acestea, nu puteam spune că sunt nebun după tine. Nu sunt un tip care să se îndrăgostească așa de repede. Ți-am mai destăinuit că nu știu ce vor să spună oamenii când afirmă că iubesc. Dacă atunci când sunt îndrăgostiți ei au niște semne magice, eu recunosc că nu le-am observat niciodată. Ceea ce am reținut însă, au fost ochii tăi minunați. Mi-am dat seama că albastrul îți vine foarte bine. Am apreciat faptul că ai o piele fină pe care îmi place s-o dezmierd și am văzut că te miști cu grație. Sunt multe lucruri pe care le-am observat la tine de-a

lungul săptămânilor când ne întâlneam aproape în fiecare zi și, înafară de tendința de a emite niște idei abracadabrante, mi-a plăcut totul la tine.

Ea rămase nemișcată, ascultându-l și dorind să stea cât mai departe de el.

— Mie nu-mi place să-mi analizez emoțiile, spuse el, zâmbind cu amărăciune.

— Ai avut vreodată așa ceva ? îl întrebă ea tristă, aruncându-i o privire îngrijorată.

— Ce vrei să-ți spun ? Bineînțeles că am emoții ; nu-mi plac reacțiile violente pe care tu, draga mea, le iei drept simțăminte adânci. Nici mie nu mi-a fost prea ușor să recunosc că am fost gelos pe flăcăul pe care l-ai scos din mare, dar n-am putut să mă stăpânesc din cauză că știam că ești într-o dispoziție atât de copilăroasă încât ai fi putut să te îndepărtezi de mine.

Ea surâse.

— Cum, eu să mă îndepărtez ?

— Da, tu. Nu fă pe nevinovata, nu mă poți păcăli, ai vrut să mă faci gelos.

— Nu fi ridicol. Spune-mi acum, care dintre noi își imaginează tot fe'ul de lucruri ? îl întrebă ea, clipind din ochii ei albaștri.

— Femeile sunt niște creaturi primitive, șopti Sean, zâmbind sarcastic. Le place foarte mult să stea la pândă ca niște tigroaice și sunt dificil de îmblânzit.

Ea clătină din cap, făcând ochii mari.

— Mulțumesc ! Dacă te consideri atât de ci-

vilizat, cum de-ai fost gelos pe sărmanul Marty Knox ? A fost atât de recunoscător că i-am salvat viața și tu te-ai purtat cu el de parcă ar fi fost un pericol public.

— Din punct de vedere emoțional, am fost zguduit de prezența lui în viața mea. Când mă gândesc că tocmai asta mi-ai reproșat ! Văd că te plângi când trăiesc și eu la cea mai înaltă tensiune sufletească.

Ea se uită la el cu inima bătându-i sălbatic în piept.

— Cum poți să afirmi că ești o ființă emotivă, când nu mă iubești ?

Ochii lui scânteiară.

— Niciodată n-am afirmat acest lucru. Am spus numai că nu sunt nebun după tine. Am mai zis că nu știu prea bine ce înseamnă a iubi și nici acum nu sunt edificat asupra sensului acestui cuvânt. N-am avut senzația că plutesc pe nori când te zăream sau că auzeam sunând clopoței când vorbeai și alte dulcegării romantice de acest gen.

Miranda stătea întinsă pe pat, cu mâinile agitându-se febril, când netezindu-și părul, când pielea catifelată a gâtului.

Sean o privea cu intensitate.

Ea se uita la el printre gene, surâzând și observă că el începe să respire din ce în ce mai convulsiv. Degetele ei îi mângâiară părul mătăsos și el îi spuse încetișor :

— Te doresc. Nici nu poți bănui cât de mult. M-ai scos din minți, nu alta.

– Dar tu nu mă iubeşti, îi reproşă ea pe un ton ironic şi simţi că el nu se mai poate abţine.

– Poţi să-i spui cum vrei, mormăi el, cuprinzând-o în braţe. Miranda, să nu mai spui nu. Lasă-mă să te iubesc. Nu mai pot trăi în această incertitudine care mă omoară. M-am căsătorit cu tine deoarece am vrut să fii soţia mea. Am dorit să fii alături de mine tot restul vieţii. Să dormim în acelaşi pat, să locuim în aceeaşi casă. Îmi place să te privesc ; orice faci, mă fascinează. Niciodată nu mă plictisesc în preajma ta.

El închise ochii şi începu s-o sărute cu pasiune pe gât. Miranda stătea fără să se mişte, cu fericirea sclipindu-i în priviri. Cuvintele lui fuseseră destul de convingătoare şi chiar dacă el nu ştia cum se cheamă acest sentiment, ea avea curajul să-i spună dragoste.

– Găsesc că este destul de dificil să vorbesc despre asemenea lucruri, şopti el la urechea ei, în timp ce mângâierile lui năşteau fiori de plăcere în tot trupul ei. Mă fac să mă simt stupid şi vulnerabil.

– Vulnerabil ? repetă ea, în timp ce mâna ei îi dezmierda părul negru mătăsos.

El scoase un oftat care putea însemna orice. Sean nu era în stare să-şi analizeze propriile sentimente. Nu putea admite că este îndrăgostit sau că avea nevoie de altă fiinţă, asta din cauză că fusese tot timpul singur şi puternic, astfel că putuse să se ocupe de creşterea lui Declan sau să-şi asume răspunderea conduce-

rii firmei lui Ferdy. Tot timpul avusese o idee clară în privința bărbăției și a responsabilității ; slăbiciunea îl deprima, mai ales că se simțise că mustește de energie. O simplă dorință de a fi iubit, l-ar fi deranjat enorm acum putea ea să vadă că dragostea lui era o flacără și o sfidare aruncată lumii. Lui aproape că-i era rușine de intensitatea simțămintelor sale și se temea de răbufnirea lor.

Acum își dădea seama că fusese întotdeauna atrasă de puterea lui reținută. La urma-urmelor, ce dorea ea de la dragoste ? Oare atenția constantă cu care tatăl ei o înconjurase nu-i sugerase că bărbatul care o va face fericită trebuie să se comporte ca Ferdy ? Sean fusese acest bărbat, deoarece fusese singurul care putuse să se compare cu tatăl ei. Sean depășise stadiul de cunoștință apropiată, pentru a deveni indispensabil, cu defectele și calitățile lui. Ea se simțise iremediabil atrasă de farmecul personalității lui și de faptul că în spatele respectabilității lui afișase cu ostentație, descoperise un suflet sensibil și tandru. Se aflaseră în dispută din cauză că sentimentele lor fuseseră prea intense și sincere. Sean dorise să-și domine slăbiciunea, iar ea voise să fie dominată de un suflet ales.

Miranda îl privea cu pasiune, petrecând o mână pe după umerii lui și lipindu-se strâns de el.

– Te iubesc, spuse ea gâfâind și simți că tot corpul ei începe să tresară.

Buzele lui o sărutară îndelung pe obraji, apoi pe gură, în timp ce brațele lui o strânseră puternic. Corpul lui o apăsa într-un mod plăcut.

Câteva minute mai târziu, ea îl auzi pe Sean că mormăie ceva ininteligibil. Nu pricepu sensul vorbelor lui, dar putea să simtă ce dorea el ; sărutările și trupul lui lipit de al ei erau destul de convingătoare Trecuse o veșnicie de când așteptase ca el să-i șoptească „Te iubesc" cu o sinceritate izbucnită din toată ființa lui.

Ea își dădu seama că dorința lui devenise imperioasă, încât nu mai avea timp să reflecteze și să se răzgândească : mâinile lui îi frământau corpul cu o intensitate insuportabilă.

— Miranda, murmură el cu o răsuflare întretăiată, înainte de a o poseda fără să mai întâmpine vreo rezistență. Trupul ei i se oferea ca o floare de lotus.

Mireasa n-a mai spus „nu"

— SFÂRȘIT —